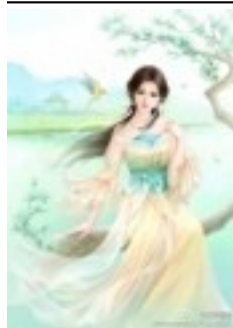

Cực Phẩm Sủng Phi

Contents

Cực Phẩm Sủng Phi	1
1. Chương 1: Nhập Cung	1
2. Chương 2: Lễ Nào ... Là Hoàng Thượng?	6
3. Chương 3: Phong Hào	11
4. Chương 4: Chạm Mặt	14
5. Chương 5: Sủng Ái Hơn Người	18
6. Chương 6: Ninh Tài Nhân Được Sủng Ái	22
7. Chương 7: Bị Phạt Quỳ	26
8. Chương 8: Người Tự Tạo Nghiệt	31
9. Chương 9: “người Vốn Không Có Oan” (1)	34
10. Chương 10: Người Vốn Không Có Oan (2)	37
11. Chương 11: Thượng Nguồn Thủy Hồ	42
12. Chương 12: Bức Thư Của Sở Thái Tử	47

Cực Phẩm Sủng Phi

Giới thiệu

- Tên tác phẩm: Từ Trưởng Nữ Thừa Tướng Đến Hoàng Hậu - Cực Phẩm Sủng Phi- Tác giả: Hạ La

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-sung-phi>

1. Chương 1: Nhập Cung

Chương 1: Nhập Cung.

Thục Quốc.

Mười tám tháng Giêng năm Kỷ Mùi.

Tiên đế băng hà.

Muôn dân trăm họ, nhà nhà người người chịu tang ba tháng, không khí trong kinh thành bao trùm một màu tang thương, xót xa trước sự ra đi của Doãn Đế.

Nước không thể một ngày không có vua. Trước khi băng hà, Doãn Đế để lại chiếu thư, tấn phong Tứ hoàng tử Doãn Phong làm hoàng đế. Các hoàng tử còn lại tùy theo thụy hiệu mà tấn phong vương gia.

Nghe nói, Tân hoàng thượng là một đấng minh quân, yêu dân như con.

Nghe nói, Tân hoàng thượng ghét nhất loại nữ nhân thích tranh sủng.

Nghe nói, ngày này tháng sau, sau khi kết thúc kỳ hạn chịu tang sẽ mở ngày tuyển tú ba năm một lần.

Nữ nhi của các vị đại thần trong triều đến tuổi cập kê đều phải tham gia. Một nhà có hai suất.

Nàng nghe tin này trên phố, mọi người ai nấy đều hi vọng có thể tham gia tuyển tú. Vào cung rồi cuộc sống không phải lo nghĩ nhiều.

Nhưng mà nàng lại chẳng trông mong chi.

Cuộc sống ở phủ thừa tướng rất tốt, tuy người cha hiện tại không có quá nhiều tiền của, nhưng chí ít ông không bán nàng cho bọn buôn người vì cái lợi trước mắt.

Nghĩ nghĩ hồi lâu, nàng vẫn không muốn vào chốn thâm cung kia. Hậu cung là nấm mồ chung của nữ nhân.

Ý định tự sát ở thời hiện đại của nàng tưởng chừng như đã toại nguyện nào ngờ khi mở mắt lại thấy mình nằm ở trong khuê phòng. Với cái tên Vương Uyển Dung cùng thân phận đại tiểu thư tôn quý.

“Tiểu thư, người không muốn vào cung sao?” Vân Tĩnh bên cạnh khẽ hỏi nhỏ nàng. Suy cho cùng, nàng kiếp này đang mang thân xác một nha đầu mười sáu tuổi, không thể nói ra những lời từng trải được.

Nàng cười cười, nói “Ta nghe nói cuộc sống trong cung rất nguy hiểm. Mở mắt ra là phải nghĩ cách tranh tranh đấu đấu giành lấy ân sủng của đế vương. Ta không thích hợp nha!”

Từ khi đến nơi này, nàng diễn kịch không biết bao lần. Nếu quay lại được thế kỷ 21, nàng nhất định sẽ theo học ngành diễn xuất.

“Dung nhi, con không thích đi có thể nói với cha con. Ông ấy nhất định sẽ có sắp xếp ổn thỏa. Nương cũng không muốn thấy con vào cung chịu khổ.” Vương phu nhân từ bên ngoài tiến vào. Bà siết chặt lấy đôi tay nõn nà của nàng.

Kiếp này, nàng có được một người mẹ hiền như Vương phu nhân là phúc khí tu mấy kiếp mới có được. Những lúc nàng ốm đau bà tận lực chăm sóc, lo lắng khiến nàng cảm động đến rơi nước mắt.

Bà thấy nàng ứa lệ, vội vã bảo, “Dung nhi của ta, con đừng khóc! Nương sẽ nói với phụ thân con đưa Lục nhi và Hồng nhi là nữ nhi của Thích di nương vào cung. Con có thể ở nhà, không cần vào cung nữa.”

Nàng nín khóc, liền nói, “Nương, người đừng quá lo lắng. Con sẽ không để phụ thân ấy náy. Lần này con sẽ vào cung một chuyến vậy.”

Bà giật thót tim, dùng ánh mắt không thể tin nhìn nàng, “Chẳng phải con khóc lóc xin ta không để lão gia ép con đi sao? Bây giờ lại muốn đi?”

“Con chưa từng nói không vào cung, nương à, người nghe lầm rồi ạ!” nàng không có nói như vậy.

Nàng chỉ nói không thích mà thôi.

Nhưng nghe nương nói sẽ để hai con hồ ly Uyển Lục và Uyển Hồng của Thích di nương vào cung nàng liền đổi ý. Bọn chúng xảo quyệt như thế, nhất định sẽ câu dẫn hoàng thượng đại nhân thành công.

Nếu hai ả được phong làm tòng ngũ phẩm, Chính tứ phẩm nhất định vị trí chính thất của nương sẽ bị lung lay. Nàng vẫn nên đi là tốt nhất.

“Nương đừng quá bận lòng, nữ nhi sẽ khiến gia đình chúng ta nở mày nở mặt.”

Vương phu nhân ngượng ngịu cười, không ngờ nha đầu này lại muốn đi. Ai ai cũng thấu trong cung nguy hiểm đến nhường nào. Có được sủng ái của hoàng đế thì cả nghìn giai nhân đều căm thù, mong tìm cơ hội để trừ khử.

Bà hỏi, “Con nghĩ kỹ chưa?”

Nàng dịu dàng đáp, “Con suy nghĩ kỹ rồi ạ!”

Nói rồi Vương phu nhân dặn dò nàng mấy việc cũng cười trừ rồi đi.

Gió nhẹ thổi qua.

Dưới bóng ngô đồng là một nữ nhân xiêm y màu hồng đào tao nhã đang thưởng trà ngắm hoa, nghe tin phụ thân chọn mình cùng Vương Uyển Dung vào cung tham gia tuyển tú. Trên khuôn mặt xinh đẹp thêm mấy phần vẹn vẹn, khó coi.

“Người nói thật chứ? Ta cùng với nàng ta?” Uyển Lục cùng với nàng ta có mối thù không đội trời chung. Nàng ta là trưởng nữ, lại còn do chính thất sinh ra nên được phụ thân cùng mọi người xem trọng, dung túng.

Còn nàng, mẹ ruột xuất thân là ca kỹ bán nghệ không bán thân nên bị xem là tầng lớp hạ đẳng, thấp hèn..

Nàng không cam!

Kỳ tuyển tú lần này, nàng phải cho nàng ta thua một cách tâm phục khẩu phục. Nàng tinh thông cầm kỳ thi họa, luận về sắc đẹp đem so ra lại hơn nàng ta vài phần. Hoàng đế nhất định sẽ sủng ái nàng.

A hoàn hầu cạnh bên Uyển Lục là Thái Trân vội gật đầu, “Nô tỳ nghe chính miệng lão gia nói với đại phu nhân. Ban đầu, đại phu nhân khuyên người không nên cho tiểu thư đi nhưng lão gia người cương quyết nói muốn đưa tiểu thư đi. Đại phu nhân cũng đành thuận theo.”

Phụ thân cương quyết?

Trước nay, phụ thân không xem trọng nàng. Hôm nay lại đột nhiên muốn đưa nàng vào cung. Nàng rất muốn biết nguyên nhân.

“Người còn nghe được gì nữa không?” nàng hỏi.

Thái Trân lắc đầu, “Nô tỳ không nghe gì. Nhưng nhìn sắc mặt của lão gia, chuyện này vào cung là không thuận lợi leo lên cành cao đâu ạ.”

Nàng giật mình, vội hỏi, “Thế là ý gì?”

“Nô tỳ tin chắc người cùng với Đại tiểu thư vào cung, nhất định sẽ đấu không lại. Đại tiểu thư quý kẻ đa đoan, lại còn đóng kịch rất giỏi...”

Nàng không tin nàng ta có thể lật đổ nàng. Chuyện này tuyệt không có khả năng.

Từ nhỏ, tính cách của Uyển Dung kia đã ngang ngược, không biết suy nghĩ. Nàng ta mới không hợp với cuộc sống trong cung.

.. o ..

Gió lạnh thổi qua từng đợt, Vân Tĩnh vừa mài mực cho nàng xong. Nàng nắn nét viết từng chữ trên mặt giấy Tuyên Thành.

”...Gió xuân nổi gấp gấp

Người buồn oán hờn vì ly biệt.

Chan chứa tình khi đối diện nhau,

Muốn nói đã nghẹn lời.

Chia ly rồi chỉ còn nỗi nhớ,

Hai phương trời cùng chung một ánh trăng.

Dương Sinh, huynh không biết chuyện Dung nhi sắp phải vào cung có đúng không? Khi huynh đọc được bức thư này cũng là lúc không còn thấy ta nữa. Từng xem huynh là ca ca, từng xem huynh là người quan trọng nhất cuộc đời này nhưng là không thể ở bên huynh, bầu bạn cùng huynh. Thứ lỗi cho ta ... Vương Uyển Dung gác bút.”

Dương sinh là con trai trưởng của Dương đại học sĩ, là con nhà văn nhưng lại rất thích học võ. Lần trước, Dương đại học sĩ ghé phủ chơi một chuyến có dẫn theo hắn, nàng rất có thiện cảm với y.

Nhưng chỉ có thể ở mức thiện cảm.

Người như Dương Sinh vẫn còn kém xa với tiêu chuẩn “tuyển gấu” của nàng. Có khi hoàng đế đại nhân cũng không vừa mắt nàng đâu.

Tiêu chuẩn của nàng rất gắt gao, không phải chỉ văn võ song toàn liền lọt vào mắt xanh của nàng.

Sáng hôm sau.

Chịu tang cũng đã sớm kết thúc.

Nàng dậy từ rất sớm từ khi sắc trời còn chưa hừng sáng để chuẩn bị hôm nay vào cung dự tuyển. Không biết có thể vượt qua hay không?

“Dung nhi, con đừng quá lo lắng, cha đã thu xếp ổn thỏa tất cả. Con chỉ cần vào cung, trong số người trúng tuyển sẽ có con.” Vương phu nhân bắt gặp ánh nhìn bồn chồn của nàng, vui vẻ nói.

Bà với lão gia đã bàn bạc, tránh để nàng mất mặt liền sai một người khác giúp nàng trả lời những câu hỏi của hoàng thượng. Người giúp nàng là Tô Diêu - Tô tiểu thư con gái huyện lệnh ở phủ Thần Châu.

Nàng nghe mẫu thân nói vội xua tay, “Người để nàng ta mang danh nghĩa của con trả lời nhất định sẽ thua.”

Nàng ta đâu có thông minh xuất chúng đến đâu cũng không thể đoán đúng tâm cơ của đế vương như nàng. Phim truyền hình dài tập vẫn thường nhắc đến mà nàng hay xem kiếp trước.

“Con có thể tự mình làm sao? Ngộ nhớ để cho Uyển Lục kia thừa nước đục thả câu thì coi như chúng ta đại bại.”

“Nương, hãy tin tưởng nữ nhi. Con sẽ lấy được trái tim của hoàng thượng.”

Vương phu nhân không thể tin vào tai mình. Nữ nhi của bà xem ra đã lớn thật rồi. Còn có thể nói ra những lời này...

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi xuống hồ sen phẳng lặng, lúc này sen chưa nở. Nàng đi khắp phủ thừa tướng một vòng như muốn ghi những hình ảnh quen thuộc này vào sâu trong tâm khảm.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Nàng gật đầu, tùy ý để Vân Tịnh dìu đi.

Bên ngoài, xe ngựa đã chờ sẵn từ rất lâu rồi. Xung quanh xe ngựa có rất đông bách tính vây đến xem náo nhiệt.

Đại tiểu thư và tam tiểu thư của phủ Thừa Tướng tiến cung tham gia tuyển tú là chuyện rất thú vị..

Thừa tướng đại nhân thương yêu trưởng nữ, không xem trọng thứ nữ là tam tiểu thư bởi nàng là con gái do thiếp thất sinh. Chuyện này người người đều biết tường tận lúc này đem ra thêm dấm thêm muối gây nhiều lời tranh cãi...

Nàng nhìn những bách tính gần nhà, xem ra bọn họ rất có hiếu kỳ chuyện nàng vào cung. Chẳng qua là cá cược xem nàng hay Uyển Lục sẽ bay lên được cảnh cao làm phượng hoàng mà thôi.

“Ta nói người này, đại tiểu thư phủ thừa tướng thông minh lại tinh thông tứ ngôn, nàng nhất định sẽ thắng!” một người đàn ông bên đường trông thấy loan kiệu của nàng bỗng cất giọng hùng hồn.

Người cạnh bên liền không đồng tình, “Tam tiểu thư tuy không phải con chính thất sinh nhưng là thông minh, tài năng hơn đại tiểu thư kia nhiều. Ta nói nàng sẽ thắng!”

“ ... ”

Vân Tịnh ngồi cạnh bên nàng không khỏi cười cười, “Tiểu thư, người nghe bọn họ bàn tán kìa. Nô tỳ cũng càng không tin người có thể thua Tam tiểu thư.”

Nàng mỉm cười e thẹn, đôi môi anh đào “Ta đương nhiên không thua được.”

Trên phố rộn ràng người người nô nức đi xem, tất nhiên nữ nhi của Thừa Tướng đại nhân là nàng đây rất được chú ý.

Hôm nay nàng một thân xiêm y màu hồng nhạt thắt lưng màu lam. Bộ y phục trông rất giản dị nhưng lại toát lên vẻ đẹp dịu dàng, mềm mại của thiếu nữ mới lớn.

Không ít nam nhân trên đường dõi mắt nhìn theo nữ tử hồng y trên loan kiệu mảnh mỏng.

Dịu dàng đến mê người.

Cửa thành cũng mở rất rộng, để một dàn mỹ nhân như hoa như ngọc vào cung th tuyển. Đám thị vệ bên ngoài không ai dám liếc nhìn. Ngộ nhỡ nhìn trúng vị cô nương nào sau này làm quý phi, sung nghi, hiển nhiên sẽ toi mạng.

Uyển Lục nặng nề cước bộ. Vì cha không coi nàng ta ra gì nên cũng không có loan kiệu như nàng và các tiểu thư khác. Thứ nữ vốn không được xem trọng.

“Người để tam tiểu thư cước bộ thật sao? Còn ước chừng một đoạn nữa mới đến nội cung.” Vân Tịnh ngoái đầu nhìn thấy ánh mắt như giết người của Uyển Lục liền cảm thấy bất an.

Nàng trầm ngâm một lát liền hạ lệnh, “Dừng kiệu, mời tam muội muội lên đây? Bỏ tiểu thư cước bộ một lúc cũng không sao.”

Vân Tịnh liền ngăn nàng lại, “Tiểu thư, không thể đâu. Phu nhân, lão gia mà biết nhất định sẽ nổi giận.”

Nàng lười giải thích liền nhanh chóng xuống kiệu, cái nha đầu Vân Tịnh rất ngốc nghếch, nàng có giải thích chắc gì nàng ta hiểu nên đành thôi.

Phía sau kia, khi nhìn thấy Lăng Tâm mời mình lên kiệu, Uyển Lục không cách nào tin nổi. Ắ ta lại có thể nhường kiệu cho nàng sao?

Uyển Dung thong thả bước đi, bên cạnh nàng là Vân Tịnh đang không hiểu vấn đề gì hết. Gió nhẹ thổi qua làn tóc đen dài khiến cho phong cảnh thêm tươi đẹp.

“Aizz, nô tỳ đã đi theo người từ nhỏ đến lớn xem ra không thể thấu hiểu được tâm tư của người.” Vân Tịnh sầu não bảo.

Cửa cung gần ngay trước mắt, nàng nhìn thấy trên tường thành cao có một nam nhân vận triều phục thêu hình rồng, đoán chắc vị kia chính là đương kim thánh thượng.

Chỉ là, hoàng thượng tại sao lại đeo mặt nạ bạc?

Chẳng lẽ, hoàng thượng bị người hãm hại, bị hủy dung rồi chăng?

Nàng nghĩ nghĩ một chốc thấy khó có khả năng ấy nên đành vứt bỏ ý nghĩ không thực tế kia đi..

-

———— The End Chapter 1 ————

Câu chuyện bắt đầu từ một kết thúc đến từ hiện đại...

Bắt đầu từ một kết thúc là một số phận mới, một thân thể mới, chỉ là phần ký ức còn lại của kiếp trước vẫn nguyên vẹn mà thôi.

Kiếp trước là đau thương, là bất hạnh.

Nhưng kiếp này ...

Ông trời lại cho nàng một thân phận rất đổi tôn quý, sinh ra đã là cành vàng lá ngọc lại rất xinh đẹp.

Kiếp này, hạnh phúc sẽ mỉm cười với nàng?

2. Chương 2: Lê Nào ... Là Hoàng Thượng?

Chương 2: Lê Nào ... Là Hoàng Thượng?

Không gian trong nội cung thoáng đảng, nàng vòng quanh bay lượn khắp chốn cũng không ai dám la dám rầy một tiếng.

Phụ thân đã sắp xếp đầu đó ổn thỏa. Dù sao thì cha nàng vẫn là thừa tướng đương triều. Thân phận nàng còn là trưởng nữ, nhưng là nàng không ngang ngược, coi trời bằng vung được.

Bên này, đột nhiên có một bóng đen vụt qua, liền nắm lấy tay của nàng, người nọ cất giọng khẩn cầu, “Cô nương, xin người cứu ta.”

“Cứu người? Nhưng trước tiên phải cho ta biết người bị làm sao đã?”

Hắn gấp gáp, “Ta là người nội vụ phủ, tên Tiểu Nhuận Tử. Cầu cô nương giúp ta, ta biết cô nương là tú nữ tham tuyến. Nhưng cô không giúp chắc chắn ta sẽ bị xử trảm.”

Nàng giật mình, rất thích làm việc trợ giúp nên nàng liền gật đầu, “Được rồi. Vị huynh đệ này người có thể buông tay ta ra trước hay không?”

Nam nữ thụ thụ bất thân.

Với nàng, thái giám cũng không ngoại lệ a!

Hắn cười thầm trong lòng, kế sách này của A Cửu muội muội cũng không tệ. Có người chịu giúp đỡ rồi. “Cô nương thứ tội, nô tài phi lễ với người rồi. Nô tài hi vọng người có thể khẩn xin với hoàng thượng khai ân đừng trừ di tam tộc nô tài.”

Nàng lại một phen cả kinh, nô tài này phạm trọng tội gì chẳng, “Người phạm phải tội lớn gì sao? Nhưng nhưng mà hoàng thượng ta vẫn còn chưa gặp qua, bằng cách nào giúp người?”

Tiểu Nhuận Tử xịu mặt, “Cô nương, cô đã hứa với ta rồi.”

Nàng khóc không ra nước mắt, hứa rồi nhưng chuyện này rất khó làm nha. Ngộ nhờ hoàng đế đại nhân không có tấm lòng khoan dung, cao cả thì nàng đã hủy đi tấm vé làm phụng hoàng rồi.

Nhưng nếu đã nhận lời thì quyết phải làm cho trót, “Tiểu công công, người đừng lo lắng quá. Ta sẽ giúp người bằng năng lực bản thân.”

Hắn nở nụ cười thâm hiểm, mỹ nhân này không biết hắn phạm phải tội lớn gì mà cũng đành lòng giúp đỡ. Nàng thật rất có tấm lòng.

Chỉ duy một mình nàng trong đám tú nữ mới nhập cung là chọn cách giúp đỡ hắn, không như mấy người kia vừa nghe đến phạm đại tội trừ di tam tộc liền tìm cách thoái thác.

Hắn nhin cười, cúi đầu cảm tạ. Lại không quên hỏi quý danh của nàng, “Cô nương, người là...”

Nàng thực chất không muốn tiết lộ tên tuổi, chẳng qua là sợ hắn giật mình nên đành trả lời, “À, thật ra... ta họ Vương tự là Uyển Dung. Nhưng người không nên cảm kích ta quá sớm. Hoàng thượng người là thiên tử, chưa chắc đã để lời nói của một nữ nhân như ta trong lòng.”

Hắn giật mình, vội cười nói, “Không sao, Vương cô nương có lòng tốt giúp đỡ nô tài. Ôn sâu như biển nô tài đời này cũng không thể báo đáp hết.”

Nàng cười cười, khoát tay, “Không cần thiết. Người yên tâm ta nhất định sẽ nói với hoàng thượng giúp người.”

Nữ nhân ngốc, nếu nàng biết được thân phận của ta, liệu nàng có còn ngây thơ đến như vậy nữa hay không đây?

Hắn từ biệt nàng rồi hướng về phía nội vụ phủ mà đi.

Tiểu Nhuận Tử thấy hoàng thượng trở lại, nét mặt khá vui vẻ, nhất định là đã chọn được người tốt rồi.

“Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi. Lần này trẫm mượn danh nghĩa của người đi gây phiền phức. Chuyện gia đình người bị trư di tam tộc ta sẽ cho người nhanh chóng truyền ra ngoài. Người đừng quá hoang mang, gia đình người ở Dư Thường sẽ không biết được.”

Hắn nói rồi một mạch đi về phía Thiên Kính cung. Bên ngoài Cao Nhân Tâm đã chờ sẵn sàng để hầu hạ thánh thượng.

Thoáng thấy nét cười còn đọng lại trên khuôn mặt của hoàng thượng, ông liền biết chắc rằng ngày mai đại lễ tuyển chọn nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Theo tục lệ trong cung, trước ngày tuyển tú các cô nương, tiểu thư của đại nhân, huyện lệnh đều phải được khảo sát để loại trừ những cô nương không có kiến thức.

Chuyện này quá đơn giản, năng của kiếp trước rất thông minh, học rộng hiểu sâu. Kiến thức về cầm kỳ thi họa cũng giỏi hơn người. Tú nữ không bị loại đầu tiên sẽ là nàng.

“Tiểu thư, một đàn mỹ nhân như hoa như ngọc thế kia, cầm kỳ thi họa cũng được thuộc vào hàng tinh thông. Người nghĩ có thể hay không đầu lại bọn họ.” Vân Tịnh không khỏi lo lắng cho tiểu thư nhà mình. Nàng biết từ thuở nhỏ tiểu thư đã không thích đọc sách, may vá thêu thùa lại cực kỳ tệ hại, chỉ thích học múa.

Sở trường của Uyển Dung tiểu thư chính là múa.

Nàng cũng từng học qua lớp múa nghệ thuật ở trường đại học Văn Hóa Xã Hội. Mấy vũ khúc thời này cũng đã xem qua không ít, kèm theo những động tác tự biên đạo của nàng, nhất định sinh động lung linh.

Nàng cười bảo, “Vân Tịnh, người chớ có lo lắng phiền muộn. Bản tiểu thư nhất định sẽ khiến hoàng thượng không thể không yêu ta..”

Nghe những lời này Vân Tịnh không nhịn được há hốc mồm kinh ngạc, “Tiểu thư, lời này là không thể nói a, những lời đại nghịch bất đạo vừa nãy của người nếu để người khác nghe thấy nhất định người sẽ xong đời...” không chỉ riêng người mà cả Tướng gia phủ cũng bị liên lụy.

Nàng nghĩ nghĩ một lúc, cũng dần dần tiêu hóa được những lời nói của Vân Tịnh. Cũng phải a, nơi này là hoàng cung ẩn chứa đầy rẫy tư vị chết chóc. Không thể nghĩ đơn giản quá được.

Nàng ngáp ngán ngán dài, buồn ngủ thật.

Trong khi các tiểu thư khác đang lo sốt sắng cho ngày mai tham tuyển. Một phần cũng là do có sự xuất hiện của hoàng thượng và hoàng hậu nương nương. Ai nấy đều nghĩ đủ mọi cách lấy lòng Đế vương...

Thì đầu đó trong Cẩm Tú các, vị trưởng nữ tài hoa xuất chúng của Vương thừa tướng đang say giấc mộng đẹp.

...

Cung Thiên Kính.

“Người nói gì? Nàng ấy quả thật không quan tâm đến chuyện ngày mai tuyển tú có trẫm tham dự. Liền hạ đèn nghỉ sớm.”

Sau khi nghe Cao Nhân Tâm bẩm báo lại sự việc ở Cẩm Tú các, không khỏi ngạc nhiên.

Cao Nhân Tâm cung kính đáp, “Nô tài không dám nói sai nửa lời.” nói đến đây, ông liền không thêm bớt nhiều lời.

Sắc mặt của hoàng thượng thoáng chút suy tư. Hắn nghĩ mãi không thông, việc thức khuya lo lắng tìm cách câu dẫn, chăm chăm lo thu hút sự chú ý của hắn là thiết yếu. Tại sao nàng ấy lại nghỉ sớm?

Thật là, lão già Vương Hoảng Dững nhất định không phải tốt lành gì, trưởng nữ của ông ta cũng bằng lòng hiến tặng cho hắn.

Nhưng là, món quà này ... hẳn thích!

Vương Uyển Dung nàng nổi danh đệ nhất tài nữ của kinh thành, là người người nhìn lên người người cảm khái, nhưng là chạm không được với cũng chẳng qua.

Hôm nay quả thật không để lộ chút tâm tư nào cả. Đến việc làm cũng khác người nữa...

Điều đáng nói là ngày mai cần xem biểu hiện của nàng tại đại lễ rồi mới tính tiếp được. Hắn chán lăm cảnh ngày ngày Diệp gia ngênh mặt ngông cuồng trên triều rồi. Hậu cung cũng chưa ngày nào được yên.

Gia tộc họ Vương tuy không nói là lớn nhưng đã có rất nhiều đời làm quan trong triều đình, công lao cũng rất lớn từ lúc tiên hoàng còn sống. Hắn muốn chiếu cố họ thêm một chút, chỉ ít cũng khiến kẻ muốn mượn việc nhi nữ được sủng ái trong hậu cung mà làm ra loại chuyện càn rỡ để ý mà dè chừng lại.

Thế lực của Diệp gia và Lâm gia ngày càng lớn, nguy cơ bọn chúng mưu đồ tạo phản, bức hấn thoái vị tuyệt đối không nhỏ.

Mất thấy hoàng thượng đã mấy ngày không đến hậu cung nghỉ ngơi, Cao Nhân Tâm liền khéo nhắc, “Hoàng thượng, người mệt nhọc chuyện chính sự triều đình cũng nên thư giãn đi ạ!”

Hắn cũng hiểu ý của Cao Nhân Tâm liền gật đầu, “Kêu người đem khay chứa thẻ bài đến đây.”

Người đã sớm chờ sẵn bên ngoài để hầu hạ vạn tuế gia, nghe vậy tiểu thái giám liền nhanh chân bước vào, hắn cũng chẳng buồn nhìn liền nhắc tay lấy một bài thẻ.

Là của Trịnh Dung cơ.

Hắn cười thâm trong lòng. Là một phi tần thất sủng vẫn hơn tỷ muội Diệp gia rất nhiều. Quả đúng là ông trời không tuyệt đường sống của người.

“Hoàng thượng có chỉ, tối nay Khánh Vinh viện thấp đèn.”

Vừa mới là giờ Hợi, trời vẫn còn sớm.

Nàng đã thức rồi.

Hôm qua đi ngủ rất sớm nha, nàng nhớ vừa chạng vạng là nàng đã cảm giác buồn ngủ. Đạo gần đây cứ như thiếu ngủ, cơ thể động chút là có thể ngủ bất kỳ lúc nào.

Tức thật, cái chốn này lại không có lấy một giọt coffee. Thứ đó là bạn đồng hành với nàng mỗi đêm học bài miên man cơ mà!

“Tiểu thư, người thức thật sớm.” Vân Tĩnh mang bộ dạng ngái ngủ đến hầu hạ nàng. Cẩm Tú các nhìn vậy thôi chứ rất rộng rãi, đến nha hoàn theo hầu vẫn có chỗ ở riêng biệt phía sau hậu viện.

“Nha đầu, người là heo sao? Đêm qua trời còn chưa tối chúng ta đã ngủ rồi. Lại còn ít hay sao?” nàng tươi cười nhìn Vân Tĩnh, được nàng ta đỡ tay đi đến bên bàn trang điểm.

Trên bàn bày ra một loạt son phấn thượng đẳng, trâm cài bằng hồng ngọc kia quá chói mắt, không thể dùng nó cho buổi lễ tuyển chọn hôm nay.

Nàng quay sang nói với Vân Tĩnh, “Vân Tĩnh, người bảo Diệp Vũ sang chỗ Vương Uyển Lục thăm dò xem, nhất định đừng để nàng ta phát hiện.”

Vân Tĩnh khó hiểu, “Sao người lại muốn biết chuyện của tam tiểu thư vậy tiểu thư? Nàng ta đối với người vốn không phải là trở ngại đáng nói.”

Nàng nhận ra được trong suy nghĩ của Vân Tĩnh còn rất ngây thơ, nàng ta vẫn nghĩ dù có thế nào thì Vương Uyển Lục kia cũng phải để ý đến họ của mình không gây hại cho nàng. Nhưng mà, Vân Tĩnh lăm to rồi!

Nàng nói, “Người nghĩ sai về Uyển Lục rồi. Nàng ta không phải kẻ dễ đối phó, mưu toan cũng rất nhiều chuyện.”

Vân Tịnh như nhận ra được điều gì liền chuyển chủ đề, “Tiểu thư, nô tỳ thấy cây trâm hồng ngọc kia màu sắc đẹp để lại thanh cao nếu cài lên tóc người nhất định toát lên được nét đẹp tôn quý của người.”

Nàng lại không cảm thấy như vậy, liền cười nói “Ta không nghĩ giống người. Mở hộp gỗ ra lấy chiếc trâm cài có khắc tường vân cho ta. Hoa tai chớ dùng loại quá nổi bật.”

Những lời của nàng nói Vân Tịnh đương nhiên nghe hiểu. Chỉ là hơi bất ngờ trước sự thức thời của tiểu thư nhà mình ngay lúc này mà thôi. Lúc này mà làm bản thân nổi trội hơn người khác há chẳng phải tự rước thêm phiền phức.

Nàng quyết tâm chọn chiếc trâm khắc tường vân và chiếc váy màu hồng nhạt mỏng có thêu hình đóa mẫu đơn đang nở rộ. Nàng đặc biệt có hứng thú với hoa mẫu đơn, từ kiếp trước rồi...

Bởi vì Lan Uyển Các là nơi ở tập thể dành cho các tú nữ là thứ nữ hay thân phận thấp kém nên điều không thể phủ nhận là nơi đó rất không sạch sẽ. Qua lời kể của Điệp Vũ nàng mới thấu tường được nỗi khó khăn mà nàng ta phải chịu.

Cơ mà nàng không có hứng thú với mấy việc này. Nàng ta chịu khổ đâu liên can tới nàng đâu chứ, miễn người khổ không phải nàng là được. Đối với chức nghiệp làm phi trước mắt nàng cũng chẳng mấy để tâm. Chỉ cần hầu hạ tốt hoàng đế đại nhân nhất định sẽ có phân vị tốt.

“Tiểu thư à, giờ lành cũng sắp đến rồi. Chúng ta đi ngự hoa viên trước đi. Sớm một chút không bằng đến quá muộn.” Điệp Vũ đỡ lấy tay nàng, Điệp Vũ là một người cẩn trọng làm việc bài bản, nàng không ưa dùng ‘giờ dây thun’ như Vân Tịnh.

Nàng chỉ mới là tú nữ nên không có kiệu đưa đi. Nhưng Điệp Vũ và Vân Tịnh lại rất thông thạo đường đi trong cung. Vừa đi qua vài hòn non bộ, cách một thủy đình phía trước đã là ngự hoa viên.

Quả là đến sớm! Nhưng ngự hoa viên đã có mặt vài phi tần có phân vị cũng khá cao đang phụ trách việc tuyển tú. Sợ nàng không biết nên Điệp Vũ đã khẽ nhắc trước thân phận của hai vị chủ tử trước mặt.

“Dân nữ tham kiến Dương tu nghi, tham kiến Hương tần.” nàng dịu dàng ra mặt, hai vị phi tần trước mắt không hề lộ vẻ kiêu căng, phách lối ngược lại rất hiền hòa dễ gần.

Dương Tu nghi không ngờ lại có tú nữ tới sớm đến vậy, cũng cho nàng miễn lễ, “Cô nương, người miễn lễ đi thôi. Ta không nghĩ nàng lại đến sớm như này.”

Nàng cung kính đáp lời, “Hồi bẩm nương nương, đêm qua dân nữ ngủ không ngon giấc, sáng ra liền thức dậy sớm.”

Dương tu nghi cười nói với Hương tần bên cạnh, “Hương tần muối muối xem kia, người ta dậy sớm vẫn chạy đến đây. Muối vốn đã thức lại chậm chạp muốn ở trong tấm cung ngủ thêm. Quả là ...”

Lời này Dương tu nghi không tiếp tục nói nữa bởi vì từ phía hòn non bộ đã có nhóm ba, nhóm năm người tiến về hướng các nàng.

Uyển Dung không cảm thấy thích Dương tu nghi lấn vị Hương tần ít nói kia nên nói không quá đôi câu liền ngay ngắn ngồi vào hàng ghế đầu tiên phía sau bức bình phong.

Hoàng thượng người tuyển chọn tú nữ không đàm luận sâu về nhan sắc khuynh quốc khuynh thành. Cái người cần chọn chính là tam tông tứ đức, không phải mỹ nhân dùng để trang trí nên hẳn mới đặt bức bình phong thêu hình phụng hoàng này nhằm che đi mỹ mạo.

“Tiểu thư, đêm qua người gần như thức trắng đêm lo lắng cho chuyện tuyển tú hôm nay rồi. Người yên tâm, người nhất định sẽ được chọn.” Thái Trân nhận ra vẻ bất an cùng lo lắng trên mặt của tiểu thư nhà mình vội khuyên nhủ.

Nhưng dường như Uyển Lục vẫn chưa hết lo lắng, “Ta rất sợ...rất sợ người sẽ không nhìn trúng ta.”

Thái Trân cũng chỉ biết lắc đầu nói ‘không đâu’ nhưng thật sự thì chẳng ai có thể chắc được mình sẽ được chọn cả, muôn sự là do hoàng đế định đoạt.

Xung quanh người đến cũng đông dần, mặc dù là đến sớm nhưng Uyển Lục vẫn không được ngồi ở vị trí cao, thuận lợi. Vì chỗ ngồi cũng được sắp xếp theo cấp bậc.

Nữ tử ngồi bên cạnh Uyển Dung nàng đây nghe nói là đích nữ của Trương bộ thị lang. Cho là ngồi chung hàng nhưng địa vị của một bộ thị lang vẫn chẳng thể nào so sánh với thừa tướng đương triều như phụ thân nàng.

Xem sắc mặt ngông nghênh của nàng ta kia, nàng lại sắp sửa có đối thủ mới nữa rồi.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Tiếng hô của thái giám như ngưng đọng mọi sự. Các nàng đang làm gì đều ngưng lại, đứng dậy thỉnh an.

“Dân nữ/nô tỳ tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế..”

Hắn vừa bãi triều liền ngự liễn sang ngự hoa viên. Các tú nữ hôm nay cũng chưa được nhìn mặt hắn liền nói, “Miễn lễ đi. Các nàng không cần quá đa lễ, dù gì cũng không thấy mặt nhau.”

Lời hắn vừa dứt, không gian tứ phía đều im lặng đến lạ lùng. Duy chỉ có một giọng nói rất nhỏ như là nhủ thầm, “Giọng nói này ... tại sao lại rất quen tai nhỉ? Chẳng phải là Tiểu Nhuận Tử sao? Haizz...”

Mọi người đều nhìn Uyển Dung một cách kỳ quái, nàng ta ngang nhiên dám nói giọng nói của thiên tử giống với một thái giám. Trong khi đó, người ngồi phía sau tấm bình phong vẫn đang ngơ ngác vì sao nàng lại có thể nhận ra? Tinh ý đến từng chút như vậy sao?

Hắn cười khẩy, “Chẳng biết là nữ nhi của đại nhân nào lại nói giọng của trẫm giống như thái giám nào đó?”

Uyển Dung không chậm trễ liền cung kính đáp, “Bẩm hoàng thượng, là dân nữ. Dân nữ là đích nữ của thừa tướng đại nhân - Vương Uyển Dung.”

Nàng vừa dứt lời, đã nghe thấy vài tiếng trầm trồ khen ngợi và bao ánh nhìn hâm mộ. Là một tài nữ địa vị cao quý cùng gia tộc thế gia..

Hắn đã sớm biết nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên, “Nàng đã nói như thế, chắc hẳn có nguyên do. Nàng có thể cho trẫm biết hay không?”

Nàng cười thật dịu dàng, hoàng đế đại nhân có vẻ rất ranh mãnh, “Hoàng thượng, xin người thứ tội Uyển Dung không thể nói. Chuyện này nếu nói ra nhất định người sẽ không thích.”

Người khác nghe không hiểu nhưng hắn đây thì rõ ràng nhất rồi, “Trẫm ân chuẩn nàng và gia quyến đều vô tội. Nàng có điều chi khẩn cầu thì cứ nói ra đi.”

Hoàng thượng vừa nói vậy, chẳng phải đang bảo vệ cho Vương Uyển Dung ki sao, thế là hoàng đế thành công trong việc kéo thêm thù oán cho nàng.

Nếu hoàng đế đã ân chuẩn miễn tội cho nàng thì gốc gì không giúp đỡ Tiểu Nhuận Tử, “Hoàng thượng, dân nữ biết mình là tú nữ vào cung tham gia tuyển tú. Nhưng dân nữ là người không thể thấy chết không cứu. Hôm trước, Tiểu Nhuận Tử có nhờ vả dân nữ giúp hắn xin hoàng thượng rút lại lệnh trừ di tam tộc.”

Hắn thoáng giật mình, nha đầu gốc này còn nhớ chuyện đó, “Trẫm dựa vào đâu để nghe nàng chứ? Nhưng nếu nàng muốn, trẫm vẫn có thể tha cho Tiểu Nhuận Tử. Nàng đừng quá lo lắng chuyện đó nữa.”

Uyển Dung khó hiểu, liền hỏi “Hoàng thượng, vậy người chịu tha cho tiểu Nhuận Tử đúng không?”

Hắn cười rất tươi khiến bọn thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh cùng Cao Nhân Tâm cũng giật mình, “Nàng nghĩ trẫm đùa nàng sao?”

“Dân nữ không dám. Tạ long ân của hoàng thượng.” nàng rất vui vẻ, mình cũng rất biết diễn xuất ấy chứ. Khiến hoàng thượng chú ý lại không làm người nổi giận.

Về sau đó ...

Chương trình vẫn diễn biến như bình thường, hầu như những câu hỏi nàng đều bình an đáp được trọn vẹn.

Đám tú nữ không hay biết, trên gốc cây gần đó có một nữ tử thân vận váy lụa mỏng màu tím đang yên tĩnh nằm trên gốc cây quan sát nhất cử nhất động của các nàng.

Đó là quân sư muội muội của hoàng đế - A Cửu công chúa vẫn vô song toàn.

———— The End Chapter 2 ————

Chương này mình đã viết quá quá là dài, các bạn hãy thông cảm do lúc viết đương quá có cảm hứng. Nghĩ gì hay hay mà không viết là mình lại quên ngay...

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Ủng hộ truyện của mình nhé!!

Thân..

3. Chương 3: Phong Hào

Chương 3: Phong Hào

Theo như quy định trong cung, các tú nữ sau lần tham tuyển này có thể quay về nhà mẹ đẻ một ngày để từ biệt người thân.

Được chọn làm phi tần hay không đều phải trở lại hoàng cung, nếu là cung nữ thì đến 25 tuổi có thể xuất cung thành thân sinh con như bình thường.

Lần này nàng quyết định không về nhà, nàng phải chờ Tiểu Nhuận Tử đến để báo tin vui này cho hắn biết.

Tin tức đích nữ của Thừa tướng đại nhân không chịu rời cung đã sớm truyền ra ngoài. Nhưng là, Thừa tướng đại nhân và phu nhân ông không hề tức giận, vì hoàng thượng sớm đã gửi mật chỉ cho ông.

Mật chỉ nói rằng, Uyển Dung rất được lòng người, người muốn giữ lại để có thể cho nàng cuộc sống sung túc, ấm no và đầy đủ trong hậu cung.

Kể cả thứ nữ không được ông xem ra gì kia cũng được đưa vào cung hầu hạ thánh thượng. Chuyện này, phu nhân của ông cũng đã biết ngay sau đó. Bà lại rất vui vì con gái nhận được ân sủng của hoàng thượng.

Chuyện nàng ở lại trong cung, Cao nhân Tâm sớm đã nói cho hắn biết. Nguyên do hắn cũng rất thấu, nữ nhân ngốc ấy thà rằng bị mang tiếng xấu chứ vẫn cương quyết giúp một kẻ xa lạ chưa từng quen biết.

Không biết có nên nói là ngốc hay không đây?

“Cao Nhân Tâm, thay y phục cho trẫm. Sai người thông báo với nàng ấy, thái giám Tiểu Nhuận Tử chờ nàng ở ngoài rừng đào Ôn Uyển.” hắn cười cười phân phó.

Cao Nhân Tâm nghe lệnh liền làm theo, ông suy nghĩ hồi lâu, mình vẫn chưa có phúc khí nhìn thấy nữ nhân kia. Nhưng mai sau nàng ấy sẽ là kẻ thù lớn của tỷ muội Diệp gia lẫn hoàng hậu.

Bên này Cẩm Tú các nàng đã nhận được tin rồi.

Không thể ngờ được tên thái giám kia lại huênh hoang mời nàng sang bên đó. Hắn không biết nàng là loại đặc biệt được ân xá về nhà mẹ đẻ mà không về sao?

Làm như dễ lắm không bằng.

Nhưng nói gì thì nói nàng không thể không đi a! Như vậy là thất tín, chữ tín luôn phải đặt lên hàng đầu đấy.

Vân Tịnh và Diệp Vũ đòi đi theo hầu hạ, bảo vệ an toàn cho nàng nhưng liền bị nàng từ chối, đi đến nơi không mấy tốt đẹp lại kéo đồng người đi.

Thật khiến người ta không thuận mắt!

“Các người yên tâm đi ta không sao đâu. Đi một chút sẽ về ngay mà.”

Nhưng Diệp Vũ lại nói, “Người đi một mình rất nguy hiểm, tiểu thư! Người không có võ công và người lại là người được hoàng thượng đặc biệt chú ý hôm nay, chắc chắn đã có người lên kế hoạch muốn ám toán người từ lâu rồi. Vẫn nên để nô tỳ đi theo bảo vệ người.”

Nghe những lời nói của Diệp Vũ rất có lý, nghĩ đi tính lại thì tính mạng của nàng vẫn là quan trọng nhất. Không thể lơ là được, hiện tại nàng đang chưa là gì cả. Thân phận vẫn rất nhỏ bé nha.

Diệp Vũ cùng nàng đi rừng đào Ôn Uyển.

Gió lạnh thổi qua từng đợt, từng đợt rồi từng đợt...

Nàng không nhịn được run lên vài cái...

Chờ mãi vẫn không thấy tên khốn tiểu Nhuận Tử kia đâu, nàng đã âm thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hắt ra thăm hỏi một lượt rồi.

Người dám để ta chờ lâu như vậy, người tính cho ta leo cây sao?

Nàng đang thăm nguyên rửa, bỗng ở đâu ra tiếng thái giám hô to, “Hoàng thượng giá lâm.”

Trời đất xoay vòng vòng ...

Hoàng thượng đương yên đương lành thế này đến rừng đào làm chi? Lỡ như hắt trông thấy nàng liền hỏi thì phải làm sao a, làm sao??

Nàng dự là sẽ chạy thật nhanh cùng với Diệp Vũ bỗng dưng một tiếng cười nhẹ nhàng trầm ấm vang lên kèm theo đó là một giọng nói, “Uyển Dung, nàng nghĩ nàng chạy thoát sao? Thái giám Tiểu Nhuận Tử đêm trước nàng gặp ở hoa viên chẳng phải đang đứng trước mặt nàng đây sao?”

Những lời nói của hắt khiến nàng sửng sốt, thái giám kia ... là ... chính là hắt ư?

Cái tên hoàng đế hỗn đản này, cái đồ lừa bịp nhà người mà cũng được lên làm hoàng đế à? Sai rồi, sai quá rồi a!

Đầu nghĩ thế nhưng may mắn nàng vẫn còn chút lý trí không nói ra những lời ấy “Hoàng thượng, thì ra là người trêu ghẹo Uyển Dung.”

“Nàng đó, thật là! Tấm lòng nhân hậu luôn muốn làm nữ hiệp đó của nàng trầm hiểu mà. Không cần sợ hãi. Việc đó, trầm sẽ chịu trách nhiệm với nàng sau.” hắt nhìn nàng, nói rồi lại cười. Nữ nhân này tâm tư rất dễ đoán. Nàng là một người có tấm lòng lương thiện hiếm thấy trong hậu cung này.

Nàng đương nhiên không hiểu những suy nghĩ của hoàng đế, chỉ khẳng khẳng định hoàng đế là một tên vốn có cốt cách biến thái mới nghĩ ra một cái trò chơi này, lôi kéo nàng vào.

“Hoàng thượng, người luôn thích trêu ghẹo Uyển Dung.”

“Trầm rất thích bản tính của nàng, yên tâm về cung nghỉ ngơi đi thôi. Chuyện kia trầm nhất định sẽ tạ tội với nàng..”

Những lời nói nghe được hắt nói ra nhẹ nhàng đến thế, nàng không kìm được nhướn mày nhìn hắt. Khuôn mặt nam tử hình chữ điền uy phong mà không ảo lả, đôi mày kiếm đẹp đến từng chi tiết nhỏ, cánh mũi cao cao hài hòa với khuôn mặt. Nhìn qua rất là đẹp! Thỉnh hắt đến thế kỷ hai mươi mốt của nàng chắc chắn sẽ là một ‘cực phẩm soái ca’. Ha, ha...

“Nàng còn nhìn nữa, trầm sẽ không chịu được đâu.” hắt ngọt ngào cười với nàng. Nhìn kỹ nàng quả là xinh đẹp thoát tục, vẻ đẹp mềm mại mỏng manh khiến người ta nhìn thấy liền muốn che chở, bảo vệ trong lòng.

“Uyển Dung thất nghi rồi, mong hoàng thượng thứ tội.” nàng lại cúi mặt, ánh mắt lạnh lợi của nàng không để che đi cảm xúc gì, nhất định hắt sẽ nhận ra tâm tư của nàng. Điều này đương nhiên cũng không nằm ngoài dự liệu của nàng.

“Nàng không có tội, sắc trời cũng không còn sớm nữa rồi. Nàng về Cẩm Tú các nghỉ ngơi trước đi. Trầm còn phải về cung Thiên Kính giải quyết chính vụ.” nói rồi hắt không quên liếc nàng vài cái. Nữ nhân này nếu vào hậu cung của hắt, không biết nơi này sẽ bị nàng nháo đến mức nào đây?

Chuyện nửa đêm hoàng thượng ngự giá đến vườn đào vô tình gặp tú nữ mới tiến cung đã sớm đến tai các vị nương nương, cung tần trong hậu cung.

Các nàng lại thầm trong mong người nữ tử kia không phải đẹp quốc sắc thiên hương gì đó mà mê hoặc hoàng thượng..

Nhưng cái mà các nàng không ngờ được là Vương Uyển Dung nàng xinh đẹp tuyệt thế vốn có thừa, chỉ mỗi tài cán thì không dám đem ra so bì cùng bọn họ.

Hoàng đế sau khi từ chỗ vườn đào về miện không ngừng cười tủm tỉm, đầu cũng đang suy nghĩ phong hào nào xứng với nàng nhất.

Với những phi tần trong hậu cung này, dầu là xuất thân thấp kém hay cao quý đều chỉ có một phân vị, không có phong hào. Tỷ muội Diệp gia rất được sủng ái cũng phải để lại chữ Diệp trong danh xưng.

Phong hào của hán đặc biệt ban tặng sẽ khiến người người nhìn nàng nhưng không dám chạm đến. Dù là cùng phân vị nhưng đem so với nàng vẫn không cao quý bằng..

Nên chọn phong hào thế nào đây nhỉ?

Hắn vắt óc suy nghĩ, chữ ‘Ngọc’ có vẻ rất hợp với nàng, ý chỉ viên đá quý, là kỳ trân dị bảo của hắn. Chữ ‘Ngọc’...

Hắn liền nhanh chóng gọi Cao Nhân Tâm, “Cao Nhân Tâm, người đi truyền ý chỉ của trẫm. Vương Uyển Dung - trưởng nữ của thừa tướng đại nhân xuất thân tôn quý, lại xinh đẹp thoát tục, trẫm đặc biệt rất thích. Nay phong nàng làm chính ngũ phẩm Uyển nghi. Lấy phong hào là ‘Ngọc’. Chờ ngày lành tháng tốt sắp đặt xong chuyển đến Bảo Nguyệt lâu...”

Cao Nhân Tâm nhận lệnh liền xoay người cáo lui nhưng trong lòng ông đang rất hoang mang cùng kinh ngạc. Ngọc Uyển nghi tuy xuất thân cao quý nhưng hoàng thượng lại phong làm uyển nghi, lại còn có cả phong hào tôn quý mà trong cung chưa vị nương nương, cung tần nào có được.

Quả là hiếm thấy..

Nàng đương thư thả trong Cẩm Tú các uống trà ngắm sen thì bên ngoài có một đội quân thái giám tiến vào, người đi đầu là đại thái giám hầu cận của hoàng thượng, đương nhiên nàng nhận ra. Trên tay hắn có cầm theo thánh chỉ.

“Nô tài tham kiến Ngọc Uyển nghi.” Cao Nhân Tâm cung kính cúi chào, người này chưa vào cung được lâu đã khiến hoàng thượng phong nàng làm uyển nghi, tuyệt không phải loại để hắn khinh nhờn.

Nghe hắn gọi vậy nàng cũng hiểu liền cười bảo, “Cao công công không cần đa lễ. Người tới đây là truyền ý chỉ của Hoàng thượng.”

Cao Nhân Tâm thành thật, “Ý chỉ hoàng thượng đã ban sẵn, mời Ngọc Uyển nghi tiếp chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Đích nữ phủ thừa tướng - Vương Uyển Dung tài mạo song toàn, hiền lương thực đức. Nay trẫm tấn phong nàng làm ngũ phẩm Uyển Nghi. Lấy chữ ‘Ngọc’ làm phong hào. Chọn ngày lành sớm dời nơi ở về Bảo Nguyệt lâu. Khâm thủ!”

“Thần thiếp tạ long ân hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế.” nàng nhún gối tiếp nhận thánh chỉ trong tay Cao Nhân Tâm. Cảm tạ xong thánh thượng cũng là lúc đám hoạn quan lui về đại môn gần hết.

“Tiểu thư, người thật sự được phong làm phi tần rồi sao? Nô tỳ không thể tin vào tai mình đây. Lại còn có phong hào nghe oai phong ghê vậy đó.” Văn Tĩnh bên cạnh nàng xuyết xuyết xoa trầm trồ.

Nếu nàng nhớ không lầm các cô nương ngày đầu tiến cung đều chỉ được phong ở mức tài nhân, quý nhân. Tại sao nàng lại được phong lên hàng ngũ phẩm mà bao người khổ lắm mới leo lên được vậy??

Thắc mắc...?

Tuy vậy, nàng còn có cả phong hào hoàng thượng đặc biệt ban cho nên so với các phi tần ở cùng phân vị ngũ phẩm thì nàng cao quý hơn bọn họ.

Nếu hoàng đế đã thích phong cho nàng làm phi tần của hắn, vậy đành chiều theo ý hắn thôi. Nàng đây cũng rồi mà, chẳng có việc gì để làm.

Diệp Vũ đi nghe ngóng quay về liền báo lại với nàng, tình hình là Vương Uyển Lục vẫn vào cung như đúng tiến độ, do xuất thân là thứ nữ nên phân vị của nàng ta là mỹ nhân mà thôi.

Wương mỹ nhân ...

Nàng cười nhạt, mỹ nhân sao? Nàng ta quả là có chút nhan sắc, nhưng nếu muốn so bì với nàng thì còn kém xa lắm.

Nhan sắc của chủ thân thể này một tay do nàng chăm sóc từ tấm bé bằng những phương cách hiện đại. Nàng ta làm sao sánh kịp kia chứ.

Để có được làn da mềm mại và không tỳ vết như hiện tại nàng đã bỏ ra không ít công sức nha!

(=’=)

Ngân Linh các.

“Người nói gì, có phong hào sao? Hoàng thượng, hoàng thượng ...người vốn không để ta vào mắt?”

Diệp hiền tần tức tối ném hũ chén trà còn nóng xuống đất. Chén trà bằng sứ do Tây Lương Quốc tiến cống là món quà hoàng thượng ban thưởng nàng ta cũng đem ném không thương xót.

Cung nữ Linh Chi của nàng ta liền xanh mặt, quỳ rạp xuống đất run rẩy trước sự nóng giận của chủ tử mình.

“Diệp Tĩnh Lan ta vào cung nay đã hơn một năm rồi, hoàng thượng người chỉ phong cho ta là hiền tần. Con hồ ly tinh kia vừa vào cung chưa lâu liền được thăng lên hàng ngũ phẩm Uyển nghi. Người ... thật là muốn chọc tức ta mà!” Diệp hiền tần cong môi lên lộ rõ ánh nhìn châm biếm. Người là con ma mới, sớm muộn cũng sẽ bị chúng ta dẫm đạp lên đầu mà đi. Chớ có được mới tí sủng ái đã sinh kiêu, kiêu nữ tử như người ta đây thấy qua nhiều rồi..

Linh Chi vẫn cúi đầu quỳ trên nền đất lạnh băng, nàng cũng chẳng ngờ ý cho cung nữ của mình đứng lên. Cứ vậy mà ngồi suy nghĩ, suy nghĩ đối sách đề bệch Ngọc Uyển nghi dưới chân.

—————The End Chapter 3—————

Mình viết truyện tại Wattpad, các bạn có đem truyện mình đi đâu khỏi nơi này xin hãy ghi rõ tên tác giả là BabieSociu hoặc là Nguyễn Uyên Trâm. Hi vọng các bạn đừng đem đi mà để là truyện các bạn sáng tác nhé!

Thân.

4. Chương 4: Chạm Mặt

Chương 4: Chạm Mặt

Wương Uyển Dung nàng đang thư giãn trong vườn mai của Bảo Nguyệt lâu, nhàn nhã viết từng chữ từ cuốn kinh Phật trong tay.

Gió nhẹ nhàng lướt qua trên tóc, chúng đùa nghịch trên làn tóc mỹ nhân.

Trên sân đình viện, những chiếc lá phong thi nhau rụng xuống, phong cảnh lại rất hữu tình.

Nàng đến nơi này trong một tình huống phải nói phù hợp với thiên thời địa lợi nhân hòa. Vô tình, rồi lại vô tình gặp mặt hoàng thượng.

Người chép kinh phật nhưng lại không tinh tâm. Nàng tự cười nhạo bản thân mình sao lại cứ si ngốc nhớ đến tên hoàng đế thôi đó, lẽ nào nàng đã yêu rồi chẳng?

Thứ tình cảm không nên có nhất đó chính là chân tình? Nặng sâu tình nghĩa quá sẽ là nhược điểm trí mạng giết đi một người trong chốn thâm cung này.

Muốn sinh tồn được trong hậu cung, nhất định phải là người vô tình nhất. Thật lòng yêu một người có khi không khiến con người ta mạnh mẽ kiên quyết bảo vệ tình yêu ấy mà sẽ khiến chúng ta yếu đuối, thấy mình nhỏ bé mà khấp vồ ốc vốn to kia lại.

Nàng đang nghĩ ngợi mông lung, bỗng Điệp Vũ chạy vội vào thông báo, hôm nay hoàng thượng lật bài thẻ của nàng. Thái giám nội thị đến thông báo một tiếng để nàng biết mà chu toàn chuẩn bị.

“Chủ tử, thật không ngờ trong số mấy phi tần mới tiến cung, người lại là người đầu tiên được hoàng thượng sủng ái. Ha, rất nhiều kẻ nhất định đang tức tối lắm đây. Chẳng hạn như Vương mỹ nhân ở Từ Hiên viện vậy đó.” Vân Tịnh lộ vẻ hờn hờ ra mặt khi kẻ khác gặp chuyện xui.

Nàng cũng cười gật đầu cho qua. Không nói thêm chi, liền nhắc bút bắt đầu đi chuẩn bị cho buổi tối.

“Chủ tử, người có cần dùng mùi hương thơm đặc biệt không? Nô tỳ nghe được bọn nô tài thổ thổ với nhau là hoàng thượng người rất ghét những mùi hương nồng nặc. Cũng không rõ thực hư thế nào?” Vân Tịnh nhìn nàng ôn hòa cười hỏi.

“Không cần đâu, ta cũng không thích những mùi nồng quá. Dùng hoa hải đường nhẹ nhẹ là được.” nàng của kiếp trước vẫn rất ghét các mùi nước hoa đặc chế, mùi ấy nàng thấy không thoải mái.

Mùa này hải đường đã nở rất đẹp, dùng nó làm hương liệu có lẽ hoàng đế sẽ không chê bai.

Buổi tối đến.

Nàng không cho bọn người Vân Tịnh trang điểm nhiều quá, chỉ là dặm một tí phấn cho khuôn mặt rồi khoác một chiếc áo choàng mỏng màu trắng non.

Bước từng bước ra cửa lớn của Bảo Nguyệt lâu, nàng lặng lẽ đợi hân.

Bóng dáng nhỏ tựa đầu vào thành cửa lại khiến thị giác người nhìn vừa thấy liền muốn che chở, muốn yêu thương.

Từ xa hân đã trông thấy, liền hỏi Cao Nhân Tâm đi phía bên dưới, “Người đang đứng đằng ấy?”

“Dạ bẩm hoàng thượng, đó chính là Ngọc uyển nghi. Nàng ấy ra ngoài tiếp đón thánh giá.”

Câu trả lời của Cao Nhân Tâm khiến hân sững sờ, trước nay lúc hân tới các cung khác. Các phi tần đều im ắng ngồi bên trong chờ hân, nay lại có người tình nguyện chờ đợi hân ngoài cửa.

Quả là chuyện hiếm thấy.

Mắt thấy ngự liên của hoàng đế đang đến rất gần, nàng mảnh mai cúi đầu thỉnh an. Từ xa hân đã nhìn thấy cử chỉ cung kính của mỹ nhân, liền nhanh chân tới đỡ nàng dậy.

“Ái phi, nàng từ sau không cần ra ngoài làm gì. Ngoài này gió to, ngộ nhỡ nàng bị nhiễm lạnh. Trầm sẽ đau lòng lắm!” hân siết chặt lấy đôi bàn tay đã sớm lạnh băng của nàng, mùi mẫn bảo.

Nàng lắc đầu, “Thần thiếp không cảm thấy khổ cực. Người hãy xem như thần thiếp chỉ là một người vợ chờ chồng mình về, hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác.”

Nàng đi nước cờ này, tâm tư đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Tỷ như hoàng đế đại nhân người không thích nghe thì nhất định sẽ trách cứ. Nào ngờ...

“Nàng đó, thật là không biết lo cho bản thân. Vào trong thôi, ngoài trời gió to rồi.” giọng nói của hân tuy là mang hàm ý trách cứ, nhưng là theo lối trách yêu. Nàoỡ nặng lời với nàng.

Cao Nhân Tâm lúc này cũng vội vã lau đi giọt mồ hôi trên trán mình. Những lời vị Ngọc uyển nghi này nói đã vượt quá quy củ rồi. Chưa từng có vị phi tần nào dám mở miệng nói như vậy. Là nàng ta ngu xuẩn không có đầu óc hay là nàng ta thật sự yêu hoàng thượng mất rồi!

Ông lại lắc đầu ngao ngán, suy nghĩ của vị Ngọc uyển nghi này ông nhìn chẳng thấu được. Bề ngoài nhìn đơn giản nhưng trong suy nghĩ của nàng ta tuyệt đối không đơn giản.

Chiêu thức ra ngoài cửa cung tiếp đón thánh giá chưa một ai nghĩ ra nàng ta lại tinh ý nghĩ và dám làm.

“Hoàng thượng, chính sự bận bịu. Thần thiếp biết người chưa dùng bữa tối nên đã tự tay xuống bếp nấu cho người vài món ăn. Xếp vào hàng mỹ vị thì không thể sánh được với ma ma tay nghề cao trong cung. Nhưng là...” nàng nói đến đây bỗng dừng im lặng, lặng lẽ quan sát sắc mặt của hần..

“Trẫm thấy rất ngon! Nàng đừng nghĩ quá nhiều nữa, đã nói là xem trẫm như một phu quân bình thường nàng cũng đừng nghĩ nhiều đến phép tắc. Biết chưa?” đối với nữ nhân trước mặt hần rất có thiện cảm.

Nàng không như các vị sủng phi kia của hần, con người của nàng rất dễ nhìn ra xúc cảm qua đáy mắt. Đôi mắt trong sáng và thánh thiện như lần đầu gặp gỡ khiến hần khó lòng quên được.

“Thần thiếp đã hiểu.”

“Vậy thì sau này đừng tỏ ra xa cách với trẫm nữa. Nàng xem trẫm như người nhà vẫn được.”

Lời này của hoàng đế khiến nàng thầm cười lớn trong lòng. Cạnh hoàng đế như gần lang sói, câu này là đúc kết từ kinh nghiệm của cha ông đó nha. Ta nào dám xem người là người một nhà kia chứ. Ta chưa muốn chết nha!

Hoàng đế sau khi dùng thiện cùng nàng xong, bụng cũng đã no nên chưa vội làm “công việc”, liền cùng nàng tán gẫu một hồi.

“Trẫm nghe nói cùng nàng vào cung còn có một vị muối muối của nàng?” hần nhìn nàng, cười hỏi.

Nàng cúi đầu, che đi ý cười trong mắt rồi lại ngẩng đầu đáp, “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp đúng là còn có tam muối vào cung. Nhưng từ nhỏ tính khí thần thiếp đã không tốt, thường bắt nạt muối ấy, nên tình tỹ muối sớm đã rạn nứt rồi ạ!”

Nàng biết hoàng đế hỏi thế nhất định là có ngụ ý, hần sợ nàng cùng muối tử quá nhiều sự yên bình vốn có trong cung này. Vậy nên, sớm nói cho hần tỹ muối tình thâm là không tồn tại giữa nàng với Vương mỹ nhân là tốt nhất rồi.

“Ra vậy, nàng cũng đừng tự trách mình nữa. Có trách thì trách nàng ấy là con do thiếp thất sinh ra.” hần cũng là con trưởng của Thái hậu nên rất hiểu sự chèn ép mà con chính thất dành cho con của thiếp thất.

Phiếm chuyện không bao lâu, mắt thấy sắc trời cũng chẳng còn sớm nữa. Hần ôm ngang hông mỹ nhân vào lòng, thư thả tận hưởng phút giây ân ái.

Sau khi diễn xong màn đấu đá cùng “Boss” nàng liền bị hần kéo vào trong lòng, rơi vào vòng ôm ấm áp. “Nàng cảm thấy thế nào, ái phi?”

“Thần thiếp cảm thấy, hoàng thượng người sức khỏe còn rất mạnh nha! Đêm nay hầu hạ người quả là khiến thần thiếp mệt chết đi được.” nàng ôm lấy hần, chặt hơn một chút nữa.

“Trẫm đương nhiên rất khỏe, chỉ khổ cho nàng thân hình mảnh mai như thế này.”

“Hi ... thần thiếp không sao!”

Hần ôm lấy nàng vào lòng, từ từ chìm vào giấc ngủ. Nhưng, người trong lòng lại đột nhiên mở mắt. Trong ánh mắt hoàn toàn không có tình ý nồng đượm như vừa nãy mà lại rất sắc bén, tinh anh.

Diễn trận này xong nàng quả là cảm thấy không mệt mỗi chút nào ngược lại còn rất sảng khoái tinh thần nữa là.

Cho đến tận khi nàng mở mắt Doãn Phong đang được Cao Nhân Tâm cùng hai nữ quan cẩn trọng hầu hạ hần thay long bào. Doãn Phong đưa mắt nhìn nữ tử đang hé mắt nhìn hần, vội nói “Nàng còn mệt mỗi cứ nằm đó nghỉ ngơi đi. Chỗ hoàng hậu trẫm sẽ nói với nàng ấy miễn cho nàng thỉnh an.”

Nàng xúc động nhìn hần, “Sao có thể chứ hoàng thượng. Thần thiếp chung quy vẫn chưa là gì cả, nếu đến quy củ là thỉnh an hoàng hậu nương nương mỗi sáng mà thiếp cũng bỏ qua thì quả là không ra thể thống gì cả.”

Mấy nữ quan cùng thái giám nghe vậy ai nấy đều giật mình hiểu ý, liền lui ra bên ngoài. Doãn Phong tiến lại gần nàng, khẽ đặt lên chóp mũi xinh đẹp ấy một nụ hôn, “Nàng còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như thế này trẫm rất an tâm. Nàng nghỉ ngơi đi, trẫm nhất định sẽ lại ghé thăm nàng.”

Nàng đứng dậy thỉnh an, ánh mắt lưu luyến nhìn hần rời khỏi. Doãn Phong nhận ra ánh mắt kia chợt quay đầu lại nhìn nàng. Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, hần lại thẹn nên đành quay mặt đi.

Ánh mắt kia chất chứa vô vàn tình cảm và cả sự trong đợi, đợi hần lại về bên nàng.

Hần quay sang phân phó, “Ngọc Uyển nghỉ đoàn trang hiền thực, rất được lòng trẫm. Phong nàng làm chính phẩm Dung hoa.”

Lại được thăng phân vị, Cao Nhân Tâm sớm toát mồ hôi lạnh khi vừa mới nhận thông báo từ hoàng thượng. Vị Ngọc dung hoa kia nhất định là không phải tay vừa gì.

Buổi sớm thức dậy nàng liền ngồi chỉnh chu trên ghế mỹ nhân mặt cho bọn Vân Tĩnh trang điểm, nàng dặn “Em đừng trang điểm lộ liễu quá, cũng đừng bình thường quá. Trang điểm theo đúng phân cách dành cho chính phẩm dung hoa là được rồi.”

“Vâng, em hiểu, thưa chủ tử.” Vân Tĩnh cung kính trả lời.

Đối với việc mình được tấn phong làm Dung hoa nàng cũng chẳng mấy để tâm. Làm tốt chức trách thì được sếp “thăng chức” thì có gì đáng nói đâu.

Nhưng mà trong mắt các phi tần khác. Đây là việc khiến bọn họ hận không thể đem nàng đi lăng trì, xử tử luôn.

Hậu cung là như thế, luôn luôn ganh ghét và đố kỵ những kẻ được sủng ái hơn mình. Chuyện này nàng không còn lạ nữa. Mấy bộ phim truyền hình chiếu về cung đình mà khi xưa nàng xem vẫn có chiếu rất rành mạch thủ đoạn sử dụng để hạ gục sủng phi của hoàng đế.

Trên đường đến Phượng Thần cung thỉnh an hoàng hậu nàng gặp qua rất nhiều ánh mắt. Hâm mộ có, căm ghét có thừa... nhưng ánh nhìn của Vương mỹ nhân khiến nàng mãi không thể hiểu nổi.

Nàng ta thấy nàng liền thỉnh an, nhưng không thể nhận ra chút thành ý qua lời nói, “Không ngờ người đã nhanh như thế leo lên vị trí nhất phẩm dung hoa rồi. Tỷ tỷ à, với cái đầu óc như người thì người nghĩ mình ngồi vững được bao lâu trên cao?”

“Vương muội muội, muội đừng vội cười quá sớm. Người cười đến cuối cùng còn chưa lộ diện cơ mà. Muội cười sớm như vậy không chừng kẻ thua cuộc trong cuộc chơi này là muội đấy, Uyển Lục..” nàng vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Vương mỹ nhân. Mi mắt chẳng buồn nhìn đến nàng ta. Đồ rẻ mạt như người lại muốn vênh váo với ta. Còn chưa đủ trình độ đầu muội muội.

Vương Uyển Lục trừng mắt nhìn theo bóng dáng của Vương Uyển Dung, ánh nhìn xuất hiện vài phần lãnh đạm cùng khinh khi. Đầu đó, người ta còn nhìn ra được sát khí đằng đằng trong đôi mắt đẹp kia.

Trong cung này, ai là không biết hoàng thượng sủng ái vị Ngọc dung hoa mới vào cung một ngày liền thăng được lên hàng nhất phẩm mà bao người ao ước.

Hoàng hậu cũng nghe được lời đồn kia, vốn là muốn xem mặt mỹ nhân kia ra sao. Nào ngờ thái giám ngự tiền đến báo, Ngọc dung hoa bị Lương tài nhân đẩy ngã, thương thế nặng đến độ hôn mê bất tỉnh trên đường đến Phượng Thần cung của nàng để thỉnh an.

Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương trong Dưỡng Tâm điện nghe Cao Nhân Tâm báo lại việc này không khỏi đập bàn giận dữ.

“Hôm qua trẫm vừa sủng ái nàng ấy, hôm nay liền có kẻ vô ý va phải nhưng lại nặng đến nỗi khiến nàng ấy bị thương đến bất tỉnh. Hậu cung này thật sự loạn hết cả lên rồi!”

Đám cung nữ và thái giám hầu hạ trong Dưỡng Tâm điện thấy long nhan nổi giận liền run bần bật quỳ xuống, chẳng dám ngẩng đầu nhìn.

Hoàng thượng thật sự nổi giận rồi.

———— The End Chapter 4 ————

Hoàng thượng nổi giận rồi, các phi tần xin hãy cẩn thận, chớ để bị gián chức đấy!

Lịch post chương mới của tớ là vào thứ 5 hằng tuần nha các nàng. Nhớ lên Wattpad bấm follow tớ và theo chân những chương hấp dẫn tiếp theo nhé!

Thân!

5. Chương 5: Sủng Ái Hơn Người

Chương 5: Sủng Ái Hơn Người

Trong Bảo Nguyệt lâu lúc này...

Điệp Vũ và Vân Tĩnh người người chạy đôn chạy đáo chăm sóc cho chủ tử của mình. Thái y được các nàng mời từ Thái Y viện về cũng không phải người giỏi nhất.

Vết thương ở đầu của nàng rất nghiêm trọng, máu tươi đã nhiễm đỏ gối, chăn trên giường.

Chiếc giường này đêm qua còn rất trắng, hôm nay lại pha lẫn thêm màu máu đỏ tươi trông rất chói mắt.

Lúc hần đi vào, liền bắt gặp Diệp Vũ đang bê một thau nước đã nhiễm đỏ màu của máu. Lòng hần chợt thất lại, “Chủ tử các người thế nào rồi? Nàng ấy...nàng ấy không sao chứ?”

Điệp Vũ cung kính đáp, vành mắt đã sẫm đỏ hoe, “Bẩm hoàng thượng, chủ tử của nô tỳ vẫn chưa biết sống chết ra sao. Vị thái y đến chuẩn bệnh ... tay nghề ... tay nghề không cao ạ!”

Hần nghe như thế liền vội chạy vào bên trong, nữ tử nằm trên giường nhắm nghiền đôi mắt. Đôi mắt mà hần thích nhất nay lại không chịu vì hần mà mở ra.

Doãn Phong quát to, “Cút ra ngoài cho trẫm. Cao Nhân Tâm, người đến Thái Y viện đem hết bọn chúng đến Bảo Nguyệt lâu, trẫm muốn xem xem bọn họ bận bịu khám bệnh cho chủ nhân cung khác đến mức nào.”

Đám cung nữ này muốn chọc tức hần đây mà, ăn cơm và uống nước của triều đình mà lại đối đãi với phi tần của hần không khách khí đến thế.

Doãn Phong đưa mắt nhìn nàng, người hôm qua vừa cùng hần cười nói vui vẻ. Hôm nay liền thành ra thế này, chuyện này không thể không tra rõ. Đòi lại cho nàng ấy công bằng.

“Người đâu, bảo người đến Phụng Thần cung mời Hoàng Hậu đến đây. Còn có cả Hiền quý phi, Thục phi nếu có mặt thì cùng đến cả đi.”

Thái giám nhận mệnh liền đến Phụng Thần cung thông báo cho hoàng hậu một tiếng. Nhưng trên đường đi tên thái giám đã nhìn thấy hoàng hậu cùng các vị phi tần đang vội vã đi về hướng này lại càng thúc giục các nàng.

Hiền quý phi hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề liền lo lắng nói với Hoàng hậu ở phía trên, “Hoàng hậu nương nương, người nghĩ hoàng thượng cho truyền chúng ta là có mục đích gì?”

“Tâm tư của hoàng thượng bổn cung thật sự đoán không ra.” tuy là thanh mai trúc mã cùng lớn lên cạnh Doãn Phong nhưng tâm tư phức tạp của hần nàng thực sự không tài nào đoán được.

“Vậy bọn muội cũng đành bó tay chịu trói. Muội nghĩ hoàng thượng cũng không giận cá chém thớt mà đem mọi sự đổ lên đầu chúng ta đâu.” Hiền quý phi cười gượng gạo, nàng ta cũng không biết trước mắt là sóng to gió lớn gì nữa.

Bước đến đâu hay đến đó vậy.

Bước gần đến Bảo Nguyệt lâu,

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ.

Các nàng cũng đã nghe nói hoàng thượng nổi trận lôi đình nhưng là không ngờ, hầu hết các thái y trong Thái Y viện đều bị hoàng thượng phạt quỳ bên ngoài Bảo Nguyệt lâu, cho đến khi Ngọc dung hoa tỉnh lại mới thôi.

Đủ để nhận định rằng, hoàng thượng dành bao nhiêu sủng ái cho Ngọc dung hoa mới vào cung ngày hôm qua này..

Qua tấm lụa mỏng, các phi tần đều được chiêm ngưỡng vẻ đẹp thanh khiết của Ngọc dung hoa, quả là mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành.

Hèn gì hoàng thượng bị nhan sắc kia mê hoặc cũng đúng thôi..

Phía trong đám phi tần, có một người đang âm thầm khinh bỉ nhìn Ngọc dung hoa. Người kia chính là Diệp hiền tần, nàng ta để lộ khuôn mặt vui vẻ khi người khác gặp nạn trái với vẻ lo lắng trên mặt các phi tần khác đang vờ quan tâm vị Ngọc dung hoa trên giường kia..

Hoàng hậu ngồi xuống vị trí bên cạnh Doãn Phong, nàng nói, “Hoàng thượng, Ngọc dung hoa thế nào rồi? Thần thiếp thấy tình hình có vẻkhông khả quan cho lắm.”

Doãn Phong nói, “Nàng ấy, trầm không biết rốt cục như thế nào nữa.”

Dừng một lát hần liền nói vọng vào, “Các người nhất định phải tận lực cứu chữa cho Ngọc dung hoa. Nàng ấy nếu có gì bất trắc...” nói đến đây Doãn Phong không nói tiếp nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn người nằm trên giường.

Các thái y ai nấy đều tay chân run rẩy, miệng không ngừng cầu xin Bồ Tát phù hộ cho Ngọc dung hoa tai qua nạn khỏi, nếu không một nhà các ông nhất định sẽ phải chết thảm.

Khoảng nửa canh giờ sau đó, liền có người của thái y viện chạy ra thông báo, “Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Ngọc dung hoa nương nương hai canh giờ nữa sẽ tỉnh lại. Còn về phần di chứng để lại...chúng thần cũng không dám khẳng định.”

Các phi tần ngồi dưới âm thầm cười hả hê, thân là tần phi hậu cung lại có di chứng thì nhất định hoàng thượng sẽ không buồn để ý đến nàng ta nữa.

Thất sủng rồi!

Vương Uyển Dung cảm thấy đầu đau như búa bổ, nàng nhớ là bản thân đang trên đường đến Phượng Thần cung thỉnh an hoàng hậu nương nương kia mà, sao lại thành nằm trong tấm cung thể này?

Vân Tịnh hầu hạ bên cạnh thấy nàng tỉnh lại liền định hét toáng lên thì kịp bị nàng ngăn lại.

Nàng muốn nghe động tĩnh bên ngoài.

“Trẫm nghe nói, Lương tài nhân đụng phải nàng ấy?” hần lạnh giọng nhìn lướt qua đám phi tần trên đại điện.

Lương tài nhân vốn đã xanh mặt từ khi thấy Ngọc dung hoa, nay nghe hoàng thượng gọi tên liền run rẩy quỳ xuống, “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp biết tội. Xin hoàng thượng xử tội.”

“Là người sao? Người đâu, Lương tài nhân hành động không chuẩn mực, thất nghi với người trên. Ban cho nàng ta ba thước lụa bạch. Dùng cách thức dành cho tài nhân để an táng.”

Lương tài nhân cúi đầu tạ ơn, lập tức bị vài ma ma thân hình cứng cỏi lôi ra ngoài.

Liền xong!

Đám phi tần sớm đã xanh mặt, lạnh cả tóc gáy. Hoàng thượng rất ít khi nào ban chết cho phi tần. Nay lại vì Ngọc dung hoa đòi lại công bằng liền không hạ thủ lưu tình cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc.

Xem ra, các nàng cũng nên tránh xa Ngọc dung hoa một chút để tránh tai bay vạ gió.

“Hoàng thượng, Ngọc dung hoa đã tỉnh rồi ạ!”

Doãn Phong liền tươi cười, nét vui mừng không thể che dấu trên mặt hắn lại khiến các vị phi tần kinh sợ. Trước kia Hiền quý phi nàng hạ sinh đại hoàng tử cũng không thấy hoàng thượng vui đến thế.

“Dung nhi, nàng không cần hành lễ. Mấy thứ lễ nghi phép tắc kia lúc này không quan trọng bằng sức khỏe của nàng đâu. Hiểu chưa?” Doãn Phong dịu dàng đỡ lấy nàng, ân cần nói.

Nàng cảm động, Boss chăm sóc rất tốt nha, “Hoàng thượng, người quan tâm thiếp như vậy là phúc phần của thiếp. Sau này Dung nhi khỏe rồi nhất định sẽ hầu hạ hoàng thượng thật tốt..”

Hắn ôm lấy nàng, càng siết chặt hơn nữa, “Dung nhi khỏe mạnh trăm rất vui, không cần nàng hầu hạ vẫn được.”

Lời này sau khi nói ra, hắn mới cảm thấy thập phần hối hận. Nữ tử trong lòng thoáng run lên, nước mắt thi nhau chảy xuống như ngọc trai vỡ vụn, thất lại...

Nàng khóc thật lớn trong lòng hắn, giọng nghẹn ngào, “Hoàng thượng, người không cần Dung nhi nữa đúng không? Nếu người không cần Dung nhi nữa, chi bằng ban cho thiếp ba thước lụa bạch như Lương tài nhân đi. Để thiếp ở dưới Cửu Tuyền bầu bạn cùng nàng ta...”

“Nàng nói gì vậy, trăm chỉ là nói đùa thôi. Chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ trăm ruồng bỏ nàng. Nếu là ruồng bỏ thì không để đám cầu nô tài kia cứu nàng bằng mọi giá. Đồ ngốc.” hắn cười cười, kí lên đầu nàng một cái, nữ nhân trong lòng thoát khóc chốc cười trông rất lạ lùng.

Nàng lại rất dễ thương, hắn rất thích!

“Những lời hoàng thượng nói thần thiếp đều tin. Xin người chớ đùa giỡn với thiếp nữa.” nàng lại rơi nước mắt.

“Được rồi, ngoan nào. Trăm tạ tội với nàng, được chưa? Lần sau nếu còn vi phạm thì trời tru...”

Hắn còn chưa nói xong nàng đã nhanh tay che miệng hắn lại, “Hoàng thượng, người là thiên tử. Sao có thể vì một tục nhân như thiếp mà buông lời thề độc. Ngộ nhớ biến thành sự thật thiếp phải làm sao đây?”

Nỗi sợ của nàng đương nhiên có lý do chính đáng. Sau khi hoàng đế băng hà, những phi tần dù có được sủng ái hay không của ông ta đều bị đưa đến Thích Phiến sơn làm ni cô, sư cô trong chùa. Sống nửa cuộc đời cô quạnh, tẻ nhạt nơi cửa Phật thanh tịnh ấy.

Nàng đương nhiên phải cầu khẩn cho hắn sống đến trăm tuổi, nếu không mình sẽ giống như các “cựu” phi tần của Tiên hoàng đệ hạ.

Doãn Phong không biết được suy nghĩ lúc này của nàng, nếu hắn mà biết nhất định sẽ nói nàng tham mê tài sản, danh vọng hư vô. Không đưa vào lãnh cung u tối thì sớm muộn cũng ban thưởng ba thước lụa bạch.

Hắn mãi mãi không biết được đâu!

Hoàng thượng ở lại cùng ăn cơm với Ngọc dung hoa, tin tức gây chấn động hậu cung một ngày kể từ khi bị phát tán.

Trước kia, hoàng thượng không bao giờ chấp nhận dùng bữa cùng các phi tần. Sao bây giờ lại cho Ngọc dung hoa phần ăn sủng ấy.

Không ít vị phi tần căm ghét ra mặt, trong số đó phải kể đến Vương mỹ nhân ở Từ Hi viện đang tức đến mức đỏ mặt.

“Vương Uyển Dung đó, ả rốt cuộc có cái gì hơn ta chứ? Cẩm kỳ thư họa không tinh thông như ta, lại là một kẻ chẳng có đầu óc. Tại sao ả lại nhận được thánh sủng của hoàng đế còn ta lại không kia chứ?”

Thái Trân bên cạnh liền nói, “Chủ tử, người đừng quá lo lắng. Núi này cao còn núi khác cao hơn. Nàng ta cũng sớm mất đi thánh sủng mà thôi.”

Những lời của Thái Trân nàng biết rõ chỉ mang hàm ý an ủi mình. Uyển Dung của hôm nay khác xưa rồi. Nàng ta tâm tư rất sâu, không dễ dàng thua như vậy.

Chỉ là va chạm nhẹ thôi mà cũng khiến thương thế nặng đến nhường ấy. Bày ra bộ dáng đó là để lấy lòng hoàng thượng chứ gì, nàng chẳng lẽ còn không rõ vị đại tỷ này sao.

Vương mỹ nhân cười bảo, “Để ta chóng mắt lên xem xem. Nàng ta ngồi ở trên cao được bao lâu.”

.....

Trong Bảo Nguyệt lâu.

Gió nhẹ thổi từng đợt, nàng đứng trước cửa lớn Bảo Nguyệt lâu thong thả bước đi.

Phượng Thần cung của hoàng hậu cách Bảo Nguyệt lâu một quãng rất xa, nàng đi bộ muốn rụng cả đôi chân.

Vì trong cung, chỉ những phi tần có phân vị ‘Tần’ trở lên mới có loan kiệu riêng để phân biệt địa vị với những phi tần không được sủng ái khác.

Nàng đặc quyết tâm nhất định phải được thăng phân vị lên hàng đầu. Nếu như kiếp trước là hi vọng được sống thì kiếp này là ước vọng được “sếp thăng chức.”

Tuy là hoàng đế đã nói nàng không cần lặn lội xa xôi đi thỉnh an nữa nhưng nàng biết rõ. Nếu đến nhiệm vụ đi thỉnh an cũng không tuân thủ thì nhất định sẽ có kẻ lời ong tiếng ve mà dèm pha nàng.

Tốt nhất là không để mình bất lợi vẫn hơn.

Nàng không phải kẻ không có đầu óc, làm việc đương nhiên phải suy tính trước sau, thiệt hơn. Không có lợi nhuận, chết cũng không làm!

Các vị phi tần phân vị thấp thấy nàng ai nấy đều tươi cười thỉnh an. Mai uyển nghi mỉm cười dịu ngọt, “Ngọc dung hoa tỷ tỷ, tỷ vừa mới khỏe lại sao lại ra đây thế này. Kéo gió lớn lại ảnh hưởng đến sức khỏe của tỷ.”

Nàng cũng cười cười đáp lời, “Mai uyển nghi quá lời rồi. Ta cũng không yếu đuối đến mức gió thổi cũng làm ta trở bệnh. Dù sao thì cũng đa tạ muội đã quan tâm. Thôi không còn sớm nữa, vào thỉnh an hoàng hậu nương nương đi.”

Nàng một lượt đánh giá Mai uyển nghi, nàng ta qua lời kể của Điệp Vũ là một phi tần từng rất được sủng ái, nhưng do mạo phạm Hiền quý phi mà bị triệt thể bài, mãi mãi không thể hầu hạ hoàng thượng.

Hoàng thượng xem ra rất xem trọng Hiền quý phi Hương Tuyết Hải. Hương gia không ngờ lại cậy thế sủng phi hậu cung mà lên mặt ngỗ ngược với phụ thân nàng.

Hiền quý phi là sủng phi trải qua nhiều thăng trầm trong cung mà vẫn giữ vững được thánh sủng. Nàng đâu dại dột gì mà đối đầu nàng ta?

“Ngọc dung hoa tới, Mai uyển nghi tới.”

Tiếng thái giám hô to khiến cả thiên điện toàn mỹ nhân quay đầu nhìn về phía nàng. Hoàng hậu thấy nàng liền kinh ngạc không thôi, “Ngọc dung hoa còn chưa khỏe sao lại ra đây làm gì. Hoàng thượng đã đặc biệt dặn dò bốn cung đừng để nàng đến thỉnh an. Nàng làm vậy, bốn cung biết ăn nói sao với hoàng thượng đây?”

Uyển Dung cúi đầu, “Thần thiếp làm khó nương nương rồi. Mong nương nương lượng thứ.”

Hoàng hậu vội xua tay, “Bốn cung không trách cứ muội đâu. Chúng ta đều là chỗ tỷ muội, không cần quá trọng lễ nghi phép tắc.” rồi nói tiếp, “Người đâu, thưởng tọa.”

“Thần thiếp tạ ơn hoàng hậu nương nương ban ngồi.” đối với hoàng hậu này, nàng cẩn thận vẫn hơn. Mặc dù nàng ta là chính cung nương nương, nàng chỉ là phận thiếp thất cũng không thể vì sủng sinh kiêu.

Lễ nghi phép tắc này nàng rất ngán ngấm, thấy kẻ khác có địa vị cao hơn mình liền phải nhún gối thỉnh an, bấy phần khiêm nhường khép nép. Nàng muốn có chức vị cao hơn, để khỏi phải ngày ngày thỉnh an bọn họ tới lui.

Như hoàng hậu chẳng phải rất sướng sao, suốt ngày chỉ nghe người ta thỉnh an. Nàng ta chỉ có nhiệm vụ là thỉnh an hoàng thượng mà thôi.

Sướng biết là bao nhiêu.

Sau khi các phi tần dùng xong chiêu thức châm chọc, bìm leo các phi tần thất sủng xong thì hoàng hậu nói trong người mệt mỏi liền cho các nàng lui về cung.

Nàng đang tưởng lại phải đi bộ từ Phượng Thần cung về Bảo Nguyệt lâu ở phía Nam thì trước mắt nàng xuất hiện một chiếc kiệu, loại dành cho Quý tần.

Nàng giật mình hỏi tiểu thái giám nọ, “Kiệu này là của quý tần nào thế?”

Tên thái giám cũng giật mình, vội hỏi ngược lại nàng, “Chủ tử, người có phải Ngọc dung hoa?”

Vân Tịnh ở một bên cười nói, “Này, người tìm trúng người rồi đấy.”

Tên thái giám liền nói, “Ngọc chủ tử, mời người lên kiệu. Nô tài tên là Thận Tử trước là thái giám nội thị của hoàng thượng. Lúc sáng hoàng thượng nghe nói chủ tử còn chưa khỏi bệnh đã đi thỉnh an hoàng hậu nương nương. Người rất giận chủ tử, liền hạ lệnh cho nô tài đem nhuyển kiệu dành cho quý tần để hầu người hồi cung.”

Lời của thái giám đó mọi người đều nghe rõ mồn một không sót một chữ. Hiền quý phi cũng trầm mặc hồi lâu.

Hoàng thượng chưa từng quan tâm lo lắng cho một phi tần nào đến mức như thế. Chuyện nhỏ nhặt này người cũng lưu tâm đến.

Ngọc dung hoa đại nạn không chết ắt sẽ có phúc.

Trong trí nhớ của nàng, hoàng thượng là một đấng minh quân không màn nữ sắc. Sắc đẹp đối với hậu cung mà nói không phải vũ khí hữu dụng nhất, cái quan trọng là phải giỏi nhẫn nại, làm việc cẩn trọng.

Ngọc dung hoa kia nàng biết, nàng ta không phải người tầm thường. Mới vào cung hai ngày đã leo lên hàng nhất phẩm dung hoa mà bao người chết dần chết mòn trong cung cũng không góc đầu lên nổi.

Nhìn theo bóng dáng của Ngọc dung hoa khuất dần sau những nhánh dương liễu, đáy mắt Hiền quý phi là một mảng hàn ý dày đặc.

———— The End Chapter 5 ————

Đọc truyện này các nàng có cảm giác thế nào? Có phải rất muốn xin ngay một vé du hành lỗi thời không hay không?

Ta đang rất muốn đấy!

Càng viết ta càng muốn vào trong cuốn truyện này luôn. Nhưng ta nghĩ đến các nàng, những độc giả thân yêu đang mong ngóng ta post từng chapter truyện nên không đành lòng rời khỏi.

3000 từ rồi!

Ta nhắc bút nhé! Thân

6. Chương 6: Ninh Tài Nhân Được Sủng Ái

Chương 6: Ninh Tài Nhân Được Sủng Ái.

Về đến Bảo Nguyệt lâu.

Nàng liền nằm ì ra trên ghế quý phi.

Dự là sẽ ngủ...

Nhưng cảm giác bị rình rập chợt kéo đến, nàng mở đôi mắt phượng, tròn xoe nhìn người ta trước mặt.

Giọng nàng đầy kinh ngạc lại pha lẫn chút vui sướng, “Hoàng thượng, sao người đến mà không cho thái giám thông báo một tiếng?” hần định dọa nàng sao.

Doãn Phong mỉm cười, “Trẫm không cho bọn họ thông báo. Tránh ảnh hưởng đến giấc mộng đẹp của nàng.”

“Hoàng thượng lo nghĩ cho thần thiếp đến vậy, là phúc phần của thiếp rồi. Vân Tĩnh, dâng trà lên cho hoàng thượng.” nàng xoay người lại nói với Vân Tĩnh, nàng liền hiểu ý đi pha trà nóng cho hoàng thượng.

Doãn Phong nhìn nữ tử yếu ớt trước mắt, giọng nghiêm trọng, “Sức khỏe nàng còn rất yếu. Thỉnh an hoàng hậu chẳng phải trẫm đã ân xá miễn cho nàng rồi sao?”

Đối với những phi tần khác, nếu hần nói không cần phải thỉnh an hoàng hậu thì đều ngoan ngoãn ở lại tẩm cung không ra ngoài nửa bước.

Nữ tử trước mặt lại không hề nghe lời gì cả. Nhưng dù sao đi nữa cũng không nở lòng trách mắng nàng ấy.

Nàng chú ý biểu tình trên khuôn mặt hần, liền cười nói, “Thiếp không sao đâu. Thiếp còn trẻ như thế này, làm sao lại xảy ra chuyện cơ chứ. Dù sao thì cũng cảm tạ hoàng thượng đã ban kiệu dành cho quý tần cho thiếp.”

Hần nghĩ nghĩ một lúc, lại nói “Sức khỏe là quan trọng nhất, nàng lại thờ ơ như vậy. Nhưng trẫm không thể để nàng lại sinh bệnh. Loạn kiệu kia cứ để chỗ nàng đi.”

Nàng cả kinh, “Hoàng thượng....làm như vậy quả là không hợp quy củ.”

Doãn Phong vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, “Quy củ là do trẫm đặt ra, cũng có thể vì trẫm mà thay đổi. Nàng cũng đừng nghĩ ngợi nữa. Nghỉ ngơi cho khỏe, trẫm sẽ lại đến thăm nàng.”

Nàng nhìn theo bóng dáng của hần, Doãn Phong cũng bất giác quay đầu lại nhìn nàng. Trong ánh mắt đẹp ấy chất chứa tình yêu sâu đậm. Nhưng rồi nàng nhanh chóng cúi mặt xuống, như là xấu hổ khi bị người ấy nhìn thấu tâm tư vậy.

Thật ra, là cố làm để hần nhìn thấy mà.

Tâm tư thật lòng của nàng vốn chẳng ai có thể thấu được. Nàng đang muốn để hần thấy rằng mình đã động lòng trước hần rồi. Để vương vô tình, nàng đương hiểu hơn ai hết.

Nhưng hần cũng là một nam nhân, nếu biết có một nữ nhân vì hần mà hi sinh, vì hần mà không màn nguy hiểm vào chốn thâm cung này chỉ để được bên hần. Hần nhất định sẽ không nhạt nhẽo đối đãi với nàng như những phi tần thất sủng vào cung đã lâu kia.

“Chủ tử, hoàng thượng an ủi người sao?”

Vân Tĩnh không thể tin vào tai mình, một người luôn lạnh nhạt với nữ nhân như hoàng thượng lại có thể nhẹ giọng an ủi chủ tử mình như vậy.

“Người an ủi ta sao, ta nghĩ không đơn giản như thế đâu. Người là thiên tử, ta mãi mãi chạm không đến, với không qua. Huống hồ trên ta còn có rất nhiều vị quý chủ tử được sủng ái. Ta đã là gì.”

Nói thì nói vậy thôi chứ nàng biết hần là hoàng đế đại nhân chỉ thấy nàng mới mẻ, vài ngày sau liền sẽ chán rất nhanh.

Nhưng nếu đã đâm đầu vào cái loại địa phương này thì buộc nàng không thể phó thác cho số phận. Làm như vậy chẳng khác nào tự giết bản thân mình.

Nàng đã có đối sách khiến hần không thể quên đi nàng. Muốn lãng quên rất dễ, nếu như nàng hầu hạ hần quá mức cung kính, hần sẽ cảm thấy nhạt nhẽo. Thế nên, lúc diễn trò ‘đánh quái’ cùng hần, nàng phải lựa cơ hội chiếm lấy một vị trí trong trái tim hần để không mất đi địa vị trong hậu cung này.

Khuân Tử là thái giám trong Bảo Nguyệt lâu mà hần ban cho nàng, người này có thể dùng được. Hần không phải là người xấu, tuyệt đối không hại nàng.

Từ phía ngoài chạy vào, Khuân Tử nói với nàng mà sắc mặt hần trông rất nghiêm túc, “Chủ tử, bên phía thái giám nội thị báo lại. Đêm nay hoàng thượng đến chỗ của Ninh tài nhân.”

Nàng mỉm cười thật dịu dàng, “Khuân Tử, người làm gì nghiêm túc như vậy? Ta chưa từng cảm thấy bất mãn việc hoàng thượng đến cung của các tỷ muội khác. Hậu cung ba ngàn giai nhân, một dung hoa như ta. Đã là gì so với các nàng ấy chứ?”

Chỉ là một câu nói suông nhưng bọn người Vân Tĩnh và Diệp Vũ lại nghe ra hàm ý than thân trách phận trong đó. Chủ tử các nàng dung mạo lẫn tài nghệ đều được xếp vào hàng nhất nhì. Lý gì hoàng thượng lại không đến Bảo Nguyệt lâu?

Vân Tĩnh đang mê man nghĩ nghĩ thì bị Diệp Vũ làm gián đoạn, “Vân Tĩnh, cô nương đến hậu viện xem bọn cung nữ vừa được Thượng Dực cục tuyển vào làm việc thế nào đi. Nếu thấy không ổn liền đuổi về bên ấy. Nhận ít người cũng tốt.”

Vân Tĩnh hiểu ý liền “ừ” một tiếng liền rời đi.

Diệp Vũ nhìn lại Uyển Dung, thấy nàng cũng tươi cười liền nói, “Chủ tử, câu nói của người là nói cho Khuân Tử nghe?”

“Đương nhiên, chúng ta không xem Khuân Tử là người ngoài. Nhưng muốn lấy lòng đế vương cần có sự giúp đỡ của y.” Uyển Dung rất rõ, biểu cảm và lời nói của nàng luôn bị Khuân Tử thu vào tầm mắt.

Và tất nhiên, mọi thứ hoàng thượng vẫn nắm rõ trong lòng bàn tay. Nàng nếu như thật sự có lời nào không hay nhất định cũng sẽ đến tai hần.

Vậy nên, đối với loài “sinh vật” mang tên hoàng đế này nàng vẫn nên thận trọng hơn nữa. Hần vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nàng đâu.

Uyển Dung thầm cười trộm, chỗ này lắm nguy hiểm. Muốn sinh tồn liền phải sử dụng đầu óc. Dừng nhan sắc thì cũng chỉ ngày một ngày hai mà thôi.

Như vị Ninh tài nhân chẳng hạn.

Hôm trước ở trước Phượng Thần cung của hoàng hậu, nàng ta bày ra vẻ mặt đẹp đến nao lòng người, trang điểm quá mức cho phép của thân phận một tài nhân rồi.

Uyển Dung không nghĩ nàng ta sẽ được sủng ái lâu dài...

Đến buổi tối.

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt từ giờ Tý.

Cơn mưa đêm nay rất to.

Nàng trong Bảo Nguyệt lâu cũng bị tiếng sét đánh làm cho giật mình tỉnh giấc.

Đêm nay muốn ngủ lại e không dễ.

Uyển Dung cười khổ, nàng nhớ lại quá khứ đau thương của kiếp trước. Nỗi thống hận như xé toạc trời xanh ngày đó, rất khó phai nhòa.

Nhưng từ khi đến nơi này nàng mới có thể được cười vui, sống một cuộc sống không phải lo cơm ăn áo mặc, rất vô tư.

Kiếp này nhất định không để bỏ đi phí phạm.

Uyển Dung mơ hồ cảm nhận được cơn buồn ngủ kéo đến, nàng mỉm cười chìm vào giấc mộng đẹp.

“Người đâu, mau đến hầu hạ chủ tử rửa mặt.”

Uyển Dung vừa tỉnh giấc liền thấy Vân Tĩnh mở cửa gọi đám cung nữ mới được tuyển chọn vào hầu nàng rửa mặt thay y phục.

Cung nữ nọ có khuôn mặt xinh như hoa, nàng ta ẹo qua ẹo lại trước mặt nàng. Ánh nhìn còn có vẻ không phục nữa. Vân Tĩnh cũng nhìn thấy rõ cử chỉ này trên mặt nàng ta bèn cười nói, “Nghị Tuyết, người hầu hạ chủ tử thật tốt nhé. Da mặt của người là loại da đẹp nhất nhì hậu cung này đấy. Không làm tốt, chủ tử sẽ mượn ‘thủ cấp’ của người chơi.”

Nghi Tuyết mơ hồ cảm nhận được ánh nhìn sâu sắc của Vân Tịnh dành cho nàng lập tức im bật.

Uyển Dung cười nói, “Vân Tịnh, người ta mới tới em không nên chèn ép như vậy.”

Lời này nghe ra là nói giúp, song trên mặt nàng lại không có biểu tình của sự giúp đỡ. Trong đáy mắt chỉ toàn ý cười châm chọc nhìn về hướng Nghi Tuyết.

Một cung nữ nhỏ bé lại dùng loại ánh mắt ganh ghét đố kỵ đó nhìn nàng như thể nhìn kẻ thù như vậy. Giữ lại chắc chắn sẽ là mầm họa. Uyển Dung chẳng ngu ngốc đến mức đi nuôi ong tay áo.

“Nhanh lên, người làm việc thật chậm chạp. Chủ tử còn phải đến chỗ hoàng hậu nương nương thỉnh an sớm.” Vân Tịnh cau mày, nàng nhìn thế nào cũng không ưa nổi cung nữ này.

Trên đường đến Phượng Thần cung hôm nay không còn mệt mỏi nữa rồi. Loan kiệu dành cho quý tần có màn che mỏng manh màu hồng phấn trông rất kiều diễm.

Hoàng đế đại nhân rất biết chọn lựa nha!

“Ninh tài nhân, người nghĩ mình vừa được thị tẩm hôm qua liền lên mặt với bọn ta? Người chưa đủ tư cách ấy đâu.” Khuất quý tần chỉ thẳng vào Ninh tài nhân, cười khinh khi nàng ta.

Nàng nghe bọn họ nói, Khuất quý tần là con gái của lễ bộ thị lang nhiều năm trung thành với vương triều Đại Thục. Nên khi nàng Khuất Liên Chi ấy vừa tiến cung hẳn cũng rất sủng ái. Mà gần đây nàng ta gây chuyện thị phi trong cung nên ít nhiều hoàng đế không còn quan tâm như trước nữa.

Hôm nay lại đi chất vấn Ninh tài nhân.

“Thiếp bái kiến quý tần tỷ tỷ.” nàng vẫn ngồi trên loan kiệu, chỉ nhún mình thỉnh an có lệ mà thôi.

Khuất quý tần đang bận cãi nhau với Ninh tài nhân nên cũng không mấy để ý hành động này của nàng. Uyển Dung nhìn xuống vị Ninh tài nhân phía dưới, nàng ta không thỉnh an nàng?

Điệp Vũ khẽ nói, “Ninh tài nhân, người không thỉnh an chủ tử nô tỳ sao? Chủ tử nô tỳ là cung phi thuộc hàng nhất phẩm. Chẳng lẽ người không biết?”

Một câu nói đơn giản cũng khiến cho Ninh thị xanh mặt vội nhận ra mình thất lễ liền quỳ xuống, “Thần thiếp tham kiến Ngọc dung hoa. Ngọc dung hoa vạn phúc.”

“Ninh tài nhân không cần đa lễ. Chúng ta đều là chỗ tỷ muội tốt cả. Cùng đến thỉnh an hoàng hậu nương nương đi thôi. Cũng không còn sớm nữa.” nàng cho Ninh tài nhân đứng lên liền hạ lệnh khởi kiệu rồi đi cùng Khuất quý tần.

Khuất quý tần quan sát vị Ngọc dung hoa nổi bật nhất hậu cung mấy ngày nay. Nhan sắc cũng thuộc hàng mỹ nhân, so với Hiền quý phi chỉ hơn chứ không kém. Nhìn cử chỉ điềm đạm thản nhiên của nàng ta khi Ninh tài nhân thất lễ có thể biết rằng thủ đoạn của nàng rất thâm sâu.

Khuất quý tần mỉm cười, “Muội muội sắc mặt dạo này khá hơn rồi đấy. Cố gắng ở trong cung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho lại sức.”

Nàng cũng không chú ý đến ánh mắt dò la của Khuất quý tần chỉ đáp, “Muội đa tạ tỷ đã quan tâm. Có hoàng thượng và hoàng hậu nương nương lo lắng muội không thể không chóng khỏe.”

“Vậy cũng tốt.” nghe nhắc đến hoàng thượng, sắc mặt của Khuất quý tần thoáng cứng đờ. Nàng đã bao lâu rồi chưa được gặp hoàng thượng, dường như rất lâu, rất lâu rồi không nhớ nữa.

“Đến nơi rồi, chúng ta mau vào đi.” Uyển Dung nhận ra sắc mặt của Khuất quý tần rất khó coi, nhưng chuyện của nàng ta vốn không liên quan đến nàng. Phớt lờ vẫn tốt hơn.

Thái giám tổng quản của cung Phượng Thần hô to, “Khuất quý tần đến, Ngọc dung hoa đến.”

Hoàng hậu đương tâm sự tỷ tỷ muội muội với Hiền quý phi nghe nàng đến liền buông tách trà trong tay đứng bật dậy, “Ngọc dung hoa, muội vừa khỏi bệnh lại thích ra gió như thế này. Bồn cung đã nói, thỉnh an có thể miễn được mà.”

“Hoàng hậu nương nương, người có thể miễn. Nhưng tự bản thân thần thiếp thấy nhốt mình trong tòa lâu này thật sự đã rất nhàm chán. Chỉ bằng đến chỗ của người cùng các tỷ muội hàn huyên.” Uyển Dung cười tươi tắn, nàng không muốn bày ra bộ mặt tiêu tụy, chỗ này không có mặt hoàng thượng. Bày ra cũng chẳng ai xem, không khéo lại gây thù chuốc oán thì phiền to.

Hiền quý phi tán thành, “Đúng lắm! Ngọc muội muội nói rất có lý.”

Hoàng hậu nghe vậy cũng đành mỉm cười, hoàng thượng rất coi trọng Ngọc dung hoa. Kể từ hôm nàng ta vào cung không ngày nào hoàng thượng không ban thưởng cho Bảo Nguyệt lâu. Đủ thấy được Ngọc dung hoa này có sức ảnh hưởng rất lớn, không hề thua kém Hiền quý phi.

Chính cung hoàng hậu như nàng vốn không sợ nàng ta. Nhưng tránh động chạm gây hấn vẫn tốt hơn tự chuốc lấy phiền phức.

———— End Chapter 6 ————

Nghĩ cũng đúng ha, được sủng ái sinh kiều ngạo. Một tài nhân nhỏ bé như Ninh thị cũng dám ngang nhiên to tiếng cãi nhau với Khư quý tần. Lại còn xem Ngọc dung hoa của chúng ta như không khí, chẳng thêm thính an.

Các nàng nghĩ nàng ta được sủng ái bao lâu? Sẽ rất nhanh thôi hoàng thượng Doãn Phong của chúng ta sẽ lãng quên Ninh thị. Nàng ta sẽ chỉ là một cánh hoa úa tàn...

Thân ...

Uyên Trâm (BabieSociu)

7. Chương 7: Bị Phạt Quỳ

Chương 7: Bị phạt quỳ

Nàng vừa bước ra khỏi Phượng Thần cung liền nghĩ đến một chuyện.

Người xưa thường nói, hoa Đinh Hương hiện hữu cho sự phân cách, chia lìa rất đau thương.

Truyền thuyết kể lại rằng, Hoa thần rất thương yêu Đinh Hương tiên tử, nhưng vì nàng ấy phạm đại tội tư tình nam nữ với một người phạm nên đã cắt đứt tình căn của nàng rồi ném nàng xuống nhân giới làm thường hoa.

Trong cung ngày xưa, Thái hậu rất thích đinh hương nên đã lệnh trồng một vườn toàn đinh hương để có thể ngửi. Nay bà chuyên tâm lễ Phật. Vườn hoa này liền để lại cho đám nô tài trong Từ Ninh cung chăm sóc.

Nàng lại rất tò mò, vườn hoa không phi tần nào dám bén mảng tới gần là một màu tím rất lung linh. Nàng cười nhìn Điệp Vũ khuôn mặt đã sa sầm, “Em đừng quan tâm miệng lưỡi thiên hạ. Họ không dám đến đây nhưng ta dám đó.”

Nàng muốn xem xem, rốt cuộc truyền thuyết kia có biến thành sự thật hay không?

Điệp Vũ buột miệng, “Nhưng mà chủ tử, đinh hương mang ý nghĩa không may mắn. Nếu như người thật sự...”

Uyển Dung ngắt lời nàng, “Không có ‘nếu như’. Ta trước nay cũng chưa từng tin một loài hoa xinh đẹp như vậy lại đem đến điềm xui.”

Điệp Vũ im lặng.

Uyển Dung lại nói, “Nếu thật sự là chia lìa. Vậy ta cũng không sợ. Chỉ cần trân trọng những phút giây ở bên chàng ấy, đâu có ra đi ta cũng mãn nguyện rồi.”

“Chủ tử...”

“Ta không cầu chàng có thể đáp trả hay chấp nhận tấm chân tình này. Nhưng nếu đã đến bên nhau. Thì không thể tránh khỏi việc đem trái tim mình ra xào nấu ném ném đủ kiểu. Sẽ rất đau, nhưng thế nào đi

nữa ta cũng không oán.” Nàng nói những lời này tuy là đại bất kính, nếu để hần nghe thấy đương nhiên nàng sẽ bị trách phạt.

Nhưng xem ra người đứng phía sau cây ngô đồng kia không có ý bước ra phạt nàng. Sớm đi vậy...

Uyển Dung ngắt một bông hoa đình hương trên cành cây xuống nói với Điệp Vũ, “Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Ta cảm thấy đói rồi. Lát nữa em sai người sang Thượng Thực cục lấy cho ta vài món điểm tâm nhé.”

“Vâng, em biết ạ!”

Nói rồi nàng vịn tay Điệp Vũ bước ra khỏi vườn đình hương. Không quay lại nhưng nàng biết hần vẫn dõi theo nàng cho đến khi nàng rời hần đi.

Cao Nhân Tâm cùng đám cung nữ xám xanh mặt mũi, “Hoàng thượng, nô tài lẽ ra không nên nghe những lời ấy.” ông biết lần này đã nghe phải thứ không nên nghe rồi.

Doãn Phong vẫn không có lấy một tia cảm xúc, vẫn còn thất thần nhìn theo bóng dáng Ngọc dung hoa. Nàng ấy, không ngờ tâm tư lại đơn giản như vậy.

Nhưng hần lại không có cách nào đáp lại tấm chân tình kia. Hần là một đế vương, thiên tử. Là tấm gương để bá tánh trăm họ noi theo. Không thể vì chút tư tình nam nữ mà hủy hoại tiền đồnhư phụ hoàng hần vậy.

Hần vẫn không quên ngày phụ hoàng băng hà, mẫu phi hần vẫn còn mãi mê trong cung xem đám vũ cơ nhảy múa, bay lượn. Đó là thứ tình cảm gọi là “chân tình” mà mẫu hậu hần dành cho phụ hoàng.

Uyển Dung, nàng đối với ta là thật lòng nhưng ta không thể chấp nhận. Chỉ có thể cho nàng thứ mà người khác không có. Ta có thể cho nàng tất cả, nhưng trái tim ta không thể trao trọn cho nàng.

Thứ lỗi, ta cũng là thân bất do kỷ mà thôi!

Hần hi vọng, nàng sẽ không hận hần.

Về đến Dưỡng Tâm điện,

Doãn Phong thấy thái giám nội thị bước vào cầm theo một khay thẻ bài liền phát tay, “Không cần chọn. Tối nay trẫm đến chỗ Ngọc dung hoa.”

Thái giám nội thị rất ngạc nhiên nhưng cũng không có lấy nửa lời dị nghị liền nhanh chân đến Bảo Nguyệt lâu thông báo.

Nàng đang dùng canh hoa đào cùng bánh hạnh nhân nghe thái giám nội thị báo lại cũng không thấy bất ngờ liền nói, “Công công vất vả rồi. Thường đi!”

Vân Tịnh hiểu ý liền hai tay dâng một túi nhỏ đưa đến chỗ thái giám nội thị. Hần ta không ngừng dập đầu tạ ơn rồi cũng nhanh chóng lui ra ngoài.

Trong Thiên Vân cung.

Hiền quý phi đang thư thái thưởng trà đọc sách liền thấy Tứ Tiểu là đại thái giám trong cung nàng hốt hải chạy vào báo, “Bẩm quý phi nương nương, hoàng thượng người không lật thẻ bài. Chỉ nói tối nay sẽ đến chỗ Ngọc dung hoa.”

Ngọc dung hoa, lại là Vương Uyển Dung.

Nàng đã sớm không có thiện cảm với Vương Uyển Dung này rồi. Chỉ là nàng ta cũng đã nhận đôi phần thánh sủng nên không có ý đối đầu. Nhưng mà xem ra nàng ta đã quá được sủng rồi.

Vào cung chưa đầy nửa tháng, hoàng thượng đã đến chỗ Bảo Nguyệt lâu của nàng ta trên dưới bốn năm lần. Cung Thiên Vân của nàng hoàng thượng còn chưa ghé thăm với tần suất như vậy nữa.

Thật là khiến cho người ta ghen ghét mà.

“Bốn cung biết rồi. Ra ngoài đi..”

Tứ Tiểu nghe nói liền cung kính ra ngoài. Lúc này Hoàng Diệp cũng vừa chạy vào, nhìn nàng nói, “Nương nương, bên Thủy Cúc viện có báo, Linh chủ tử của bọn họ có thai rồi. Bào thai đã được một tháng hơn rồi ạ.”

Lại có thai nữa sao?

Trong cung này, hoàng hậu nương nương sở hữu hai công chúa xinh đẹp đến độ hoa nhường nguyệt thẹn. Hai nàng là Tứ công chúa và Thất công chúa rất được lòng hoàng thượng. Nhưng hoàng hậu không có con trai nối dõi, không phải đối thủ của nàng.

Nếu hài tử trong bụng của Linh Phi Thụy kia là nam hài, nhất định sẽ đem cho một phi tần phân vị cao nuôi nấng. Hẳn sẽ là đại hoàng tử của vương triều Đại Thực.

Người cao quý có tư cách nhận nuôi hoàng tử chỉ có nàng mà thôi. Cục nợ này rốt cục cũng do nàng gánh.

Hiền quý phi nghĩ vậy không khỏi thở dài.

....

Trong Bảo Nguyệt lâu.

Nàng không trang điểm gì cả, chỉ nhẹ lấy một chút màu đỏ thoa lên môi. Không thoa son nhất định sẽ trông tiêu tụy ghê lắm.

Nàng không muốn để lại hình tượng xấu trong mắt hoàng đế.

Buổi chiều ở vườn đình hương, những lời nàng nói hẳn đều nghe không sót một chữ. Nếu nàng sớm biết hẳn có phía sau cây ngô đồng nhất định sẽ không nói ít như vậy.

“Chủ tử, bên ngoài trời lạnh. Người khoác thêm áo ngoài đi ạ.” Vân Tĩnh đưa đến cho nàng chiếc áo lụa màu vàng hạnh. Kết hợp với chiếc váy màu trắng của nàng trông rất đẹp mắt.

Vân Tĩnh thật biết phối đồ.

“Ta biết rồi. Em vào trong nghỉ ngơi đi. Chỗ này có ta là được.”

Đám ngự tiền thị vệ canh gác bên ngoài Bảo Nguyệt lâu cũng không mấy ngạc nhiên khi chủ tử bọn hắn ra tận đây nghênh đón thánh giá của hoàng thượng. Vì chuyện này diễn ra rất thường xuyên mà.

“Từ Khiêm, Cảnh Quân hai người các người lui vào phía sau hậu viện một lát đi. Ta và hoàng thượng vào trong rồi hẵng ra đây.” nàng nhìn hai thị vệ, mỉm cười.

Từ Khiêm cung kính, “Nô tài đi ngay đây ạ!” rồi quay sang kéo Cảnh Quân đi ra phía sau hậu viện.

Nàng tiếp tục chỉnh chu chờ đón thánh giá. Không lâu sau đó, liền thấy ngự liên của hoàng đế dừng lại trước cổng lớn Bảo Nguyệt lâu.

“Nàng sao lại ra đây? Đứng lên đi. Thân thể nàng còn yếu lại ra đây vì trẫm mà chịu lạnh.” hẳn cau mày, lườm nàng một cái. Lại không ngoan ngoãn nghe lời hẳn.

Nàng yếu ớt nở nụ cười, “Vì chàng chịu lạnh một chút đã là gì. Chàng còn ra sa trường giết giặc chinh chiến khắp nơi. Thiếp là nữ nhân của chàng đâu thể yếu đuối đến mức đó.”

“Trẫm là nam nhân, còn nàng là nữ nhi mà. Sao chúng ta lại có thể đánh đồng cùng nhau?” hẳn chất vấn nàng. Cũng không nói gì chuyện nàng gọi hẳn là ‘chàng’.

“Thiếp cũng không yếu đuối!” nói rồi nàng xoay vài vòng trước mặt hẳn. Chóng mặt khiến đầu óc nàng cứ xoay vòng vòng liền thuận thể ngã vào vòng ôm ấm áp của người Doãn Phong.

Doãn Phong cười nhìn nàng, “Không yếu đuối của nàng là thế này sao? Sau này không cho phép lừa dối trẫm nữa.”

“Thiếp....biết rồi.” nàng thẹn quá liền nhanh chân chạy vào trong đại điện. Nụ cười trên khóe môi chưa thể với đi.

Chỉ là thuận thể ngã vào, cũng gọi là không được khỏe sao, yếu đuối à?! Nàng mà gọi là yếu đuối thì đám nữ tử trong hậu cung này sớm chết cả rồi.

Sau khi diễn xong trò đánh nhau với “Boss” cùng hần. Nàng liền nằm trong lòng hần thỏ thẻ, “Hoàng thượng. Người sao lại nhanh như thể tấn phong thiếp lên dung hoa rồi?”

Nàng từ một tú nữ nhỏ bé vào cung chưa được vài ba ngày đã được phong dung hoa. Đó là vị trí mà bao kẻ thèm khát được leo lên. Nàng không cần tốn sức tốn công vẫn có thể hiên ngang ngồi vào.

“Có một ngày nàng sẽ biết.” Doãn Phong cười nói. Nữ nhân đối với hần chẳng qua chỉ là công cụ làm ấm giường, hoàn toàn không có lợi ích nào khác. Nhưng đối với nữ tử trong lòng, hần không đành lòng xem nàng như bọn người Hiền quý phi, Hoàng Hậu được.

“Người đã nói như vậy thiếp cũng không nên tò mò nữa. Từ hồi còn bé thiếp vẫn thường bị cha mắng vì thói tò mò. Đến nay lớn rồi, người cũng không như cha rầy la thiếp...” nàng mỉm cười kể cho hần nghe những chuyện ngày thơ bé trong tương phủ.

Lặng lẽ lắng nghe từng lời nàng nói. Hần rất thích điểm này ở Uyển Dung, trong hậu cung không ai được như nàng. Một tâm hồn còn tinh khiết tựa như một tờ giấy trắng. Nàng lại ham chơi muốn vào cung, tờ giấy trắng đó hy vọng không bị vấy bẩn, nhem nhuốc.

“Hoàng thượng, chàng có đang nghe thiếp nói không vậy?” mắt thấy hần lại thả hồn vào mây suy nghĩ mông lung, nàng gọi khẽ.

Doãn Phong cười cười gật đầu, “Trẫm vẫn đang nghe nàng đây...nàng tiếp đi.”

Cứ như thế, nàng cùng hần trò chuyện đến tận khuya. Nàng kể xong lại nghe hần kể chuyện của mình, một chút liền không chịu nổi liền ngủ mê man.

Hần mỉm cười nhìn nàng, đúng là chưa có vị phi tần nào như nàng. Bọn họ đâu có buồn ngủ đến mức nào cũng gắng nghe hần kể chuyện. Nàng cứ nhiên lại ngang nhiên ngủ trong lòng hần.

Vỗ nhẹ lên mái tóc đẹp của nàng, hần cũng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi nàng thức dậy, người bên cạnh đã không còn nữa. Nàng hỏi Vân Tĩnh, “Em biết hoàng thượng rời đi lúc nào không?”

Vân Tĩnh vui vẻ đáp, “Hoàng thượng vừa mới đi thôi chủ tử. Người nói không được làm ồn đánh thức người.”

Đêm nay nàng ngủ sâu thật, hần rời giường lúc nào cũng không hay. Thói quen ngủ sâu là từ khi ở kiếp trước rồi. Có đôi khi thói quen này đem lại nhiều cái lợi không ngờ được nha.

Nàng vẫn như thường lệ đi cung Phượng Thần của hoàng hậu thỉnh an. Các phi tần đầu võ mồm một trận cùng nhau rồi hoàng hậu cũng cho bọn họ về cung.

Nàng chưa bước ra khỏi cung Phượng Thần liền nhìn thấy Lan phi đang hướng nàng đi đến.

Nàng biết về vị Lan phi này nhưng vốn không rõ ràng lắm. Nàng ta là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng từ khi hần còn ở phủ Thái Tử. Địa vị cũng ở phân vị phi, hoàng thượng xem ra rất xem trọng người cũ.

Nàng tươi cười thỉnh an, “Thiếp tham kiến Lan phi nương nương. Nương nương vạn phúc.”

Lan phi nghiêng mặt, hoàn toàn không có ý định cho nàng đứng lên. Nàng ta lạnh giọng bảo, “Ngọc dung hoa cũng có chút nhan sắc nhỉ. Bọn cung không thể so sánh với người rồi.”

“Ý của nương nương thiếp vẫn chưa hiểu. Xin nương nương chỉ giáo thêm.” lại một người muốn gây sự nữa đây. Nàng cũng chẳng buồn để tâm, chỉ cúi mặt ở đó.

“Người... cái con tiện tỳ này. Người không hiểu lời bọn cung nói sao? Vậy thì cứ quỳ ở đó đi, không cần đứng lên nữa.” Lan phi nói xong rồi liền vịn tay đại cung nữ bên cạnh đi mất.

Nàng không có ý định đứng lên đâu. So với Lan phi nàng vai vế phân vị vốn chẳng bằng, chưa được sự cho phép của nàng ta nàng nào dám đứng lên.

Quỳ ở đó một lúc lâu, cũng là lúc bầu trời mây đen kéo tới đen kịt. Những tia nắng ấm áp buổi sáng rủ nhau trốn đi rồi.

Nàng mỉm cười mãn nguyện, trời giúp ta đây. Lan phi vốn không biết chuyện nàng thật lòng thật dạ yêu thương hoàng đế đã bị hấn phát hiện. Dù không đáp lại tấm chân tình này của nàng nhưng nàng chắc chắn hẳn sẽ không để những phi tần khác chà đạp, chèn ép nàng...

Lan phi đi bước này là muốn nàng thất sủng, nàng ta không ngờ được trời lại đổ mưa mà nàng lại vừa khỏi bệnh vài hôm trước thôi.

Vân Tịnh nhìn thấy sắc trời tối đen chùng một chút nữa sẽ đổ mưa lớn sấm to. Chủ tử nếu tiếp tục quỳ nữa e là với sức khỏe người sẽ chịu không nổi, “Chủ tử, xin người đừng quỳ nữa. Người hãy đứng lên đi.”

Nàng cười cười nhìn Vân Tịnh đứng trên, “Nương nương chưa cho ta đứng. Ta làm sao dám chứ. Vân Tịnh, sắp mưa rồi, em hãy về đi thôi.”

“Chủ tử, nếu người quỳ. Em cũng sẽ không đứng nữa.” Vân Tịnh nói rồi gặp người quỳ xuống bên cạnh nàng.

Điệp Vũ hay tin liền chạy đến chỗ đó. Nơi này gần chỗ của hoàng hậu nương nương, thế sao nương nương lại không lộ diện giúp chủ tử?

Điệp Vũ nhìn Uyển Dung như sắp khóc. Nàng phải tìm người cứu chủ tử, tìm ai đây?

Uyển Dung chăm chú quan sát sắc mặt của Diệp Vũ liền biết nàng sẽ chạy đi tìm người cứu giúp vội hét lên, “Điệp Vũ, em về Bảo Nguyệt lâu đi. Không được làm phiền đến hoàng thượng cùng các vị nương nương.”

Điệp Vũ ngây người, chủ tử biết được suy nghĩ của nàng, người quả là sâu sắc... Diệp Vũ rời khỏi hoa viên phía Tây. Chạy về Bảo Nguyệt lâu.

Điệp Vũ về đến nơi liền đem khuôn mặt đầy u uất ngồi trên bàn đá ngoài viện. Khuân Tử không nhìn thấy chủ tử liền hỏi, “Điệp Vũ cô nương, chủ tử không về cung sao?”

Điệp Vũ giọng đầy ảm ức, “Chủ tử bị Lan phi nương nương phạt quỳ ngoài ngự hoa viên phía Tây kia kìa. Người nói không muốn làm nương nương phạt ý nên không đứng lên. Trời cũng sắp mưa rồi.”

Khuân Tử há hốc mồm, “Chuyện này sao bây giờ cô nương mới nói. Chủ tử không khỏe trong người hôm nay lại còn phải quỳ lâu như vậy.”

Vừa dứt lời đã không thấy bóng dáng Khuân Tử đâu nữa. Hẳn đã hướng phía Hồng Loan điện chạy tới, hẳn giờ này hoàng thượng cũng vừa bãi triều rồi.

Trước điện Hồng Loan.

Doãn Phong mắt thấy Khuân Tử hốt hải chạy tới, một dự cảm không lành chợt lóe lên, “Tiểu Khuân Tử, Ngọc dung hoa xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, chủ tử nô tài bị Lan phi nương nương phạt quỳ ngoài hoa viên phía Tây. Lan phi người không cho chủ tử đứng lên, trời thì sắp mưa rồi. Hoàng thượng...” Khuân Tử tha thiết nhìn hoàng đế, cầu khẩn hẳn cứu chủ tử nhà mình.

Lan Dẫn La, nàng ta lại đi gây chuyện nữa sao?

———— The End Chapter 7 ————

Thật là ... bốn cung chẳng có gì để bình luận cho chapter này của ta cả. Nữ chính rất thông minh lại còn tinh tế trong cách phân tích tâm tư Đế Vương.

Nàng quả là xứng đáng nhận được sự sủng ái từ hoàng đế. Hành động biết chừng mực, tránh đi những tai họa cho nàng. Là Lan phi tự tìm đường chết thôi các bạn.

Uyển Dung của chúng ta ngây thơ vô tội.

Các bạn nghĩ xem? Hoàng đế sẽ xử Lan phi thế nào nhờ? Ban chết, giáng vị hay đem vào lãnh cung?

Bình luận để nêu lên nhận xét của bạn nhé. Chapter 8 sẽ đến trong thứ năm tuần sau.

- Thân -

BabieSociu (Uyên Trâm)

8. Chương 8: Người Tự Tạo Nghiệt

Chương 8: Người Tự Tạo Nghiệt

Doãn Phong lại một trận kinh ngạc, Lan phi hẳn đã từ lâu cảnh cáo nàng ta chớ gây náo hậu cung của hắn. Thế mà...

Hôm nay lại ngang nhiên coi lời của hắn như gió thoảng qua tai, chẳng thềm để ý đến.

Trùng phạt Uyển Dung vô cớ, tức là trong mắt nàng ta một hoàng đế như hắn không bảo vệ nổi một phi tử, không có tài cán gì hết. Hảo!

“Hoàng thượng, người bớt giận. Long thể quan trọng a...” Cao Nhân Tâm cảm nhận được sát khí đằng đằng từ phía hoàng đế phóng tới.

Các vị chủ tử đầu óc để đi đâu hết rồi. Hoàng thượng người là lửa, hà tất bọn họ đi chọc tức người.

Ngọc dung hoa đang rất được sủng ái, bọn họ lại có mắt mà không thấy thái sơn đi gây sự với nàng ấy. Thật không thể hình dung được kết cục của Lan phi sẽ thế nào.

Lan phi dù sao cũng là người thân cận hầu hạ Hoàng thượng từ khi người còn ở trong phủ Thái tử gia. Nhưng Cao Nhân Tâm hẳn nghĩ người cũng không nhắm mắt cho qua sự việc hôm nay đâu a.

Hắn đến phía Tây ngự hoa viên liền nhìn thấy Uyển Dung ngã ngồi xuống mặt đất lạnh như băng. Những hạt mưa cũng bắt đầu trút nặng nề xuống...

Doãn Phong lớn giọng quát, “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mang cán tới đưa Ngọc dung hoa hồi cung.”

Bọn thị vệ nhanh chóng mang cán tới, đưa người nhanh chóng về Bảo Nguyệt lâu.

Bên trong Bảo Nguyệt lâu lúc này...

Điệp Vũ lo lắng đến sắp khóc, khóe mắt lúc này đã ươn ướt, “Lạc Tư, người nói xem tại sao chủ tử vẫn chưa trở về,”

Lạc Tư là cung nữ trong Bảo Nguyệt lâu trấn an Điệp Vũ, “Điệp cô nương, cô đừng quá lo lắng. Ta nghĩ Lan phi nương nương chỉ là muốn hù dọa người ta mà thôi.”

Nàng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài liền quay sang Điệp Vũ, “Điệp cô nương, có thể là chủ tử về đây. Chúng ta nhanh ra ngoài đón người thôi.”

Điệp Vũ chạy nhanh ra ngoài nhưng đập vào mắt nàng không phải là chủ tử mà là hoàng thượng cùng một đám thị vệ đang khiêng chủ tử về hướng này...

Chủ tử nàng làm sao vậy, nàng chạy vội đến bên cạnh hỏi Vân Tĩnh, “Chủ tử, người bị làm sao vậy Vân Tĩnh?”

Vân Tĩnh âm trầm đáp, “Chủ tử ngã xỉu trong lúc quý ngoài Tây viên, có lẽ do thương thế lần trước chưa khỏi hẳn a.”

Điệp Vũ nghẹn lời, chạy vội vào trong xem.

Thái y sớm đã có mặt, xếp hàng đầy sân biệt viện của Bảo Nguyệt lâu chờ hoàng thượng gọi vào.

Cao Nhân Tâm chạy ra hỏi lớn, “Cho hỏi trong các vị, ai nào là người thường xuyên xem bệnh cho Ngọc chủ tử?”

Tần thái y nhanh nhẹn đứng ra, được Cao Nhân Tâm mời vào bên trong, những người còn lại tự giác cáo lui.

Một đội ngũ thái y bị triệu kiến hết ở Bảo Nguyệt lâu đã đồn đi khắp hậu cung. Kể cả hoàng hậu cũng chân kinh một phen. Lại thể nào nữa đây?

Trong Phượng Thần cung.

Hoàng hậu hỏi Cẩn Mịch bên cạnh nàng ta, “Cẩn Mịch, người nói ta nghe xem có chuyện gì xảy ra với Ngọc dung hoa vậy?”

Nàng thân thể không được khỏe cho lắm nên các phi tần vừa rời khỏi Phượng Thần cung nàng liền ngủ thiếp đi...

Cẩn Mịch liền tường tận kể đầu đuôi chuyện cho nàng nghe.

Chuyện lớn như vậy mà nàng cũng không biết, hoàng thượng nhất định sẽ trách phạt nàng. Đã thế, Lan phi kiểm chuyện với Ngọc dung hoa ngay tại phía Tây ngự hoa viên, gần tẩm cung của nàng nhất...

Hoàng hậu gấp gáp, “Cẩn Mịch, người mau kêu người chuẩn bị. Đến Bảo Nguyệt lâu ngay đi.”

Khi hoàng hậu đến Bảo Nguyệt lâu, phi tần đã đứng kín thiên điện, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

“Hoàng hậu, nàng đến trễ như thế? Việc của nàng ấy nàng thật sự mới biết sao?” hoàng đế nhìn nàng lắc đầu, tỏ ý bất mãn.

Hoàng hậu vẫn bình thản đáp, “Hoàng thượng tha tội. Thiếp ngủ quên trong tẩm cung, chuyện của Ngọc dung hoa kỳ thực thần thiếp mới nghe người báo lại.”

Ngủ quên? Bảo hấn làm sao tin đây, trời còn là buổi sáng. Mới sáng sớm mà nàng ấy đã buồn ngủ rồi. Cũng thật khác người đi.

Nhưng Doãn Phong lại chẳng buồn vạch trần nàng, chỉ nói, “Nếu như hoàng hậu đã tới, vậy thì cùng trẫm vào thăm nàng ấy đi.”

Hoàng hậu nghe xong cũng nhanh chân theo hấn bước vào.

Đến phòng ngủ của Uyển Dung hấn mới từ từ ngồi xuống hỏi nàng, “Ái phi, nàng đã làm gì khiến cho Lan phi phạt nàng như vậy?”

Nàng chấn động, trong mắt cứ thế có những giọt nước mắt trào ra, “Hoàng thượng, thiếp bị oan. Lúc tình cờ gặp Lan phi nương nương, thiếp thỉnh an với nàng nhưng nàng lại không cho tiếp đứng lên. Nàng nói thiếp cứ quỳ ở đó đi.”

Doãn Phong gật đầu ôm nàng vào lòng, cất giọng nhàn nhạt, “Được rồi, được rồi trẫm hiểu mà. Nàng nói không là không. Việc này trẫm sẽ trừng phạt Lan phi, trả lại công bằng cho nàng.”

Nàng lắc đầu lia lịa, “Hoàng thượng, người đừng nên trừng phạt Lan phi nương nương. Thiếp nghĩ nàng ấy không cố tình a. Chỉ là thấy thiếp không thuận mắt nên răn dạy một chút thôi.”

Hấn mỉm cười, thế nào gọi là răn dạy, nữ nhân này không muốn gây thù chuốc oán với các phi tần, điều này hấn rõ. Nhưng cũng không nên đẩy mình vào tình thế nguy hiểm chứ.

“Trẫm không chấp nhận lời cầu tình của nàng. Hôm nay nàng ta phạt nàng quỳ, ngày mai có thể sai người hạ độc thủ với nàng cũng không biết chừng a.”

Lời này của hấn khiến nàng nghẹn lời rồi. Lan phi nương nương, ta đây thật sự làm hết sức mình để cầu hoàng thượng tha cho người rồi. Nhưng người không chịu, ta đành lực bất tòng tâm.

Uyển Dung mệt mỏi tựa vào thành giường, hoàng đế sau đó cũng rời đi cùng hoàng hậu.

Đêm đó, nàng biết tin rằng Hàn Phúc cung của Lan phi thấp đèn.

Hoàng thượng đến đó, chẳng lẽ đến lâm hạnh nàng ta chẳng?

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị Uyển Dung dập tắt.

Cung nữ thái giám hầu hạ trong Hàn Phúc cung không ngừng lo sợ, Lan phi nương nương của bọn họ không phải lúc sáng mới gây hấn với Ngọc dung hoa hay sao? Tối nay lẽ ra hoàng thượng nên ở chỗ Ngọc dung hoa mới phải, tại sao lại muốn đến Hàn Phúc cung này a?

“Choang ... Choang ...”

Tiếng đồ sứ bị vỡ vang lên liên tiếp, thanh âm ấy xé toạc không gian yên tĩnh ngay tức thì, người nào đó đập hết toàn bộ những món đồ có thể đập trong khuê phòng Lan phi.

Doãn Phong bóp chặt chiếc cằm nhỏ xinh của Lan Dẫn La, hừ lạnh một tiếng: “Lan Dẫn La, trẫm không phải đã cảnh cáo ngươi rồi sao? An phận thủ thường ngươi không làm được, hay ngươi muốn trẫm ba thước lụa trắng tiễn ngươi về châu trời.”

“Thần thiếp biết tội, xin hoàng thượng khai ân a.” Lan phi run giọng cầu xin, gả cho hấn đến nay đã sáu năm trời rồi, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hấn giận dữ đến như vậy.

Con nha đầu Vương Uyển Dung kia, quan trọng với hấn như thế sao? Không bằng phu thê tình thâm cùng nàng bấy lâu nay sao? Nghĩ đến đây, bất giác hốc mắt nàng chảy xuống một giọt lệ nóng hổi.

“Ngươi khóc?” Hấn lạnh giọng, ngược mặt nhìn nàng ta.

“Không có, thần thiếp nào dám rơi lệ trước mặt hoàng thượng chứ.” Lan phi lắc đầu, cười gượng đáp lời hấn.

“Trẫm đã cảnh cáo ngươi, thế mà ngươi chẳng hề bận tâm những lời trẫm nói. Trong mắt ngươi hết thấy đều không coi trẫm là gì cả. Ngươi muốn thế nào, trẫm sẽ chiều ngươi thế ấy...”

“Hoàng thượng, thần thiếp van cầu người đừng ban chết cho thần thiếp. Thần thiếp còn có mẫu thân cùng hai đệ đệ còn nhỏ tuổi, bọn họ đều trông nhờ vào thiếp thôi. Thiếp cầu xin người.”

Doãn Phong như đang suy ngẫm điều gì đó, vẫn chưa có lên tiếng.

“Tội chết có thể miễn cho ngươi. Nhưng tội sống khó tha, từ nay về sau ngươi đến Hoán Y Cục chăm lo việc giặt giũ đi, đừng bao giờ để trẫm thấy mặt ngươi. Hiểu chưa?”

“Thần thiếp đã hiểu. Tạ long ân hoàng thượng.” Lan Dẫn La sa sầm sắc mặt, hấn cạn tình rồi, nàng không thể nín kéo được gì nữa.

Cung nữ lo việc giặt đồ, thật hạ đẳng...

Thật hạ đẳng mà...

Thánh chỉ được ban ra, cả hoàng cung không một ai không biết Lan phi nương nương cao cao tại thượng chỉ sau một đêm liền trở thành Lan cung nữ của Hoán Y Cục, lại còn là cung nữ chuyên giặt quần áo cho các chủ tử.

Đương sự bị hại là Uyển Dung nàng đây cũng rất thấu sự tình a.

Đó là nàng ta tự tạo nghiệt, trời cũng không cứu nổi đâu.

————— The End Chapter 8 —————

Chương 9 sẽ đến vào thứ năm tuần sau, mời các nàng/chàng đón đọc.

Hạ Lan Mẫn Nguyệt.

Thân

9. Chương 9: “người Vốn Không Có Oan” (1)

Chương 9: “Người Vốn Không Có Oan” (1)

Tiết trời hôm nay đặc biệt rất thoáng đảng, nàng tựa đầu lên ghế quý phi nhìn bầu trời xanh thăm trước mắt.

“Chủ tử, người lại đang nhớ đến hoàng thượng sao?” Vân Tĩnh bên cạnh vừa quạt cho nàng vừa cười hỏi.

Uyển Dung âm thầm nói, “Hoàng thượng người vốn không phải của riêng ta. Lâu rồi không gặp người nhớ nhưng là chuyện bình thường mà.”

Vân Tĩnh mím môi, “Nô tỳ nghe nói, hoàng thượng đang lo toan chính sự. Đạo gần đây huynh trưởng của hoàng hậu gây ra khá nhiều chuyện xấu xa, nhiễu loạn triều cương, tham nhũng...”

“Em nói sao? Huynh trưởng của hoàng hậu?” Uyển Dung không khỏi ngạc nhiên, huynh trưởng của hoàng hậu nương nương cư nhiên lại làm ra những hành vi đại nghịch bất đạo.

Thật là...đầu óc của hần có vấn đề chăng?

Nàng đoán rằng, vị trí của hoàng hậu trong lòng hoàng thượng sớm đã lung lay. Hần ta đối xử với hoàng hậu đã quá lạnh nhạt rồi.

Vân Tĩnh gật đầu ý khẳng định, “Đám cung nữ đều đang xì xầm bàn tán ngoài kia kìa. Chủ tử, người nghĩ thế nào. Liệu việc này có ảnh hưởng đến hoàng hậu?”

Nàng cười bảo, “Hoàng thượng không phải hôn quân, chuyện hậu cung không liên quan việc triều chính. Người nhất định không lấy mọi bực tức đổ lên người hoàng hậu.”

Chuyện của hoàng hậu vốn dĩ chẳng liên can tới nàng. Nhưng nói gì thì nói nàng ta đối với nàng cũng không bạc. Nếu hoàng hậu thật gặp chuyện không may, nàng vẫn nên đi an ủi nàng ta một chút.

Uyển Dung như chợt nhớ ra điều gì vội vã nói với Vân Tĩnh, “Em hãy dặn dò đám cung nhân trong Bảo Nguyệt lâu chúng ta. Kể nào dám xì xào bàn tán chuyện của các quý chủ tử khác thì hẵng cứ đuổi đi.”

Người trong Bảo Nguyệt lâu của nàng vốn không thiếu, nên những kẻ mồm loa mép vãi tuyệt không thể giữ lại làm họa. Lỡ đâu một ngày đẹp trời nọ, bọn chúng nói xấu sau lưng vị phi tần nào. Chuyện chẳng phải đổ cho nàng quản thúc nô tài không nghiêm hay sao.

Nàng đương thông thả thưởng thức trà Tịnh Hân cống phẩm của Ngự quốc vừa trình lên. Chỗ trà Tịnh Hân này không phải chủ tử nào cũng có, trừ Hoàng hậu và Hiền quý phi thì chỉ có chỗ nàng có mà thôi.

Những cung khác cũng chỉ dùng tạm trà cũ năm ngoái được ban cho - Bách Hợp trà.

Uyển Dung phì cười, “Quả là trà ngon. Hoàng thượng cũng thật ưu ái cho ta. Trà ngon các em không nên phí phạm nhé.”

Cả Vân Tĩnh lẫn Diệp Vũ đều tươi cười ra mặt, hoàng thượng quả thật cũng xem trọng chủ tử không kém Hiền quý phi. Đó có lẽ cũng là vinh hạnh của Bảo Nguyệt lâu các nàng.

Bên ngoài đại điện vang lên tiếng thông báo của thái giám, “Cửu Công Chúa tới.”

Nàng thoáng giật mình, a ha...từ ngày vào cung đến nay chưa từng thấy ai khác Đế Hậu ghé thăm Bảo Nguyệt lâu của nàng, hôm nay lại vinh hạnh đón tiếp Cửu Công Chúa có vẻ không quen biết này đây.

Nữ tử với bộ cung trang màu xanh ngọc bích khẽ bước vào bên trong thiên điện của nàng. Cô nàng ra mắt, “Thần muội, A Cửu tham kiến Ngọc dung hoa.”

Uyển Dung khẽ nói, “Cửu công chúa, nàng không cần đa lễ đâu. Nơi này chỉ có mình chúng ta thôi mà.”

Cửu công chúa thoáng kinh ngạc, nàng rất ít đến hậu cung thăm hỏi phi tần của hoàng huynh, nhưng mà vị Ngọc dung hoa danh tiếng lẫy lừng này nàng không thể không gặp.

“Ngọc dung hoa, đa tạ tỷ.”

Nghe thế, Uyển Dung không khỏi xua tay, “Công chúa lại khách sáo rồi. Hôm nay nàng đến tìm ta chắc hẳn có việc gì?”

Tương Linh khẽ lắc đầu, giọng ngọt lịm “Muội vừa mới về được một nhạc công rất giỏi cổ cầm. Một cây Phượng Tiêu vĩ uy chấn thiên hạ, không ai sánh bằng. Muốn mời tỷ tỷ cùng thưởng thức với muội.”

Nàng nhìn vị công chúa ấy, dịu giọng nói, “Phượng Tiêu vĩ? Chẳng hay người công chúa mời là Vân Hoàng công tử của Mạn Đàm sơn trang?”

Tương Linh cả kinh, “Tỷ tỷ cũng biết ư?”

Uyển Dung không khỏi lắc đầu, “Vân Hoàng công tử là một đại nhân vật nổi tiếng trong võ lâm đương thời. Ngày trước khi còn trong Vương phủ có nghe đại ca nhắc tới y.”

A, hóa ra là vậy!

Tương Linh tươi cười, “Vậy Ngọc tỷ tỷ có thể cùng muội sang Thượng Uyển thưởng cầm nghệ bậc nhất Mạn Đàm sơn trang không?.”

Uyển Dung gật đầu, “Ta sẵn lòng.”

Tin tức chấn động hậu cung này rất nhanh đã được truyền ra bên ngoài đến các cung khác với tốc độ chóng mặt chưa đến nửa ngày.

Đến tai của Vương Uyển Lục khiến nàng ta giận đến tái xanh mặt mũi. Con nhãi ranh Vương Uyển Dung đó có tài cán gì mà hết người này đến người khác ưu ái tăng bốc nó như vậy.

Nhan sắc tuy có phần hơn người nhưng là một kẻ không có đầu óc. Thế kia lại được hoàng thượng sủng ái, thương yêu còn nàng thì không.

“Thái Trân, mau thay y phục cho ta. Bãi giá đến Thượng Uyển.” Vương Uyển Lục lạnh giọng nói.

Thái Trân nghe rồi không khỏi xanh mặt, “Chủ tử không thể a, Cửu công chúa là hoàng muội được hoàng thượng sủng ái nhất. Người không thể mạo phạm nàng ấy đâu.”

Uyển Lục nở một nụ cười tuyệt mỹ, “Ta vốn chỉ là đến để thưởng cầm. Không hề có ác tâm đến phá rối nàng ấy.”

“Nhưng mà”

“Không nhưng nhị gì cả, chuẩn bị đi thôi.”

.....

Thượng Uyển.

Đến nơi rồi Uyển Dung mới thấu, cửu công chúa vốn không chỉ mời mỗi mình nàng mà còn mời cả mấy vị trưởng công chúa của các nước Tần Sở Hàn Ngụy Yến đến, ai nấy đều có vẻ vẻ ngoài hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn...

Đảo mắt một lượt nhìn khắp, hóa ra cũng có các vị phi tần trong hậu cung Đại Thục nữa mà. Bên kia là Dương tu nghi cùng Hương tần, hoàng hậu và Hiền quý phi, còn có cả ... Vương mỹ nhân nữa cơ đấy.

Ái chà, buổi thưởng cầm hôm nay xem ra rất thú vị đây.

Mọi người nhìn thấy Cửu công chúa thân mật cầm tay Ngọc dung hoa đi vào bên trong. Ai nấy đều đoán được là hai vị chủ tử này thân thiết đến nhường nào rồi.

Tương Linh tươi cười nhìn Uyển Dung, nhẹ nhàng mời nàng ngồi xuống vị trí bên trái cạnh mình. Hoàng huynh của nàng thật có phúc, dấu chỉ mới tiếp xúc với Ngọc dung hoa này không lâu nhưng nàng cảm nhận được sự chân thật qua lời nói cử chỉ của Uyển Dung.

Hôm nàng nhìn trộm các mỹ nữ tham gia tuyển tú, nàng cũng rất chú ý đến Uyển Dung. Đoán chừng nàng sẽ không thể bị hoàng huynh ngờ đi được, phần vị sau này sẽ còn thăng cao hơn nữa...

Diễm Hân là cung nữ bên cạnh Tương Linh thấy nàng trở về vội vàng bẩm, “Công chúa điện hạ, các vị công chúa cùng phi tần đã đợi khá lâu rồi. Chúng ta có thể cho nhạc công ra biểu diễn chưa ạ?”

“Được. Người mau vào trong mời Vân công tử đi thôi.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Chốc sau, một vị công tử bước ra từ đằng sau khóm hoa oải hương. Mái tóc đỏ diễm lệ không từ ngữ nào có thể lột tả vẻ đẹp mỹ diệu cùng phong thái tựa tiên nhân của y.

Trong khi các phi tần lẫn hoàng hậu cùng các vị trưởng công chúa của các nước đều trầm trồ khen ngợi thì Tương Linh lại len lén nhìn Uyển Dung.

Uyển Dung đương nhiên cảm nhận được ánh nhìn của Cửu công chúa nên biểu cảm khi nhìn vị Vân công tử nọ không quá ‘mê hoặc hút hồn’ như chư vị ngồi đây.

Uyển Dung cười nói, “Vân công tử, nghe danh người đã lâu hôm nay mới có dịp gặp qua. Quả là không ngờ đến.”

Vân Hoàng nhìn thoáng qua nét cười còn đọng trên khóe mắt mỹ nhân vừa mới cất giọng. Hắn cung kính đáp, “Ngọc dung hoa nương nương là sủng phi của hoàng đế Đại Thực hôm nay có dịp gặp qua mới đứng là vinh dự của thần.”

Uyển Dung vẫn giữ nụ cười bên môi, “Vân công tử, người quá lời rồi.”

Vân Hoàng đáp trả nàng bằng một nụ cười đẹp đến nao lòng. Vẻ thông minh trên khuôn mặt kia không giấu đi đâu được, vẻ đẹp của tài nghệ người này tuyệt đối không tầm thường đâu.

Tương Linh nãy giờ vốn ngồi im lắng nghe bỗng đứng lên tiếng, “Vân công tử, người có thể đàn cho chúng ta nghe một khúc ‘Kính Hoa Thủy Nguyệt’ được hay không?”

Vân Hoàng mỉm cười, may mà nàng công chúa tinh nghịch nọ không bắt bẻ, làm khó hắn, khúc nhạc này không có chi khó khăn, “Thần, sẵn lòng thưa công chúa.”

Tương Linh phát tay ý bảo hãy bắt đầu đi.

Uyển Lục vẫn bình thản ngồi đó, đưa mắt nhìn Uyển Dung đầy cảm phần, nơi khóe mắt còn xuất hiện chút sát khí bức người. Tuy nhiên, đương sự là Uyển Dung vẫn đang tươi cười đàm luận ngũ âm cùng Cửu công chúa.

Uyển Dung từ nhỏ đã rất thích cầm nghệ, nàng tự tin mình khảy đàn rất hay nhưng so ra với Vân Hoàng thì quả là như một nhành cỏ dại ven đường không đáng chú ý tới.

Hôm nay lại được xem y biểu diễn quả thật mở mang tầm mắt, học được rất nhiều điều lý thú từ việc dùng đàn làm mê lòng người.

“Công chúa, Vân công tử quả thực tài nghệ xuất chúng. Đi khắp thiên hạ chắc hẳn khó ai sánh kịp.” Hiền quý phi cất giọng dịu dàng, đôi mắt nhìn về phía Vân Hoàng thấp thoáng ý cười, nhưng rồi cũng nhanh chóng tan biến.

Hoàng hậu ngồi cạnh cũng tươi cười phụ họa, “Đại Tồn quả thật có rất nhiều nhân tài kiệt xuất. Hôm nay Vân công tử đến Đại Thực quả là vinh dự của bốn quốc.”

Và thế là kéo theo sau đó là muôn vàng lời khen có cánh của các phi tần cùng công chúa các nước chư hầu.

Vân Hoàng cũng chẳng buồn để tâm đến, chỉ chuyên chú khảy khúc nhạc say lòng người nọ.

“Hôm nay hiếm lắm mới có dịp gặp mặt Ngọc dung hoa tỷ tỷ. Muội muội có chút rượu ngon muốn mời tỷ thưởng thức.”

Giọng điệu nhẹ nhàng cất lên, hết thảy mọi ánh nhìn đều đổ về phía vị Vương mỹ nhân. Mọi người ai cũng biết Ngọc dung hoa được hoàng thượng sủng ái là trưởng nữ của nhà họ Vương, còn vị Vương mỹ nhân nọ chỉ là con thiếp thất. Thân phận vốn không thể bì kịp với Ngọc dung hoa, hôm nay nàng ta ngỏ ý mời rượu chắc chắn không có ý tốt lành gì.

Uyển Dung liền gạt đầu, “Được thôi, hảo ý của muội muội, tỷ tỷ xin nhận. Điệp Vũ...”

Lời nói của nàng còn chưa dứt bỗng dừng từ phía vườn hoa xuất hiện một cái bóng đen tuyền, hướng nàng bay tới.

Tiếng đàn mượt mà trong vườn bỗng dừng ngừng lại, Vân Hoảng không khỏi lắc đầu thán than không tốt. Phi tần thường đối chọi lẫn nhau, hẳn đương nhiên biết, nhưng là tỷ muội chảy cùng một dòng máu vẫn có thể ra tay độc ác đến vậy.

Phi ưng của hắn đặc thù vốn rất nhạy cảm với độc dược, có thể ngửi thấy mùi lẫn trong nước lẫn thức ăn. Trong ly rượu nọ chắc chắn có độc, không phải loại độc thông thường.

Hắn lớn giọng, “Ngọc dung hoa nương nương, ly rượu đó người đừng uống vội.” nói xong hắn huýt gió một tiếng, phi ưng liền sải cánh bay lại ngồi trên vai y.

Phi ưng đó náo động hồi lâu, ly rượu bị nghiêng vài giọt rơi xuống đất liền sủi bọt trắng. Chẳng lâu sau đó đã đổi thành màu đen.

Uyển Dung đương nhiên thấy tình huống vừa rồi, liền nhíu mày “Vân công tử, có chuyện gì sao?”

— The End Chapter 9 —

Lịch post chương tiếp theo là vào thứ Năm tuần tới nhé các độc giả thân yêu.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của tớ!

Thân!

(BabieSociu)

10. Chương 10: Người Vốn Không Có Oan (2)

Chương 10: Người Vốn Không Có Oan (2)

Thật sự ban đầu nàng cũng cảm thấy có gì đó rất lạ, dường như có một sức mạnh nào đó thôi thúc nàng nhận lấy ly rượu của Uyển Lục kia. Thật là...

Vân Hoảng hẳn rốt cục là nhận ra điều gì bất thường chẳng, nàng lại lần nữa nhíu mày, “Vân công tử, ly rượu đó...”

Vân Hoảng cúi đầu nghĩ suy một hồi lâu, y cất giọng lạnh lẽo, “Nương nương, trong rượu là chất kịch độc Hạc Đỉnh Hồng hòa lẫn với Thanh Tâm Phế. Không có giải dược.”

Uyển Dung thoáng run người, độc sao? Hạc Đỉnh Hồng là một trong tứ đại kỳ độc được lưu truyền đến ngàn năm sau của Trung Quốc. Danh tiếng vang dội qua các trường kỳ, trong thái y viện lễ đương nhiên có loại độc này.

Nàng ta ... Vương Uyển Lục ... nàng ta dám cư nhiên hạ độc nàng giữa chốn thanh thiên bạch nhật thể này à. Hết muốn sống rồi chẳng?

“Này, Vương Uyển Lục! Ta trước giờ chưa từng đối xử tệ bạc với người. Tại sao lại muốn mưu hại ta?” nàng cũng không ngờ nàng ta lại có gan tày trời như thế. Dù thế nào nàng ta cũng phải biết hậu quả chứ...

Ngu xuẩn!

Đúng là một kẻ không có đầu óc.

Vương Uyển Lục từ nãy giờ vẫn im lặng, nàng không hề rắp tâm mưu hại nàng ta. Nhưng bây giờ có nói ra đi nữa cũng chẳng có ai tin nàng. Sự thật rành rành ra trước mắt, chỉ có nàng mới dám tin bản thân mình vô tội.

Hiền quý phi là người nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhất, cất giọng hỏi “Kịch độc Hạc Đỉnh Hồng là loại không màu không vị, Thanh Tâm Phế có nguồn gốc từ Tây Vực độc tính rất cao nhưng cũng như Hạc Đỉnh

Hồng không màu không vị. Vân công tử có thể suy đoán căn kẽ. Quả thật khiến cho bốn cung mở rộng tầm mắt.”

Vân Hoàng chẳng buồn nói đến Hiền quý phi, chỉ khẽ vuốt ve phi ưng trên vai hân, “Thần thật sự không lợi hại như lời nương nương nói vừa rồi. Nhưng ưng nhi của thần là cao thủ gửi độc. Nó đặc biệt rất thích kịch độc. Nên trong ly rượu là Hạc Đỉnh Hồng và Thanh Tâm Phế tại hạ cũng vừa xem qua mới biết được.”

Vân Hoàng cũng chẳng cần phải nói ra để cứu mạng vị Ngọc dung hoa làm gì, nhưng hân mất thấy nàng rất thông minh, ly rượu đưa đến nhưng chưa vội uống. Hân là cũng biết trong rượu có vấn đề.

Phi ưng của hân rất thích những đồ uống, thức ăn có độc nên hân không phải sợ người khác ám toán mình bằng độc được. Nhưng, nếu hôm nay ngoảnh mặt làm ngơ để vị phi tần đó của hoàng đế Đại Thục chết đi.

Yến quốc của hân nhất định sẽ không yên.

Trong lục quốc, Đại Thục được coi là quốc gia cường thịnh, lớn mạnh nhất trong so với các nước khác. Bởi vì, địa hình của Thục quốc không eo hẹp, binh mã được huấn luyện tinh nhuệ. Đội quân Thiết Kỵ của Thục quốc dưới sự chỉ huy của Triệu Vân là một đối thủ không dễ đối đầu.

Sở quốc và Yến quốc thứ bậc xếp sau Thục quốc nhưng nếu cả hai nước cường thịnh cùng liên thủ. Thục quốc e là cũng sẽ rất đau đầu.

Tiên hoàng đế bệ hạ của Thục quốc đã từng dẫn quân đi chinh phạt khắp bốn bể. Trong tay Thục hiện tại có năm thành trì chính chủ chốt đó là Lư Châu, U Châu, Triển Châu, Giang Châu và đế đô Vân Châu.

Yến quốc không thể đơn thân độc mã đấu lại Thục quốc, suy cho cùng Vân Hoàng có thể không ra tay cứu nàng nhưng rồi hân cuối cùng cũng biết lấy đại cục làm trọng. Quyết định đúng đắn.

Uyển Dung cau mày khó hiểu nhìn Uyển Lục đang thất thần ngồi bệch xuống đất, “Hâm hại ta, người rốt cục được gì hả? Tại sao lại hại ta? Người nói đi, tại sao vậy. Từ nhỏ ta đối xử với người không tốt, người vẫn ghi hận đến lúc này sao hả!? Người ...”

Thấy chủ tử của mình đang rất kích động, Diệp Vũ cùng Vân Tịnh liền nhanh chóng chạy lại kéo nàng ra, “Chủ tử, người bình tĩnh lại đi chủ tử. Đừng nên kích động như thế...chủ tử à, chủ tử!!”

Xung quanh nhất thời một khoảng nháo nhào, không có lấy một chút yên tĩnh nào.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thái giám bên ngoài rất thức thời. Từ xa trông thấy ngự giá của hoàng thượng đang hướng phía Thượng Uyển đi tới. Lại biết bên trong đang rất rối ren liền sớm thông báo một chút.

Hoàng hậu nghe vậy liền sai cung nữ nâng Ngọc dung hoa đứng dậy. Dem Vương mỹ nhân kéo xuống phía dưới, chờ hỏi tội sau.

Vốn tướng hoàng thượng chỉ vô tình nổi hứng muốn đến đây thưởng cảm. Nào ngờ hân là từ Dưỡng Tâm điện đến thẳng đây.

“Cao Nhân Tâm, người thật sự nghĩ là nàng ta hạ độc hại Dung nhi của trẫm.” Mắt thấy đại môn của Thượng Uyển còn cách không xa mới quay lại nhìn thái giám tổng quản của mình.

Cao Nhân Tâm lắc đầu, “Nô tài thấy không có khả năng này đâu ạ! Hại người ai lại hại giữa ban ngày ban mặt như thế. Lại còn ở trước mặt cung tần Thục quốc và công chúa các nước chư hầu nữa.”

Doãn Phong cười khổ, hậu cung sóng gió như vậy thế mà nàng ấy vẫn cứ muốn vào. Lần này, nếu lại là bọn họ. Tuyệt đối hân sẽ khiến gia quyến bọn chúng ném mùi vị sống không bằng chết.

Doãn Phong vào đến phía sau đại môn, liền trầm mặc nhìn cảnh tượng bên trong. Một mớ hỗn độn, ly rượu vỡ toan lẫn lộn tứ phía.

“Xảy ra chuyện gì? Dung nhi, nàng có sao không?” Hân đảo mắt một vòng quanh những người có mặt ngày hôm nay. Đấy mắt khẽ dừng lại trên người một cung nữ, xong cũng nhanh chóng dời đi nhìn về phía Uyển Dung.

Nàng vừa nhìn thấy hấn đã uất ức đến sắp phát khóc, “Hoàng thượng, người cuối cùng cũng đến. Thần thiếp sợ quá, thiếu chút nữa là không được gặp người nữa rồi.”

“Nàng thế nào rồi. Mau mau truyền thái y. Đưa nàng ấy về Dưỡng Tâm điện của trẫm.” Doãn Phong nhượng mầy nhìn Cao Nhân Tâm bên cạnh.

Cao Nhân Tâm hiểu ý liền đỡ nàng dậy, nhưng đột ngột nàng rút tay về, lớn giọng nói “Hoàng thượng, thiếp không sao. Xin người hãy cho thiếp ở lại đây cùng người tìm ra kẻ chủ mưu thật sự.”

Doãn Phong mỉm cười, nàng oán gì chứ. Cũng không phải lỗi tại trẫm mà, không cần phải dùng ánh mắt thù hằn đó liếc hấn như vậy.

Dung nhi, trẫm không có lỗi đâu đấy.

“Nếu nàng ấy muốn thì cứ để nàng ấy ở lại đây đi. Dặn dò Ngự Thiện Phòng hầm canh gà cho nàng ấy dùng.”

“Còn đứng đó làm gì, mau dẫn Vương mỹ nhân lên.” Hoàng hậu sắc mặt rất tệ, giọng lạnh lùng hạ lệnh cho mầy ma ma gần đó.

Uyển Dung ngồi trên ghế bên cạnh hoàng đế. Nàng vẫn không thể hiểu nổi hay nói đúng hơn là không thể tin nổi tại sao nàng ta lại muốn giết nàng. Việc này đối với nàng ta có lợi gì chứ. Hay là...

Một ý nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu nàng nhưng rồi nàng cũng lắc đầu phủ nhận. Nghĩ gì vậy chứ?

Doãn Phong ở bên cạnh thu hết biểu cảm trên mặt nàng vào đáy mắt. Nữ nhân này, hấn biết nàng rất không tin Uyển Lục kia hăm hại mình. Yên tâm đi, sự thật sẽ sớm được phơi bày mà thôi.

Hấn nhìn hoàng hậu, lạnh giọng “Hoàng hậu, nàng thật sự cho là do Vương thị hạ độc?”

Hoàng hậu run giọng, cúi đầu đáp lời hoàng đế “Hoàng thượng, không chỉ có mỗi mình thần thiếp nhìn thấy. Mọi người ở đây đều có thể làm chứng chính Vương mỹ nhân là người dâng rượu cho Ngọc dung hoa.”

Hấn cười khẩy, “Vậy tại sao các người biết trong rượu có độc?”

Hoàng hậu đáp, “Bẩm hoàng thượng, do Vân Hoảng công tử của Mạn Đàm sơn trang phát hiện.”

Vân Hoảng đương thư thái thưởng trà, phẩm chuyện cùng ưng nhi của y. Nghe nhắc đến tên mình bèn cung kính, cúi đầu hướng hoàng đế.

Doãn Phong nhượng mầy, “Là y?”

Vân Hoảng cung kính đáp, “Bẩm hoàng thượng, chính là thần.”

“Người cũng thực có tài. Chỉ tiếc là Mạn Đàm sơn trang thuộc địa phận của Yến quốc không phải Thục quốc chúng ta.”

Vân Hoảng chỉ thoáng cong môi, ý cười kéo đến tận khóe mắt “Hoàng thượng người quá lời rồi. Thục quốc là một cường quốc. Yến quốc của thần mới không so được với quốc gia của người.”

Doãn Phong gật đầu, biết mình biết ta. Vân Hoảng này đích thực là một nhân tài, gia tộc họ Vân nổi danh khắp lục quốc đương thời. Truyền nhân lại không kiêu ngạo tự phụ đương nhiên là rất được lòng vua tôi các nước.

Hấn cười bảo, “Trẫm rất cảm kích người vì đã cứu phi tử của trẫm một mạng. Thục quốc không có thứ gì quý giá. Chỉ có thể tặng cho người một cây cổ cầm mà thôi.”

Cổ cầm? Thục quốc lại đi ban thưởng cổ cầm cho hấn sao. Thật đúng là không tin được.

Chỉ một lát sau, thái giám đã mang đến một cây cổ cầm khắc phượng tường vân. Chất liệu được làm từ gỗ đàn hương, màu sắc đượm vàng sáng chói toát lên khí chất vương giả của người mang đàn. Vân Hoảng vừa nhìn qua liền sửng sốt không nói nên lời. Cầm Hoàng Phượng Tỷ - một trong thất cầm thượng thất lạc vào nhân gian của truyền sơn lão nhân Tô Mặc.

“Hoàng thượng, thứ cho thần không thể nhận món quà này.” - hấn liền không thể nhận được đâu.

Doãn Phong híp mắt cười, “Người đừng như thế. Thứ này ở trong hoàng cung của trẫm không thiếu đâu. Người cứ nhận lấy, xem như món nợ ân cứu mạng này Thục quốc ta đã trả rồi.”

Các phi tần có mặt trong Thượng Uyển hôm nay không khỏi sửng sốt. Hoàng thượng vì trả ơn cứu mạng Ngọc dung hoa của Vân Hoàng công tử đã tặng y cây cổ cầm mà người thích nhất cũng đủ khiến mọi người nhìn Ngọc dung hoa bằng một đôi mắt khác.

Quả thật là nàng được sủng ái hơn cả Hiền quý phi nữa.

Giờ đây để xem xem Hiền quý phi còn có thể vênh váo với các nàng là ta đây được hoàng thượng hết mực sủng hạnh, cưng chiều được hay không đây. Mọi người đang chờ đợi ngày nàng ta tàn úa.

“Hoàng thượng...” nàng khẽ lay lay cánh tay hắn. Sao có thể vì nàng mà tặng thứ tốt như thế cho người ngoài chứ. Hắn thật là...

Doãn Phong nhìn nàng, ghé vào tai nàng nhỏ giọng “Nàng so với những thứ phù phiếm kia quý giá hơn hàng vạn lần đó, đồ ngốc.”

Uyển Dung bất giác đỏ mặt, lời định nói nghẹn lại nơi cổ họng. Giờ đây nàng mới thấy, hoàng đế của một quốc gia lại có thể nói những câu “sến sẩm” đến vậy.

So với tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung quả thật nhỉnh hơn một cấp đấy. Danh bất hư truyền... ahihi

Mắt thấy nữ nhân bên cạnh e ấp cười, hắn liền biết mình đã thành công. Nha đầu đó bướng bỉnh như vậy. Nếu biết hắn vì nàng mà đem đồ tốt tặng người ngoài liền sẽ nổi cáu ngay.

Nàng ấy rất hung hăng! Hắn đã được trải nghiệm qua rồi.

Doãn Phong nhìn đến cung nữ nọ, hắn liền nở nụ cười gian trá, chỉ thẳng vào nàng ta, “Người, mau nói. Người là cung nữ của cung nào?”

Cung nữ thấy hoàng thượng chỉ vào mình liền run bần bật, không nói lời nào chỉ biết im lặng.

Cao Nhân Tâm bên cạnh nhíu mày lắc đầu nhìn chằm vào cung nữ, “Hoàng thượng hỏi người. Người lại không trả lời. Người có mấy cái đầu để chém thế?”

Sắc mặt của nàng ta đại biến, “Nô tỳ...nô tỳ là người...của...của Ngân Linh các.”

Ngân Linh các? Đó không phải nơi ở của Diệp hiền tần sao. Cung nữ trong các của nàng ta tại sao lại ở đây chứ. Nhất thời mọi người đều ngây người.

Hắn cười thầm, ha...Ngân Linh các. Diệp Tĩnh Lan - nàng thật sự chịu không được người khác được sủng ái hơn mình? Sớm như thế đã ra tay.

“Cung nhân của Ngân Linh các? Người đến nơi này là có mục đích gì?”

Cung nữ nọ vẫn không trả lời hắn. Lần này Cao Nhân Tâm chưa kịp cất giọng quát tháo liền nhìn thấy một bóng đen bay xoẹt qua. Rất nhanh đã ở trên người cung nữ nọ ngửi lấy ngửi để.

Vân Hoàng tươi cười nhìn hoàng đế, “Hoàng thượng. Ưng nhi của thần nó rất thích các loại độc. Nếu thật sự là do cung nữ đó hạ độc vào rượu nhất định chút nữa phi ửng sẽ mổ lấy chỗ có mùi của độc trên người nàng ta.”

À! Doãn Phong gật đầu rồi im lặng quan sát cử chỉ của ửng nhi trên người cung nữ nọ.

Đột nhiên, phi ửng hướng phía ngực trái của nàng ta mổ mạnh vào bộ y phục cung nữ. Vân Hoàng liền nhận thức, nhanh chóng huýt gió gọi ửng nhi quay về. Lạnh giọng nhìn cung nữ, “Cô hãy mau khai ra đi. Cô đúng là người đã hạ độc hồng hãm hại Ngọc dung hoa nương nương. Nếu có oan tình thì có thể cầu xin hoàng thượng khai ân.”

Cung nữ đó cúi đầu, giao ra Hạc Đỉnh Hồng giấu trong người. Vội vã quỳ xuống trước mặt Uyển Dung và hoàng đế.

Nàng ta uất ức khóc đến nghẹn lời, “Hoàng thượng, Ngọc dung hoa nương nương. Nô tỳ không muốn hại người. Nhưng chủ tử của nô tỳ... người ép nô tỳ phải làm như vậy. Nếu không thế gia họ Diệp ở bên ngoài sẽ không tha cho người nhà nô tỳ. Cầu người tha cho nô tỳ, cầu người ...”

Uyển Dung âm thầm cười khở, lại có người hao tâm tổn tướng sắp tâm mưu hại nàng. Dừng đến mấy biện pháp ti tiện như này, muốn một mũi tên trúng hai con nhạn. Một lần trừ khử tỷ muội nhà họ Vương, Diệp gia xem thường người của Vương gia quá rồi đấy.

Nàng mỉm cười nhìn cung nữ đang quỳ trước mặt, “Là nguyên do đó sao? Cũng không thể trách người được.”

Doãn Phong giọng lãnh đạm, “Cho người đến Ngân Linh các thỉnh chủ nhân bọn họ đến gặp trẫm. Trẫm muốn xem xem nàng ấy giải thích thế nào về chuyện hôm nay.”

Mà lúc này ở Ngân Linh các.

“Hoàng thượng cho gọi ta?” Diệp hiền tần run run giọng hỏi lại thái giám được gọi đến mời nàng sang.

Tên thái giám gật đầu khẳng định, “Đúng, thưa Diệp chủ tử.”

Nhanh như vậy, hoàng thượng đã tra ra được Tần Ôn rồi chẳng? Cái con tiện tỳ đó thật là muốn chọc điên nàng mà, làm một việc nhỏ mà cũng không gọn ghẽ nữa.

Nàng ta cũng nhanh chóng theo thái giám rời đi cùng đại cung nữ Linh Chi thân cận bên người.

Trong sân đình của Thượng Uyển.

“Diệp hiền tần tới.”

Tiếng thái giám thông báo vang lớn khắp đại sảnh. Doãn Phong cũng chẳng buồn để tâm. Từ lâu hắn đã không ưa Diệp gia, vì mẫu hậu hắn mang họ Diệp nên bà luôn luôn chiếu cố đến tỷ muội Diệp gia. Hôm nay, bà lễ phật chưa về. Tỷ tỷ lớn nhà họ Diệp lại gây họa.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“...” im lặng.

“...” vẫn im lặng.

Uyển Dung ngồi bên cạnh hắn, khẽ cắn môi nhìn Diệp hiền tần quỳ bên dưới. Đối với loại người muốn dùng thủ đoạn ti tiện đó đối phó với nàng. Nàng cũng không rảnh đi nói giúp cho nàng ta đâu.

Xung quanh bắt đầu dao động, các vị trưởng công chúa của lục quốc thi nhau bàn tán về vị Diệp hiền tần. Hoàng đế Thực quốc tỏ rõ thái độ chán ghét dành cho nàng ta rồi.

Một vị phi tần bị thất sủng, không biết an phận thủ thường ở yên trong cung điện của mình mà lại ra ngoài gây sự, hãm hại phi tần được sủng ái.

Cuối cùng...

“Đứng lên đi.”

Hắn im lặng một lúc rồi chỉ sang cung nữ đang quỳ liếc nhìn Diệp hiền tần hỏi, “Nàng có quen mắt với cung nữ này không?”

Nàng thoáng đổi sắc mặt, “Không, thần thiếp không quen cung nữ này.”

Cung nữ đó nghe vậy liền òa lên khóc, “Chủ tử, người lại nở lòng nào đối xử với nô tỳ như thế. Người, rõ ràng là chính người sai nô tỳ đi đầu độc chết Ngọc dung hoa kia mà.”

Diệp hiền tần lắc đầu liên tục, “Người đừng có ngậm máu phun người. Đừng giá họa cho ta! Người mau nói đi là ai sai khiến người, hả?” nàng ta vừa nói vừa bầu vịu vào quần áo cung nữ đó, giật kéo nàng ta.

Một màn giằng co cẩu xé giữa chủ nhân cùng đám nô tài trông rất chói mắt.

Cao Nhân Tâm bên cạnh cảm nhận được hàn khí bức người của đế vương liền sớm đã cho người đến Ngân Linh các đem hết đám nô tài trong các đến đây xác nhận thân phận của cung nữ này. Nếu là người của Ngân Linh các hẳn là sẽ quen biết nhau.

Hắn cao giọng đầy bức tức, “Dừng lại hết đi. Người đâu, giữ Diệp hiền tần lại.”

Một lát sau, đám cung nhân của Ngân Linh các đều đến hầu hết, bọn họ dáo dạt ngó đông ngó tây không hiểu gì cả. Riêng sắc mặt của Diệp hiền tần đã hết xanh đến trắng và bây giờ là màu đen.

Hắn liếc qua đám nô tài trong Ngân Linh các, chỉ vào một gã thái giám vẫn còn đang ngơ ngác, “Người, có nhận ra cung nữ này hay không?”

Thái giám đó gật đầu, “Bẩm hoàng thượng, nô tài biết cô nương ấy. Mấy hôm trước cô ấy còn cùng nô tài đến nội vụ phủ lĩnh thưởng mà. Cô nương ấy là Tần Ôn, cùng hầu hạ ở Ngân Linh các với nô tài.”

Diệp hiền tần đứng không vững nữa liền ngã ngồi xuống đất, nàng xong đời rồi. Không thể nào, không...

“Diệp Tĩnh Lan, người còn gì để nói?”

—— The End Chapter 10 ——

Nghiệt do người tạo ra, trời cũng không cứu nổi.

Tự cầu phúc đi thôi!

11. Chương 11: Thượng Nguồn Thủy Hồ

Chương 11: Thượng Nguồn Thủy Hồ

Những người có thể cười đến cuối cùng vẫn chưa lộ diện mà.

Hôm nay là Diệp hiền tần từng rất được lòng hoàng thượng, ngày mai có thể là Hiền quý phi địa vị cao quý chỉ sau hoàng hậu cũng không chừng.

Nụ cười trên môi của Diệp quý tần đông cứng lại. Hôm nay muội muội nàng đã bị con tiện nhân Ngọc dung hoa lời xuống vũng lầy không cách nào góc đầu dậy nổi.

Nhưng mà, nàng hoàn toàn không có ý định giúp muội muội trả thù gì cả. Từ nhỏ, nó luôn được phụ thân yêu quý, vốn không xem nàng ra gì. Hôm nay có kẻ thay nàng hạ bệ nàng ta, nàng nên vui mừng mới phải.

Diệp quý tần thông thả đi dạo bên Thủy Hồ, đang hưởng chu đình gần đó bước đến.

“Ngọn gió nào đưa Diệp quý tần đến đây thế này. Thật là vinh hạnh của bọn thần thiếp a!” Người vừa nói là Hồ tiếp dư đang mỉm cười đầy châm chọc.

Diệp quý tần cũng cười nói, “Là gió sớm mùa thu không đáng nói đến. Người đừng hỗn xược như vậy, trong cung quy củ chưa bị phá vỡ đâu nhé.”

Hồ tiếp dư không nhịn được liền cười lớn, “Người cũng như ta mà thôi. Không được sủng ái thì đem so ra với một mặt đấng canh y vẫn còn không đủ tư cách nữa là. Thái Hậu sao? Bà ấy còn chóng lưng cho người được bao lâu?”

Diệp quý tần vung tay lên, giáng một cái tát thật mạnh vào má của Hồ tiếp dư khiến nàng ta đau đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Hồ tiếp dư nhanh tay lau đi vệt máu bên khóe môi, hừ lạnh “Người nghĩ sao đây, Diệp gia trên triều là cái gai trong mắt hoàng thượng. Người tưởng người sẽ dễ yên cho Diệp gia cứ thế làm loạn sao? Và người, cũng sẽ sớm thành Diệp lương nghi thứ hai sau Diệp Tĩnh Lan mà thôi. Hahaha...”

Hồ tiếp dư đứng dậy mỉm cười với nàng ta, “Thần thiếp xin phép cáo lui. Không khí nơi đây không được sạch sẽ cho lắm.”

Nàng ta dứt lời liền vịn tay cung nữ bên cạnh đi mất.

Đáy mắt của Diệp quý tần đánh lại. Người dám sỉ vả ta, Hồ Thái Nguyên người nghĩ mình là ai vậy. Được, được lắm!

Ta sẽ cho người biết thế nào là tuyệt mạng.

Uyển Dung đi ngang thủy hồ cũng tình cờ nhìn thấy một màn ẩu đả nhau kia hiểu được đôi phần. Phi tần không có được sủng ái chẳng khác gì một hạ nhân lúc nào cũng có thể bị người chà đạp.

Do vậy, nàng không thể để mắt đi thánh sủng hiếm hoi này được. Mất nó, nàng sẽ rất khổ đấy.

Vân Tịnh bên cạnh mỉm cười với nàng, “Chủ tử, người đừng lo lắng. Sau này chỉ có người cao quý hơn kẻ khác chứ những kẻ kia không thể xem nhẹ người đâu.”

Từ khi vào cung đến nay. Vân Tịnh nàng luôn luôn để mắt đến chủ tử. Dường như người đã hoàn toàn thay đổi. Tính cách ngang bướng, cứng đầu ngày nào nay không thấy đâu nữa. Ngược lại rất cẩn trọng, làm việc luôn biết suy nghĩ trước sau thiệt hơn.

“Này, em đang suy nghĩ điều gì mà say đắm quá vậy. Chúng ta cũng phải nhanh nhanh hồi cung thôi.” nàng đẩy nhẹ Vân Tịnh bên cạnh, nàng ta lại thơ thẩn điều chi không biết.

“Nô tỳ chỉ đang nghĩ ngợi vài chuyện.” Vân Tịnh tươi cười nhìn chủ tử.

“Em lại dối ta phải không? Nghĩ gì trong đầu, mau nói ngay không là ta sẽ...đẩy em xuống dưới.” nàng nhanh tay túm lấy áo của Vân Tịnh toan đẩy người xuống dưới nước.

“Không đâu, chuyện này em không thể nói cho người được, chủ tử. Van người đừng đẩy em xuống.” Vân Tịnh nài nỉ xin cầu nàng.

Mà nàng, lại không để những lời ấy vào tai, lôi lôi kéo kéo Vân Tịnh. Bất chợt...

“A...chủ tử, người đâu, người đâu. Mau xuống dưới cứu chủ tử.” Vân Tịnh hét hoảng trên thành của Thủy Hồ. Thủy hồ này sâu không thấy đáy, nhìn thấy toàn một đám cung nữ không ai nhảy xuống cứu nàng liền sắp khóc.

Trong lúc đùa giỡn nàng vô tình để chủ tử ngã xuống hồ này... Hôm nay, Diệp Vũ giỏi bơi lại không đi cùng nàng và chủ tử. Azzzz, thật là chết nàng rồi

Bỗng từ đâu một bóng dáng màu vàng mảnh mai nhanh chóng nhảy xuống hồ cứu người. Nhìn người cứu không rõ, nhưng cung nữ trên bờ thì rất quen mắt.

Là Tiêu hiền tần.

Hôm nay, lại xuất hiện một người tốt trong hậu cung sao? Chuyện này kỳ thực hiếm thấy đấy, gặp người khác chỉ là bỏ mặc để người chết đi.

Vân Tịnh không khỏi sốt sắng, đi đi lại lại trên mặt hồ đến những mấy vòng. Vẫn không thấy người lên, nỗi lo lại lớn lên trong lòng.

Không chỉ có nàng, cung nữ theo hầu bên cạnh Tiêu hiền tần cũng sốt ruột không kém. Lâu như vậy rồi, bọn họ cũng nên ngoi lên đi chứ, thế này làm sao người khác chịu nổi a!

Sự cố xảy đến chưa lâu, rất nhanh đã có nhiều cung phi đến xem trò vui. Tiêu hiền tần bất chấp tính mạng nhảy xuống hồ cứu lấy Ngọc dung hoa đến giờ vẫn chưa trở lên nữa.

“Bọn họ chắc là đã bỏ mạng dưới đó rồi. Thủy hồ sâu không thấy đáy, rơi xuống dưới cũng chẳng thể sống nổi đâu.” Nhu phi cười khổ nhìn xuống mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng.

Vân Tịnh cắn môi không để giọt nước mắt chảy xuống. Chủ tử nhà mình sẽ không chết, nàng không được khóc. Không thể trù ẻo người như thế.

Nhu phi vẫn chỉ đưa mắt nhìn mặt nước, nàng biết bơi đấy! Nhưng tuyệt đối sẽ không cứu kẻ thù. Nhân từ với kẻ thù là tự giết bản thân mà thôi.

Chính sự vẫn còn rất nhiều nhưng hần vừa hay tin liền rời Dưỡng Tâm điện đi giá đến thủy hồ.

“Hoàng thượng giá lâm.”

“Thần thiếp/nô tỳ bái kiến hoàng thượng.”

Doãn Phong chẳng buồn liếc đến đám nữ nhân như hoa như ngọc xung quanh chỉ hướng lại phía Vân Tĩnh gặng hỏi, “Chủ tử của người thế nào rồi? Nàng ấy tại sao lại rơi xuống nước.”

“Chủ tử rơi xuống hồ là do nô tỳ bất cẩn, cầu xin hoàng thượng cho người lục soát hết thủy hồ để tìm kiếm chủ tử.” Vân Tĩnh nàng không sợ bị trách phạt, nhưng nàng sợ chủ tử sẽ gặp chuyện không may.

“Được rồi. Mau điều động ngự lâm quân, còn cả cấm vệ của trẫm. Mau mau xuống dưới tìm người.”

Đội quân hoàng đế điều đi tất cả đều lắc đầu tạ tội với y, “Hoàng thượng, nô tài bất tài không thể tìm thấy Ngọc chủ tử.”

“Vô dụng.”

Doãn Phong không đợi được nữa. Nàng ấy ở trong nước lâu như vậy, nhất định sẽ không cầm cự được lâu hơn nữa đâu. Nàng đang chờ hắn...

Vừa định nhảy xuống dưới hồ, liền nghe thị vệ hét toáng lên, “Cứu được người rồi.” hắn liền nhanh chân chạy sang bên đó.

Người vừa được đưa lên khiến hắn không khỏi đau đầu, “Nàng ấy là ai?”

Cung nữ nọ liền lên tiếng, “Bẩm hoàng thượng, người là Tiêu hiền tần khi nãy nhảy xuống dưới nước cứu Ngọc chủ tử.”

Vậy nàng ấy đang ở đâu?

Nước thủy hồ trôi ra thượng nguồn, vậy thượng nguồn của thủy hồ là... chẳng phải ngoài hành cung sao?

“Mau đến hành cung.”

Hành cung là nơi dành cho vua chúa quan lại tham quan ngắm cảnh vào những dịp đặc biệt. Bình thường nơi đó vốn không có người ở.

Hoàng thượng đột nhiên hạ lệnh đến đó, đám phi tần cung nữ liền ba chân bốn bốn cẳng bám theo. Trên mặt ai nấy đều lộ rõ nét lo lắng đầy giả tạo.

Doãn Phong lúc này đâu còn tâm trạng để ý các phi tần, chỉ biết chạy thật nhanh đến hành cung.

Nếu không phải ngày còn là tứ hoàng tử hắn từng được phụ hoàng đưa ra hành cung chơi thì thật không biết hậu quả sẽ ra sao.

Còn về phần Uyển Dung, từ khi rơi xuống hồ nàng đã cố gắng bơi thuận theo dòng nước chảy xiết dưới lòng sông mà trôi dạt đến đây...

Gì vậy chứ? Đây là đâu thế này?

Chiếc áo màu hoa đào chiết eo nàng mặc hôm nay rất mỏng. Trời về thu lại rất lạnh, a, sắp chết vì lạnh mất thôi.

Nàng rảo mắt nhìn quanh, tên hắc y nhân đó là ai vậy? Tại sao lại không thấy nữa rồi. Hắn đã biết nàng phát hiện ra hắn nấp ở đó rồi sao?

Mặc kệ đi, thoát ra khỏi chỗ oái oăm này rồi tính tiếp...

Boss à, boss ở đâu vậy, mau mau xuất hiện cứu người a! Nhân viên bị rơi xuống sông không biết sống chết ra sao mà boss vẫn chưa chịu xuất hiện là thế nào.

Nàng cắn cắn môi, xem ra thực tế so với tiểu thuyết ngôn tình ướm át tiêu biểu của Quỳnh Dao hoàn toàn không giống nhau a! Anh hoàng đế bỏ mặc nàng sống chết thế này, không phải quân tử gì cả.

Oán, đúng đấy! Nàng rất oán hận y!

Tên hoàng đế hỗn đản, tên chuyên lừa bịp nữ nhân yếu ớt mỏng manh nhà người.

Khốn kiếp!

Diên tiết lên được!

Khi không tự nhiên lại đâm đầu vào cái chốn này à. Ngày xưa, mẫu thân với phụ thân không ai muốn cho nàng đi còn nàng thì cương quyết đòi đi.

Ồi, mẫu thân phụ thân à! Dung nhi hối hận lắm rồi. Con muốn tránh xa tên hỗn đản hoàng đế kia.

“Dung nhi, Dung nhi ...”

Gọi gì mà to thể không biết? Lúc này mà còn gọi như gọi hồn vậy đó.

Giọng nói này ... nghe quen quen ...

“Dung nhi, Dung nhi ...”

Chẳng phải của hoàng thượng sao? A, vậy là hắn không bỏ mặc nàng rồi. Theo như trong tiểu thuyết ngôn tình thì sao nhỉ? Lúc này nên gọi y lại nói vài câu thêu thào rồi ngất xỉu trong lòng y. (Ăn đậu hủ ý mà)

(*Tựa vào lòng, ôm ấp hay là vờ ngã vào lòng soái ca nào đó chúng ta có thể hiểu nôm na là chị ấy đang ăn đậu hủ của anh)

Uyển Dung tí mắt cười, giọng nói nương theo gió nghe ra rất yếu ớt, “Hoàng thượng, thiếp ...ở đây...”

Doãn Phong ở gần nhất đương nhiên nghe khá rõ, nương theo giọng nói yếu ớt mà lần đến cuối dòng thượng nguồn.

Mắt thấy nàng yếu ớt tựa lưng vào tảng đá lớn bên cạnh dòng nước, lòng hắn không khỏi thất lại. Cũng may, hắn đến không quá trễ. Sương đêm mùa thu lạnh đến run người nàng chắc sẽ nhiễm hàn khí.

“Dung nhi, nàng vẫn ổn chứ?” hắn ghen lời ôm chặt lấy nàng, thấy nàng bình an vô sự hắn thật lòng rất vui. Không bận tâm đến chuyện y phục trên người nàng ướt sũng sẽ làm ướt long bào của hắn.

“Thiếp không sao đâu hoàng thượng. Nhưng mà người đừng ôm thiếp nữa. Quần áo thiếp ướt hết cả rồi...” miệng thì nói vậy thôi chứ, đôi cánh tay đương ôm lấy hắn càng siết chặt hơn nữa.

Hành động với lời lẽ không ăn khớp nhau chút nào cả. Hắn cười cười, nhẹ đẩy nàng ra.

Gương mặt nàng nhìn hắn thoáng chốc xịu xuống, liếc xéo hắn vài cái.

Ai đó giả vờ như không biết gì, lặng lẽ đứng lên vờ đi vài đoạn, không nhìn đến nàng nữa.

Hoàng thượng a, người ta nói lấy mà!

Nhỏ nhen thật chứ, đồ đàn bà!

Nàng còn đang hậm hực, thâm oán giận trong lòng thì từ đằng sau có ‘ai đó’ khoác lông bào vào cho nàng. Bề nàng đứng dậy rồi đi.

Không phải y thì còn ai vào đây.

“Không phải chàng đi rồi sao? Chàng không đi luôn đi chứ. Quay về đây làm gì?” giọng nói đầy ai oán cất lên.

“Nha đầu gốc ọ. Nàng giả ngốc hay thật sự ngốc vậy hả? Nếu như quyết định không màn đến sống chết của nàng thì ta cần gì chạy ra ngoài hành cung này tìm nàng. Chi bằng ở trong hậu cung của ta hưởng lạc...”

Lời hắn chưa dứt liền bị công chúa trong lòng mím môi trừng mắt ngắt lời, “Chàng dám?”

“A, ta không dám, không dám.” hắn rất ngạc nhiên. Trong các phi tần mà hắn yêu thích, nàng là nhỏ tuổi nhất và cũng đáng yêu nhất.

Cái bọn họ không có là sự đáng yêu pha thêm yếu tố bá đạo trong người nàng. Đó là ưu điểm hơn người.

Hiền quý phi hát hay, Ninh phi múa đẹp, Nhu phi vẽ đẹp. Mỗi người mỗi tài nghệ, nhưng các nàng không sao sánh bằng Dung nhi của hần.

Phía xa xa, bao nhiêu ánh nhìn ghen tị đổ mắt đang hướng nàng phóng tới. Đương sự là nàng hiểu rõ nhất nên nàng nhanh chóng vui mặt vào lồng ngực ấm áp và rắn chắc của hần, khúc khích cười giỡn.

Muốn ganh ghét sao? Được, ta sẽ cho các người nổ con mắt luôn đây.

Hần cứ như vậy, bế nàng như bế công chúa về hần Dưỡng Tâm điện của hần.

Nàng tươi cười đến nỗi miệng không thể khép lại được. Hầu hạ trên long sàng, đó là việc mà bao nữ nhân trong hậu cung mong ước có được. Nghe nói đến hoàng hậu còn chưa được nhìn qua hình dáng long sàng như nào đâu.

Quả là diễm phúc, diễm phúc.

“Người đâu? Bảo Thượng thực cục chuẩn bị canh hoa đào dâng lên đây. Nhớ kỹ, nghiệm độc cẩn thận.”

Đám nô tài nghe vạn tuế gia phân phó xong liền hiểu ý nhanh chóng lui ra gian ngoài chờ hầu hạ.

“Chàng sao lại đưa thiếp đến đây?” nàng nay đã to gan thêm một chút. Kể cả để ý phép tắc quy củ trước mặt hoàng thượng là hần cũng không bận tâm.

Mà hoàng đế là hần cũng không màn đến liền cười bảo, “Ta mang nàng đến để hầu hạ cho nàng a, nha đầu ngốc.”

Uyển Dung cười đáp, “Thiếp không phải con trẻ ba tuổi. Chàng không ép thiếp hôm nay hầu hạ chàng thiếp đã cảm tạ lắm rồi.”

“Nha đầu, nàng không tin ta sao? Ta nói thật đấy.” hần vui vẻ đến độ xưng “trẫm” cũng không buồn để tâm.

“Thế sao? Vậy chàng làm mau đi.” nàng nháy mắt nhìn hần, vẻ mặt lộ rõ vẻ gian trá. Tên hoàng đế này cũng dễ thương nha, do hần quá dễ thương nên lễ nghi phép tắc nàng cũng chẳng cần đếm xỉa tới luôn a.

Dù sao thì hần cũng không chém đầu nàng mà, đại gì không chọc ghẹo, đùa đùa thân xác hần trong cái cơ hội hiếm hoi này.

Doãn Phong lại lắc đầu, “Quân tử nhất ngôn, nàng đừng sợ ta sẽ xù nàng. Trước hết sức khỏe của nàng mới là quan trọng nhất. Rơi xuống hồ lâu như thế, phải uống chút canh hoa đào ấm bụng đã.”

Hần vừa dứt lời bên ngoài đã vọng vào tiếng của Cao Nhân Tâm, “Hoàng thượng, bên thượng thực cục đã mang canh đến rồi ạ.”

Hần gật đầu, “Vậy mang vào đây đi.”

Uyển Dung ở bên cạnh thuận thế dựa vào vai hần. Oa, như thế này có được gọi là đang ăn đậu hủ không nhỉ? Cơ mà có lẽ đậu hủ ngon hơn bát canh hoa đào kia chắc rồi.

Hần cũng thấy biểu hiện trẻ con đó của nàng, cười thầm trong lòng. Không thể trao trái tim mình cho nàng được, nhưng làm cho nàng vui vẻ thì hần hết sức sẵn lòng.

“Mau, nàng đừng có thế nữa mà. Phải uống hết bát canh này. Nếu không nàng đừng có mơ tưởng đến việc kia.”

Uyển Dung lắc đầu ngồi vững dậy, nàng không muốn uống đâu mà, hoàng đế đại nhân à, boss à! Nghĩ thì thế thôi chứ không thể nói không uống được.

Đành nhanh chóng uống vài hớp. A, mùi thơm của đào lan nhanh trong miệng. Cánh đào màu hồng sen trôi nổi trong chén vừa ăn vào liền có vị thanh ngọt, giòn tan. Không hổ là mỹ thực, ôi!

Nàng thích! Rất thích!

Thấy nàng ăn ngon miệng đến vậy, hần không khỏi bật cười sáng khoái, “Ái phi, trẫm có nghe nói nàng thích nhất mỹ thực nhưng cũng chưa được nghiệm chứng qua. Ha, hôm nay đúng là mở rộng tâm mắt a.”

Nàng chu chu cánh môi, “Thiếp là thế đấy. Chàng có thể không đến Bảo Nguyệt lâu của thiếp, không sủng ái thiếp nữa nhưng đồ ăn chuẩn bị cho thiếp tuyệt đối không được là đồ nguội lạnh. Bằng không, chàng biết tay thiếp.”

“Được thôi, ái phi trọng đồ ăn khinh ta. Vậy hôm nay ta ngủ gian ngoài nhường luôn cho nàng long sàng. Hãy ăn ngon và ngủ ngon vào.” hần chau mày dự định bước ra ngoài thì ai đó đã nhanh hơn một bước ôm chặt lấy thắt lưng hần.

Nàng nỉ non, “Mỹ thực thiếp đương nhiên thích, nhưng không thể không cần chàng. Có chàng thiếp mới có mỹ thực mà thưởng thức a.”

— The End Chapter 11 —

Chương tiếp theo sẽ được post vào thứ năm tuần sau các nàng nhé!

Mẫn Nguyệt _BabieSociu

12. Chương 12: Bức Thư Của Sở Thái Tử

Chương 12: Bức Thư Của Sở Thái Tử

Uyển Dung nhìn nữ tử nằm trên giường khuôn mặt trắng bệch không khỏi khó hiểu.

Càng nghĩ càng không hiểu.

Nàng với Tiêu hiền tần vốn không có quen biết gì nhau, cả mặt còn chưa từng chạm. Tại sao nàng ta lại cứu nàng, một kẻ mà mọi nữ nhân trong hậu cung đều căm ghét đến tận xương tủy.

Hần là... máu nữ hiệp trong người nàng ta đang sôi sục rồi a.

Cung nữ bên cạnh Tiêu hiền tần cúi đầu với nàng, “Ngọc chủ tử, cũng may chủ tử không sao. Trần thái y bảo, chủ tử nô tỳ cần dưỡng sức nên đã kê thuốc bồi bổ. Tính ra cũng sắp tỉnh rồi ạ.”

Uyển Dung cười nhẹ, “Dù sao thì ta đến đây cũng để cảm ơn nàng ấy. Nàng vì cứu ta mà thành ra như này. Ta mới là kẻ thấy khó xử đây.”

Cung nữ tên Tâm Nhi lại lắc đầu, “Chủ tử không cần nhắc gì cả, nhìn thấy người rơi xuống hồ liền nhảy theo. Chủ tử nô tỳ không muốn nhìn người chết.”

“Được rồi, ta hiểu mà.” nàng gạt đầu với Tâm Nhi một cái rồi nhìn xuống Tiêu hiền tần đang nằm trên giường.

Ngón tay của nàng ta khẽ động.

Mi mắt chậm chậm mở ra...

“Tiêu hiền tần tử, tử tử tỉnh rồi.” nàng vui mừng ra mặt. Vân Tĩnh bên cạnh nàng hiểu ý liền nhanh chân đi lấy chén trà lại đưa cho nàng.

“Tỷ uống chút nước đi ạ.” Uyển Dung ân cần mời. Sắc mặt nàng ta trắng quá, trông giống như người sắp chết. Nàng nhìn thôi cũng không khỏi nhói lòng.

Tiêu hiền tần giọng yếu ớt, “Đa tạ muội, Ngọc dung hoa. Muội còn nhớ đến ta đã là phúc phần của ta rồi.”

Uyển Dung chỉ gạt đầu không nói, nàng nhớ phân vị ‘hiền tần’ thuộc hàng chính tứ phẩm mà. Nàng bất quá cũng chỉ ở hàng chính ngũ phẩm thấp hơn Tiêu hiền tần. Tại sao nàng ta lại nói chuyện với nàng kiểu cách khiêm nhường đó.

“Tỷ tử à, đợi khi nào khỏe lại rồi hẵng nói tiếp nhé. Bây giờ muội có việc phải về Bảo Nguyệt lâu rồi. Tỷ nghỉ ngơi cho thật tốt vào!”

Nàng cần phải về cung, nàng nghĩ không lâu nữa y sẽ đến tìm nàng.

Người áo đen hôm nàng nhìn thấy bên ngoài hành cung. Có khả năng thâm nhập nội cung thần không biết quỷ không hay, đương nhiên không phải loại người tầm thường.

Về đến Bảo Nguyệt lâu, nàng liền đem mọi chuyện kể lại cho mỗi mình Điệp Vũ để nàng ta biết mà đề phòng. Chuyện này càng ít người biết càng tốt nên không cho bọn người Khuân Tử, Vân Tĩnh biết thì hay hơn.

Thân phận của người nọ, nàng còn chưa biết. Chuyện này, có nên nói cho hoàng thượng hay không?

Điệp Vũ như hiểu được tâm trạng của nàng lúc này, nhỏ giọng nói “Chủ tử, đừng vội nói cho hoàng thượng biết ạ. Em nghĩ, đợi người nọ hành động trước xem sao?”

“Vạn nhất hần...” là dịch thủ của Đại Thục thì lớn chuyện rồi. Uyển Dung đau đầu suy nghĩ, làm sao đây trời? Thiên a, con cần người giúp.

Nàng đang nghĩ đối sách thì bên ngoài cửa sổ xuất hiện một con bồ câu màu trắng. Lúc này là buổi tối nên rất dễ nhìn ra được, Điệp Vũ nhanh chóng lấy mảnh giấy được buộc vào chân con bồ câu rồi thả nó đi.

“Chủ tử, có lẽ là y.” Điệp Vũ đưa bức thư vào tay nàng.

“Tịch Nguyệt năm nay, Sở Vân Thiên sẽ tặng Thục quốc một món quà hậu hĩnh. Những gì các người làm năm xưa, bản thái tử vẫn chưa quên đâu.”

Nàng đọc xong bức thư nọ không khỏi tức cười trong lòng. Sở Vân Thiên sao? Nàng sao lại không biết vị thái tử Sở quốc danh tiếng khắp lục quốc này được chứ.

Hần muốn đổi đầu với Thục quốc, chẳng khác nào châu chấu đá xe tự tìm đường chết. Thục quốc nếu dễ đổi phó vậy, như thế nào có thể tự mình đứng đầu bao nhiêu năm nay.

Chuyện quốc gia đại sự nàng không có quyền tham dự, nhưng nếu Sở Vân Thiên cố tình gửi lá thư này đến chỗ nàng. Vậy ý đồ của y là gì?

“Đến chỗ hoàng thượng đi.” nàng nghĩ hơn ai hết hần cần biết chuyện này sớm, để tránh khỏi những chuyện không hay.

“Chủ tử, hiện tại hoàng thượng đang ở Dưỡng Tâm điện.” Khuân Tử nhìn nàng cười nói, chủ tử không biết có chuyện gì mà cần tìm gặp hoàng thượng gấp như vậy.

Nàng không chần chờ liền giục bọn cung nhân, “Nhanh, nhanh lên một chút.”

Sắc trời cũng đã sập tối, biết là quấy rầy hần lúc này là không nên chút nào. Nhưng chuyện này là chuyện lớn, tránh đêm dài lắm mộng...

Bên trong Dưỡng Tâm điện.

“Hoàng thượng, Ngọc dung hoa nương nương cầu kiến.” Cao Nhân Tâm ngưng trọng, Ngọc dung hoa nửa đêm diện kiến thánh thượng trên mặt lại hàng vạn lo lắng bồn chồn, có lẽ sắp xảy ra chuyện rồi.

Doãn Phong hơi kinh ngạc nhưng cũng không từ chối gấp, “Cho nàng ấy vào đi.”

Uyển Dung thấy Cao Nhân Tâm bước ra cười cười với mình liền nhanh chóng bước vào tẩm điện, đi về phía ngự thư phòng.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” nàng cúi người hành lễ thỉnh an. Quy củ suy cho cùng vẫn không thể bỏ qua được.

“Miễn lễ đi, đêm khuya như vậy rồi. Nàng còn lặn lội đường xa đến tìm ta là có chuyện gì hệ trọng sao?” hần nhìn nàng một lượt, thấy những giọt mồ hôi ướt đầm trên trán. Hần vội lấy khăn tay lau cho nàng. Nha đầu này có chuyện gì thế không biết, cả sức khỏe của bản thân cũng không quan tâm.

Uyển Dung chau mày nhìn lướt qua đám cung nữ thái giám đứng hai bên, hần liền hiểu ý nàng, hạ giọng “Các người lui ra ngoài trước đi.”

Hần cười hỏi, “Được rồi. Nàng mau nói đi, chuyện gì khiến nàng hấp tấp chạy đến chỗ của ta thế.”

Uyển Dung không thể cười được, nhanh tay đưa cho hần bức thư nàng mới nhận vừa nãy.

Sắc mặt hắn thoáng lạnh đi, “Nàng lấy nó từ đâu vậy?”

“Bỏ câu trắng lúc này bay đến cửa sổ phòng thiếp. Thiếp nghĩ là thư của mẫu thân gửi vào. Nào ngờ...” nàng kể tường tận lúc nàng gặp hắc y nhân ngoài hành cung cho hắn nghe. Nàng cảm nhận được sát khí của hắn đang dần dần tỏa ra.

“Chuyện này rốt cục là thế nào a? Chàng với thái tử Sở quốc là quan hệ thù địch sao?” chuyện nàng quan tâm không phải quốc gia đại sự mà là an nguy của hắn. Sở thái tử có thể ra vào hành cung vô tung vô ảnh, chứng tỏ rằng Thục quốc phòng bị quá lơ lửng nha.

Doãn Phong cũng nhanh chóng hồi thần, nhìn nàng cười nói, “Nàng lo gì chứ, Sở thái tử không là gì đối với Thục quốc ta. Y có thể đột nhập vào hành cung cũng không phải vấn đề to tát gì. Hành cung ta vốn không bố trí thị vệ kia mà.”

Đó chỉ là một nơi đồ nát hoang tàn, để binh lính canh giữ lại làm gì.

Ra là vậy, thế trong hoàng cung đương nhiên là an toàn triệt để, đừng nói là Sở thái tử, cả một con ruồi cũng đừng hòng lọt vào.

Thiết kỵ cấm vệ quân, nàng từng vinh hạnh được nhìn qua một lần rồi. Rất là oai phong nha, tên nào tên nấy cơ bắp đầy người. Anh hùng dũng mãnh, nhất định sẽ giúp Thục quốc thống nhất thiên hạ.

Thấy nàng ngơ ngẩn một hồi lâu, hắn gõ nhẹ vào trán nàng, “Quay về đi thôi, nàng có thể hay không cho ta giữ bức thư này.”

Nàng gật đầu, “Được thôi, chàng cứ việc giữ lấy. Thần thiếp nghĩ có vẻ bỏ câu bay nhầm nơi rồi a. Lẽ ra phải đến Đường Tâm điện hay Thiên Kính cung của chàng chứ. Sao lại bay đến Bảo Nguyệt lâu của thiếp.”

Song, nàng bước nhanh ra ngoài. Ổn rồi! Như vậy tên thái tử Sở quốc đó không phải là mối nguy hiểm cho Thục quốc, vậy nàng có thể an tâm kê cao gối mà ngủ rồi.

Doãn Phong như quên điều gì đó, liền chạy vội ra ngoài, “Uyển Dung à, nàng nhất định phải cẩn thận đấy.”

Nàng đi chưa xa mấy nên những lời hắn nói nàng có thể nghe, đại khái là bảo nàng cẩn thận. Được, nàng đương nhiên lúc nào cũng cẩn thận. Tính mạng là trên hết mà!

Cao Nhân Tâm ở ngoài cũng tình cờ nghe được những lời ấy của hoàng thượng. Sắc mặt ông đã sớm đỏ ửng, hoàng thượng quan tâm lo lắng cho một phi tần như vậy, quả là hiếm thấy.

Trên đường về Bảo Nguyệt lâu.

Chẳng biết là tình cờ hay đã sắp đặt từ trước rồi.

Uyển Dung chạm mặt với Diệp quý tần...

Nàng thi lễ, “Thần thiếp tham kiến Diệp quý tần.” bởi vì phân vị quý tần chưa có danh xưng “nương nương” nên nàng bỏ qua cũng chẳng phải tội lỗi gì.

Diệp quý tần cười nói, “A, miễn lễ đi thôi. Đêm đã khuya người còn đi đâu thế này.”

Biết rồi mà còn hỏi, con cáo già người muốn gì đây hả!? Lão nương đây không phải dạng vừa đâu đấy, dám ngăn đường ta.

Nàng vẫn dịu dàng cười đáp trả, “Thần thiếp có chuyện gấp muốn bẩm báo hoàng thượng. Còn người, tại sao người lại ở đây vậy ạ?”

Diệp hiền tần không chút gợn sóng, đáy mắt yên tĩnh đến đáng sợ, “Ta ấy à, chỉ là ban đêm không ngủ được. Ra ngoài đây hóng gió chút thôi.”

Uyển Dung chớp mắt, “Thần thiếp nghĩ người không nên ở đây lâu đâu ạ. Gió đêm rất lạnh lại còn mang theo khí độc. Nếu hít phải nhiều quá, sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Chẳng biết nàng ta lời nói thực hư ra sao. Mà lẽ nào lại không biết ban đêm đứng giữa rừng cây rậm rạp mà hóng gió, “đón” khí cacbonic. A, trông rất có lợi cho sức khỏe nàng ta.

Đúng là ngu dốt có đào tạo nha.

Diệp quý tần rất nhanh đã đổi chủ đề, “Người hại muội muội của ta thành ra thế kia, mãi không ngóc đầu lên được. Thật tâm ta, cảm tạ người đấy.”

Uyển Dung khẽ nhướng mày, cười lớn “Diệp quý tần, người có điều không biết. Bản thân Vương Uyển Dung thiếp đây từ khi nhập cung đến nay chưa bao giờ mưu tính hại bất cứ ai. Người nói như vậy là oan uổng cho thần thiếp đấy ạ.”

Diệp quý tần cười lớn thật lớn, tiếng cười của nàng ta khiến cho vạn vật trở mình trong đêm. Trong tiếng cười ấy sâu sắc là sát khí tàng dư, bao lâu che giấu.

Uyển Dung vẫn thản nhiên nhìn nàng ta, người cười lớn như vậy dọa con nít sao? Đó giờ thứ ta không sợ có nhiều lắm đấy!

Đám cung nữ thái giám theo hầu sắc mặt đã đen như đáy nồi, run rẩy đến không dám thở mạnh. Và tất nhiên đó chỉ là cung nhân của Diệp quý tần mà thôi.

Nàng cảm thấy không nên nóng lại đây lâu hơn nữa, liền cúi đầu “Nếu như không còn chuyện gì nữa, thần thiếp xin cáo lui trước vậy.”

Diệp quý tần thu lại nụ cười rợn người khi nãy, mỉm cười rồi gật đầu với nàng. Nàng ta nói, “Khi nào có thời gian, ta sẽ mời Ngọc dung hoa đến Hàn Long viện uống chút trà hoa đào.”

Uyển Dung cười nhạt, đến cả sở thích của nàng mà nàng ta cũng rõ như vậy. Trà hoa đào của người quý mới dám uống a! Bà cô ta đây không muốn có đi không về ...

Đi một đoạn khá xa rồi Diệp Vũ mới hỏi nàng, “Chủ tử, ý tứ của Diệp quý tần...”

“Ta hiểu, nàng ta thông qua việc cảm tạ chuyện kia là ý muốn cùng ta liên thủ. Thật lòng, ta không muốn liên thủ, kết bè kéo phái.” chuyện liên thủ rất mệt mỏi và nhứt đầu, với cái nghề nghiệp này thì tốt nhất không tình chị em ở đây. Boss còn chưa đủ tàn bạo sao?

Chỉ cần một câu nói là có thể khiến người thành phượng hoàng, và cũng chỉ cần một câu nói có thể biến người thành con phượng hoàng rụng lông (*).

(* trong câu Phượng hoàng rụng lông chẳng bằng gà)

Boss lớn mạnh mang tên “hoàng đế” này là một tên máu lạnh, để vương vô tình hồng nhan bạc mệnh. Những đạo lý được đúc kết từ kinh nghiệm của cha ông ta nghìn năm sau đó, nàng tất nhiên luôn tuân thủ theo rồi.

Nếu đã vào chốn thâm cung này mà còn dám đem trái tim mình ra chiến xào nấu nướng luộc thì nhất định sẽ nhận lấy kết cục không thể không bị thương hơn.

Uyển Dung mệt lã ngã người trên ghế quý phi giữa thiên điện. Nàng lại nghĩ về chuyện của Sở thái tử Sở Vân Thiên. Cái tên khốn khiếp đó làm nàng một phen hết hồn hết vía ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ hoàng thượng.

Haizzz, nàng cực ghét mấy cái thể loại ấy. Thôi thì cứ xuất binh đánh một trận máu chảy thành sông với quân đội Thiết Kỵ của Thục quốc nàng đi. Cần gì đến thư đe dọa kia chứ?

Đúng rồi, tại sao bức thư kia lại gửi cho nàng thế? Lẽ ra nên gửi đến chỗ hoàng thượng mới phải.

Câu hỏi này là một khuấy mắt lớn nha. Nàng rất nóng lòng chờ món quà hậu hĩnh mà hần đem đến cho Thục quốc. Tịch nguyệt, dù sao cũng sắp đến rồi!

Năm nay nghe nói, tịch nguyệt sẽ được tổ chức rất lớn. Bởi vì trùng ngày sinh thần của Hiền quý phi nương nương.

Ai chà, nàng ta đến từ cung trăng sao?

Buồn ngủ thật! Nàng không thể suy nghĩ nhiều nữa rồi. Phải đi ngủ để lấy lại sức chiến đấu tiếp vào ngày mai.

—— The End Chapter 12 ——

Các nàng ơi, hãy thông cảm cho ta nếu như có tí sai sót về lỗi chính tả. Vì gõ nhanh quá nên đôi khi không chú ý lắm.

Nhớ ủng hộ mình nhé! Chương tiếp theo sẽ đến vào thứ Năm tuần tới các nàng nha!

Thân!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-sung-phi>